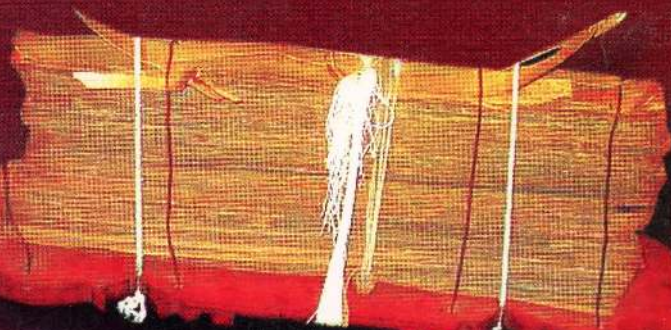

தமிழ் மொழியும் இலக்கணமும்

(உயர்தர வகுப்பிற்குரியது)

பாலசிங்கம் பாலகணேசன் M.A

விரிவுரையாளர்,

யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

தமிழ்மொழியும் கலைக்கணமும்
(உயர்தர வகுப்பிற்குரியது)

பாலசிங்கம் பாலகணேசன்

B.A (Hon's), M.A. (Distinction), Dip. in Edu. (Distinction),

M.A in teacher Education (International)

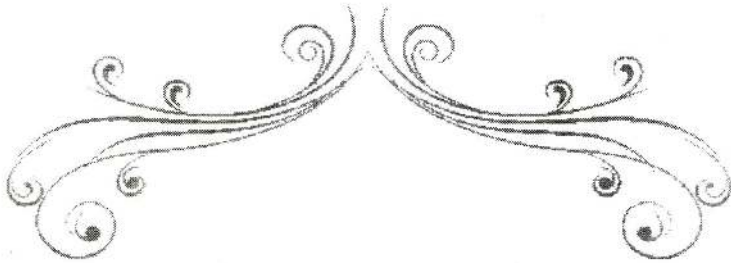
விரிவுரையாளர்,

யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி,

தேசிய கல்வி நிறுவகம்.

தலைப்பு : "தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும்"
ஆசிரியர் : பாலசிங்கம் பாலகணேசன்
முதற் பதிப்பு : 2011
இரண்டாம் பதிப்பு : 2014
பதிப்புரிமை : பாலசிங்கம் பாலகணேசன்
பக்கங்கள் : XII + 132
பிரதிகள் : 1000
பதிப்பு : சத்தியா பிறிண்டேர்ஸ்
153/11 நாவலர் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
தொ.பே:0771386661
விலை : 350/=

Title : "Tamil Moziyum Ilakkanamum"
Author : Balasingam Balaganesan
First Edition : 2011
Second Edition : 2014
Copy Rights : Balasingam Balaganesan
Pages : XII + 132
Copies : 1000
Price : 350/=

என்னை வளர்த்து ஆளாக்கி
கல்வியியலாளாக்கிய
எனது தந்தையாரும், தாயாருமாகிய
திரு. திருமதி பாலசிங்கம் நாகம்மா
அவர்களுக்கு இந்நூலைக்
காணிக்கையாக்குகின்றேன்.

பொருளடக்கம்

பக்கம்

வாழ்த்துரை	
முன்னுரை	
01. திராவிட மொழிக் குடும்பமும் தமிழும்	01-11
02. தமிழின் கிளைமொழிகள்	12-19
03. தற்காலத் தமிழின் ஒலியன் அமைப்பு	20-30
04. போலி எழுத்துக்கள்	31-33
05. மாத்திரை	34-37
06. சுட்டெழுத்துக்கள்	38-39
07. முதநிலை எழுத்துக்கள்	40-42
08. இடைநிலை மெய்யகக்கம்	43-45
09. ஈற்றுநிலை எழுத்துக்கள்	46-48
10. புணரியல்	49-58
11. தமிழின் இரட்டை வழக்கு	59-64
12. சொல்லும் சொற்கூறுகளும்	65-81
13. பெயர்ச்சொல்	82-88
14. வேற்றுமைகள்	89-99
15. ஆகுபெயர்	100-104
16. தொடரியல்	105-114
17. வினைச்சொல்	115-117
18. வினை காலம் உணர்த்துதல்	118-127
19. வாக்கியம்	128-130
20. உசாத்துணை	131-132

வாழ்த்துரை

யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியிலே தமிழ் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றும் பா. பாலகணேசன் எமது மாணவர். நன்மாணாக்கருக்குரிய பண்புகள் நிரம்பப்பெற்றவர். கல்வியிற் கரிசனையுடையவர். துடிப்புமிக்க இளைஞரான இவர் எதையாவது சாதித்துவிடவேண்டுமென்ற ஆவலுடையவர்.

தமிழ் இலக்கணம் மிகத்தொன்மையானது. எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்ற பகுப்பினையுடையது.

இன்றைய தலைமுறையினர் இலக்கணத்தை விரும்பிப் படிப்பது குறைவு. இந்தக்குறை நிரப்பப்பட வேண்டுமாயின் இலக்கணத்தைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் தெளிவுடையவராகவும் புலமையுடையவராகவும் இருக்கவேண்டும்.

இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயல்புதல் வழக்காதலின் இலக்கியத்தின் வழிநின்று இலக்கணத்தைக் கற்பிப்பதே பயனைத்தரும். நம்முன்னோரும் இந்த வழியிலேதான் கற்றுக் கற்பித்து வந்தனர்.

இலக்கணக் கடலுக்குள் துணிந்து இறங்கி நீந்தமுயலும் பாலகணேசனை வாழ்த்துகின்றோம்.

இன்று இலக்கணம் பரந்து விரிந்து பல பரிமாணங்களைப் பெற்றுள்ளது. மொழியியல் நோக்கு நிலையில் இலக்கணத்தைக் கற்றலும் கற்பித்தலும் காலத்தின் தேவையாகிவிட்டது.

குறிப்பிட்ட சில விடயங்களைத் தெரிந்து விரிவாக எழுதிப் பாலகணேசன் நூலாக வெளியிடவுள்ளார். தமிழ் இலக்கணத்

துறையில் சகல பரிமாணங்களையும் இவர் தொடர்ந்து தொட்டுக் காட்டி விரித்து எழுதவேண்டும்.

மாணவர்களுக்குத் தான் கற்பித்தவற்றையும், ஆசிரியர் களிடம்தான் கற்றவற்றையும் தொகுத்தும் சுருக்கியும் விரித்தும் நூலாக வெளியிடுகின்றார்.

பா. பாலகணேசனின் முயற்சி தொடர எமது வாழ்த்துக்கள்.

பேராசிரியர். எஸ். சிவலிங்கராஜா,
ஸ்ரீ வித்யா,
பிள்ளையார் வீதி,
திருநெல்வேலி.
03.01.2011

முன்னுரை

அமிழ்தினும் இனிய தமிழ்மொழி தனக்கு வேண்டியன வற்றையெல்லாம் சீர்பெற்று, சிறப்பாக வளர்ந்து வந்த வரலாற்றைத் தமிழ் மொழிபேசும் அனைவரும் அறிவோம். அவ்வாறு வளம்பெற்று சிறந்து விளங்கும் மொழி வளர்ந்துவந்த வரலாற்றை அறியவேண்டியது தமிழ் மொழி கற்கும் மாணவர்களது கடமையாகும். அத்துடன் ஒரு மொழி பெருவளம் பெற்றுச் சிறப்பாக அமைவதற்கு அது பல்வேறு காலகட்டங்களில் பல்வேறு சவால்களைத் தாங்கி தகர்த்து வந்தே இன்றைய சிறப்பு நிலையை அடைந்திருக்கும். அவ்வாறு இடர்படுகின்ற மொழியின் இடர்களைத் தீர்க்க காலத்துக்குக் காலம் அம்மொழியைப் பேசுகின்ற அறிஞர்கள் வெவ்வேறு மொழி உத்திகளைக் கையாண்டு இருப்பார்கள். அவ்வாறு கையாளும் உத்திகளே அம்மொழியில் அவ்வப்போது தோன்றும் இலக்கண நூல்கள் ஆகும். அந்தவகையிலேயே தொல்காப்பியர் தொல்காப்பியம் படைத்ததும் பவனந்திமுனிவர் நன்னூல் படைத்ததும் ஆகும். இவற்றைப் போன்றே வீரசோழியம், நேமிநாதம், இலக்கண விளக்கம் இலக்கணக் கொத்து, முத்துவீரியம், யாப்பருங்கலக்காரிகை, யாகுப்பருங்கலம், பாட்டியல் நூல்களின் தோற்றமுமாகும்.

இவ்வாறு தோன்றிய நூல்கள் ஒவ்வொன்றும் முன்னய இலக்கண, கருத்தில் இருந்து, முற்போக்கான சில இலக்கணக் கருத்துக்களைக் கொள்ளுதல் இயல்பு ஆகும். அவ்வாறு அவர்கள் கூறுவதன் நோக்கம் அந்தக்காலத்தில் தமிழ்மொழிக்குத் தேவையான மாற்றத்தை ஏற்படுத்திக்கொடுப்பதுமாகும்.

இத்தகைய மாற்றங்கள்தான் பண்டுதொட்டு தமிழ்மொழி செம்மொழியாக வளர்ந்து இற்றைவரை அது செங்கோலாட்சி செலுத்துவதற்குக் காரணமாயிற்று. இத்தகைய கருத்தமைவில் இலக்கண நூல்களின் போக்குகளைப் பார்க்காமல் ஒரு இலக்கண நூலை உயர்த்தியும் (அதீத தமிழ்ப் பற்று காரணமாக) இன்னொரு இலக்கண நூலாசிரியரைக் காய்ந்தும் கூறுவது தகுந்த ஆய்வாக அமையாது. அதனால் தமிழ்மொழியின் உண்மை வரலாற்றை அறிந்து கொள்ளவும் இயலாமற்போய்விடும். எனவே காய்தல் உவத்தல் இன்றி நடுநிலையான பார்வை ஒன்றே தமிழ்மொழியின் உண்மை வரலாற்றை அறிந்து கொள்வதற்கு உற்றதுணையாக அமையும்.

அந்தவகையில் பல அறிஞர் பெருமக்கள் தமிழ்மொழியின் வரலாற்றை அறிந்து எழுதி இருப்பினும், இக்கால மாணவருக்குப் புரிதல் என்னும் நோக்கத்தைக் கருத்திற்கொண்டு “ஆசைபற்றி அறையலுற்றேன்” என்னும் கூற்றிற்குகேற்ப எனது சிறிய ஆய்வை இந்நூலின் ஊடாக முன்வைக்க முனைகின்றேன். தவறுகள்விடுவது இயல்பு. அத்தகைய தவறுகளை இந்நூலில் அறியும் அறிஞர்கள் அவற்றைக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் இனிவரும் ஆய்வுகளின் அவற்றைத் தடுக்க உதவும்.

இந்நூல் கல்விமாணி பட்டநெறி மாணவர்களுக்கும், கல்வியியற் கல்லூரியில் இரண்டாம் மொழியாக தமிழ்மொழி கற்கும் மாணவர்களுக்கும், பல்கலைக்கழக வெளிவாரி மாணவர்களுக்கும் க.பொ.த. உயர்தர மாணவருக்கும் பெரிதும் துணைபுரியும் என்பதுடன், தமிழ்மொழி ஆர்வம் மிக்கவர்கள் ஆய்வுப்போக்கை அறிவதற்குத் துணைபுரியும் என எண்ணுகின்றேன்.

இந்நூலை உருவாக்க உரிய கருத்துக்களை விதைத்து வழிப்படுத்திய பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்களை

நன்றியுடன் நினைவுகூறுகின்ற அதேவேளை, இதற்கு வாழ்த்துரை வழங்கி என்னைத் தமிழ்த்துறையில் நெறிப்படுத்திய பேராசிரியர் திரு. சி. சிவலிங்கராஜா அவர்களுக்கு எனது மனப்பூர்வமான நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன். மேலும் இந்நூலை ஆக்கும்படி அன்புக் கட்டளை பிறப்பித்தவர்கள் பலர். அவர்கள் அனைவருக்கும் எனது இதயபூர்வமான நன்றியறிதலுடன், நூல் ஒன்றை வெளியிடவேண்டும் எனும் அவாவை என்னுள் தூண்டிய எனது அன்புக்கும், மதிப்புக்கும் உரிய கல்வியியற் கல்லூரி இணைப்பாளர்கள், திரு. பா. தனபாலன், திரு. இ. சத்திஜேந்திரம் பிள்ளை அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்வதுடன், இந்நூலைக் கணினி வடிவமைப்புச் செய்துவிய கரிகணன் பிறிண்டேர்ஸ் ஸ்தாபனத்தாருக்கும் எனது இதயம் கனிந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

பா. பாலகணேசன்

தீராவீட மொழிக் குடும்பமும் தம்மும்

அறிமுகம்

மனிதன் ஒரு பேசும் விலங்கு. ஏனையவை ஒலியை எழுப்பி உணர்வுகளை வெளியிடுகின்றன. இந்தநிலையில் இன்றைய உலகில் 4000க்கு மேற்பட்ட மொழி பேசப்படுகின்றன. இந்திய நாட்டில் மட்டும் 1700க்கு மேற்பட்ட மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. படைப்பாற்றல்மிக்க மனிதன் படைத்த அருங்கலைகளுள் ஒன்றான மொழிகள் எப்பொழுது? யாரால்? எங்கு? தோற்றுவிக்கப்பட்டன. என்ற வினா இயல்பாக எழும். இவ்வாறான மொழியின் தோற்றம் பற்றி பல்வேறு அறிஞர்கள், பலவாறான ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட பொழுதும் அவை அனைத்தும் பயனற்றுப் போய்விட்டன. அவர்களின் ஆய்வு முடிவுகள் வெறுங்கற்பனையாகப் போய்விட்டன. இதனால் சென்ற நூற்றாண்டு பிரஞ்சு அக்கடமி என்னும் மொழி ஆய்வுக் கழகத்தினர் மொழியின் தோற்றம் பற்றி ஆய்வு பயனற்றது எனும் முடிவுக்கு வந்தனர். எனினும், மொழியின் தோற்றம் பற்றி ஒவ்வொரு மொழியிலும் இதிகாச புராண, செவிவழி ஐதீகக் கதைகள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக் காணப்படுகின்றன.

மொழி

மொழியானது ஒரு கருத்து வெளிப்பாட்டுச் சாதனம்; அது ஒரு சிந்தனையின் வெளிப்பாடு; தொடர்பாடல் ஊடகம், பலவேர்ச் சொற்களின் தொகுதி, மொழியப்படுவது. அது ஒரு கலை என்றெல்லாம் வரைவிலக்கணப்படுத்தப்படுகிறது.

இந்த அடிப்படையில் முதலில் மொழிகள் எவ்வாறு தோன்றின எனும் செவிவழிக் கதை ஒன்றையும், பின் ஒவ்வொரு மொழியின் தோற்றம் பற்றிய புராணக்கதைகள் ஒவ்வொன்றையும் பார்ப்போம்.

அ. மக்கள் விண்ணுலகை அடையவேண்டும் எனக் கோபுரம் ஒன்று கட்டினர். அவர்கள் முயற்சி வெற்றி அடையுமோ? எனக்

கடவுள் அஞ்சினார். மக்கள் ஒரே மொழியைப் பேசுகின்றனர். ஒற்றுமையாக உழைக்கின்றார். அதனால் அவர்கள் விரும்பியதையெல்லாம் செய்கின்றனர். இதனை யாராலும் தடுக்கமுடியாது. எனவே “அவர்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் புரியாதவாறு பேசுக” எனக் கடவுள் ஆணையிட்டார்.

- ஆ) சிவபெருமானின் தமருகத்திலிருந்து வடமொழியும், தென்மொழியும் தோன்றியது.
- இ) தாந்தே எனும் அருட்கவியால் இத்தாலியமொழி தோன்றியது.
- ஈ) சாசர் எனும் கவியால் ஆங்கிலம் தோன்றியது
- உ) லாதர் என்ற அறிஞரால் ரோமன் மொழி தோன்றியது எனவும்,
- ஊ) ஆன்றோர் பலர் ஓரிடத்திற்கூடி மொழியைப் படைத்தனர். ருசோ
- எ) ஜெபர்சன் - முற்காலத்தில் மக்கள் காரணமில்லாமல் குழந்தைபோல மழலைபேசி பின்னர் பண்பட்ட நிலையில் பண்பட்ட மொழியைப் பேசினர். ஜெபர்சன்

இவ்வாறு பல்வேறு விளக்கங்கள் தரப்பட்டபோதிலும் அவை திருப்திகரமானதாக அமையவில்லை.

எனினும், மொழிபற்றிய ஆக்கபூர்வமான பல சிந்தனைகளும் தோற்றம்பெற்றன. ஒவ்வொரு மொழியும் அந்தந்த இனத்தின் தேவைக்கேற்றவாறு தோற்றம்பெற்றது. மொழிகளிடையே உயர்வும், தாழ்வும் காண்பதும் பொருத்தமற்றது. அவை அந்தந்த இனத்தின் பண்பாட்டுக்கும் கலாசாரத்துக்கும் ஏற்றவாறு வடிவமைந்துள்ளது. மொழியின் அழகு என்பதும் பொருத்தமற்றது. ஏனெனில் அதன் (மொழியின்) கருவியாக எழும் இலக்கியத்திலேயே அழகு தங்கியுள்ளது எனக்கூறுவர் அறிஞர். ஒரு மொழியின் வெற்றி அந்தச் சமூகத்தின் தேவைகளை முழுமைபெறச் செய்வதைப் பொறுத்தே இருக்கின்றது எனக் கூறுவார் டாக்டர் முத்துச் சண்முகனார். அறிவியலையும், கலையையும் இணைக்கும் பாலமாக மொழி விளங்குகின்றது.

இன்று பேசப்பட்டு வருகின்ற மொழிகள் எவ்வாறு பிரிகின்றன? பின்னர் அவை எவ்வாறு ஒவ்வொரு மொழிக் குடும்பமாக இனங்காணப்படுகின்றன? என்னும் வினாக்கள் இலக்கண ஆர்வலர்களிடையே தோன்றுவது தவிர்க்கமுடியாதது.

ஒரு மூலமொழி பேசும் மக்கள் எவ்வாறு பிரிந்து சென்று பல்வேறு மொழிகளைத் தோற்றுவித்தனர் என்ற பகுதி ஆய்வுக்குரியது. தவிர ஒரு மொழிபேசும் மக்கள் பிரிந்து சென்று பல்வேறு இடங்களில் வாழும்போது மொழிகளும் பிரிந்து வளர்கின்றன. இவ்வாறுதான் ஒருமொழி பலமொழிகளாக வளர்கின்றது.

வரலாற்றுப்போக்கில் மொழிகளின் தொகை பெருகுகின்றதா? அல்லது குன்றுகின்றதா? என நோக்கில் இவை இரண்டுமே நடைபெறுகின்றன என்பார் “தமிழ் வரலாற்று இலக்கணம்” ஆசிரியர் கலாநிதி ஆ. வேறுப்பிள்ளை.

இது இவ்வாறு இருக்க; மொழிக் குடும்பங்கள் பற்றிய சிந்தனையில் உலகில் இன்று பல்வேறு மொழிக் குடும்பங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றுள் இந்திய நாட்டிற் பேசப்படும் மொழிக் குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை நான்கு ஆகும். அவை வருமாறு:

மொழிகளின் எண்ணிக்கையும் மொழிபேசும் மக்கள் வீதமும்

1. இந்தோ - ஆரிய மொழிகள் (66க்கும் அதிக மொழிகள்) 73%
2. திராவிட மொழிகள் - (23க்கும் அதிக மொழிகள்) 24.4%
3. ஆஸ்ரிக் மொழிகள் - (20க்கும் அதிக மொழிகள்) 01.5%
4. திபெத்திய - பர்மிய மொழிகள் (10க்கும் அதிக மொழி) 0.73%

மொழிக் குடும்பங்களின் ஆய்வு பற்றிய தொடக்க நிலை

1. வில்லியம் ஜோன்ஸ் (William Jones) சம்ஸ்கிருதமொழியை ஆராய்ந்து; அது ஐரோப்பிய மொழிகளுடன் தொடர்புடையது என்றார்.
2. கி.பி 1816ஆம் ஆண்டில் பேராசிரியர் பாப் (Bopp), ராஸ்க் (Rask), கிரிம் (Grima) ஆகியோர் நடத்திய ஆய்வில் வடமொழியில்,

ஜேர்மன் மொழியும் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புடையவை இம்மொழிகளைப் பேசிய மக்கள். பொருளாதாரக் காரணங்களால் உலகின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும் பிரிந்து சென்று பரந்த போது பல்வேறு கிளைமொழிகள் தோன்றி வளரத் தொடங்கின எனவும், இந்த இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழியானது, இந்தோ-இரணியன் மொழி; ஆர்மீனியன் பால்தோ, ஸ்லாவிக் அல்பேனியன், ஹெலனிக், இத்தாலி, கெல்டிக், ஜேர்மானிய எனும் எட்டுப் பிரிவாகத் தோன்றி வளர்ந்தது எனவும் குறிப்பிட்டார்.

3. ராஸ்க் கி.பி. (1819) சம்ஸ்கிருதத்தோடு தொடர்புடைய மொழிகளைப் பிரித்தறிந்து அவற்றை “மலபார் சொற்கள்” எனப் பெயரிட்டார். அவர் இந்திய மொழியினங்களை ஆரியம், திராவிடம், முண்டாரோ, தீபத்தோ - சீனம் என வழங்கும் மொழிக் குடும்பங்களாகப் பிரித்து ஆராயத்தொடங்கினார்.
4. கி.பி 1816 கிழக்கிந்தியக் கம்பனியைச் சார்ந்த பேராசிரியர் எல்லீஸ் என்பவர் பேராசிரியர் A.D. கேம்பல் எழுதிய “தெலுங்கு மொழி இலக்கணம்” எனும் நூலுக்கு எழுதிய முன்னுரையில்; தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய நான்கு மொழிகளும் ஒரு மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தன என்று கூறி; அவற்றிற்கிடையே உள்ள தொடர்பினைச் சுட்டிக் காட்டினார்.
5. கி.பி 1844 லாசர் என்பவர் தென்னிந்தியாவில் ஒரு தனிமொழிக் குடும்பமாகத் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சுட்டிக் காட்டினார்.
6. மாக்ஸ் முல்லர் தென்னிந்திய மொழிகளை “நிஃபுதமொழிகள்” என்று பெயரிட்டு; அவை வடமொழியில் இருந்து வேறுபட்டவை எனக் குறிப்பிட்டார்.
7. கி.பி. 1856 ரைட் ரெவரெண்டு ராபார்ட் கால்டுவெல் தனது “திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்” என்ற ஆராய்ச்சி நூலை

வெளியிட்டார். இது அன்றைய காலத்தில் சிறந்ததொரு மொழி ஆராய்ச்சிக் கருவூலமாகக் காணப்பட்டது. அவர் இந்திய மொழிகளில் திராவிட மொழிகள் தனிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவை எனவும், இவை இந்தோஐரோப்பிய மொழிகளுடன் தொடர்புபட்டவை அல்ல எனவும், தென்னிந்தியாவிற்கு காணப்பட்ட தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய பண்பட்ட மொழிகளோடு; பண்படாத மொழிகளுடனும் உறவு உடையன எனத் தன் கருத்துக்களை முன்வைத்தார். இம்மொழிகளுக்கு திராவிடம் என்ற பெயர் வந்தமைக்கு 7ஆம் நூற்றாண்டில் சிறந்த வடமொழி எழுத்தாளரான குமரிலப் பட்டர் என்பவர். "ஆந்திரதிராவிட பாஷா" என்ற தொடரைப் பயன்படுத்தினார் என்று சுட்டினார் (ஆனால் அவர் குமரிப்பட்டர்) அவ்வாறு குறிப்பிடப்படவில்லை என்றும் திராவிடபாஷா என்றே கூறினார். என்பதை பி.டி. சீனிவாச அய்யங்கார் பல எடுத்துக்காட்டுகளுடன் சுட்டி இருப்பதாக டாக்டர் அகத்தியலிங்கம் தனது "திராவிட மொழிகள்" என்னும் ஆய்வு நூலில் (பக். 22) குறித்துக் காட்டுவார். இதற்கு ஆதரவாகவே தெ.பொ.மீனாச்சிசுந்தரனாரும் கருத்துக் கூறுவார். கால்டுவெல்: திராவிடமொழிக் குடும்பத்தில் உள்ள மொழிகளைப் பண்பட்ட மொழிகள் 4 எனவும், பண்படாத மொழிகள் 8 எனவும் கூறி அதைப் பின்வருமாறு அடையாளப் படுத்துவார்.

பண்பட்ட மொழிகள் - தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம்

பண்படாத மொழிகள் - துளு, கொடகு, துத, தோத, கோந்த், கூய, ஓரான், ராஜ்மகால்

ஆனால் இன்று திராவிடமொழிகளை 24 ஆகக் குறித்துக் காட்டுவார்கள். (தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்பு பக். 5)

தமிழ்	கொடகு	தோடா	படகா
மலையாளம்	கொலாமி	தெலுங்கு	இருளா
கொண்டி	குறவா	கன்னடம்	பார்ஜி

தமிழ்மொழியம் இலக்கணமும்

05

துளு	கொண்ட/கூபி	கூய்	கதபா
கூவி/கோத்	நாயக்கி	கோயா	பெங்கோ
பிராகூய்	கொட்டா	மால்டோ	ஓல்லாரி
குரூக்/ஓரூன்			

இம்மொழிகள் கிளைத்தெழுத்த வரன்முறையிலே மூன்று வகையாகப் பாகுபடுத்துவர் அறிஞர்கள்.

1. வடதிராவிடம்
2. மத்திய திராவிடம்
3. தென் திராவிடம்

திராவிட மொழிகள்

வட திராவிடம் மத்திய திராவிடம் தென் திராவிடம்

குரூக்	தெலுங்கு	கோலாமி	தமிழ்	கோடா
மால்டோ	கோயா	கதபா	மலையாளம்	கோத்தா
பிராய்கூய்	கூயி	கொண்டா	கன்னடம்	கொரகா
	கூவி	நாயக்கி	குடகு	
	பெங்கோ	மண்டா	துளு	
பார்ஜி				

இவ்வாறு பாகுபடுத்தியுள்ளனர் இலக்கண ஆர்வலர்கள். “திராவிடம்” வடசொல்லில் இருந்து திராவிட வந்தது என்றும்; அதில் இருந்து திரிந்து வந்ததே தமிழ் என்ற சொல்லும்” என அறிஞர்கள் பலர் பல்வேறு காரண காரியங்களைக்கூறி இருப்பினும், டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம் A.L. பாஷம், ஸ்டென்கனொவ் ஆகியோர்கள் தமிழில் இருந்துதான் திராவிடம் வந்ததாகக் கூறுவார்.

தமிழ் Damizhe → Dramila → Dlamila → Dravida என்று சான்று காட்டி நிறுவுவார் டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்.

“இன்றுள்ள நிலையில் ஒரு மூலமொழி பேசும் மக்கள் எவ்வாறு பிரிந்து நின்று பலமொழிகளைத் தோற்றுவித்தனர்” என்ற வரலாறு முன்பு எங்கும் குறிப்பிட்டு வைக்கப்படவில்லை.

இன்றுள்ள சான்றுகளைக் கொண்டே இத்தகைய வரலாறு கணிக்கப்படுகின்றது. அவை பின்வருமாறு:

1. சொற்களின் ஒற்றுமை
2. இலக்கண அமைப்பின் ஒற்றுமை
3. எண்ணுப் பெயர் ஒற்றுமை
4. மூவிடப் பெயர் ஒற்றுமை
எனக் குறிப்பிடுவார்.

தமிழ்: திராவிடமொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தது

1. தென் திராவிட மொழிகளில்
மூலத் திராவிட மொழியிலே யகர மெய்யினை முதல் நிலையாகக் கொண்ட சொற்களில் தமிழ் தவிர்ந்த ஏனைய வற்றில் யகரம் மறைந்துவிட்டது. இது, வடமத்திய திராவிடத்தில் அது ஏகாரம் ஆயிற்று யாடு - ஏடு - ஏறெ தென்திராவிடத்தில் ஆகாரமாயிற்று. யாடு - ஆடு.

2. தென் திராவிடத்தில்
உயர்திணை: ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால் } எனப்
அஃறிணையில்: ஒன்றன்பால், பலவின்பால் } பிரிக்கப்படும்

ஆனால் வட,மத்திய திராவிடத்திற் பெண்பால் அஃறிணை யாகக் கருதப்படும்.

3. திராவிட மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் இரண்டு உயிர் ஒலிகள் அருகருகே இடம்பெறுவதைத் தடுப்பதற்கு மெய்யொலி களைப் புகுத்தும் பண்பு உள்ளது.
அவ்வாறு புகுத்துவன: ய், வ், ம், ர், ன்

இவ்வாறு புகுத்தும் பண்பு முன்னர் தமிழில் இருந்தது என்றும் பின் பாகதமொழி, செல்வாக்கினால் தொல்காப்பியர் காலத்திலும், கல்வெட்டுச் சாசனங்களில் (தொல்காப்பியர் கால) அச்சுவாகன வருகையால் சொற்களைப் பிரித்து எழுதும் காலத்திலும், அது பேணப்படவில்லை எனவும் (தமிழர் சால்பு) குறிப்பார்; பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்.

4. வல்லெழுத்துக்களின் வல்லொலி ஆற்றலைக் குறைக்க மூக்கின எழுத்துக்களைப் புகுத்தும் இயல்பு திராவிட மொழிகளுக்கு உண்டு எனக்கூறுவார் காட்டுவெல்.

சிலப்பதிகாரம் → சிலப்பு → சிலம்பு

பகு எனும் வினைச்சொல் அடி → பெயர்ச் சொல்லாக்கம் பெற பக்கு → பங்கு

தமிழ்மொழியில் மேற்கூறிய இயல்புகள் காணப்படுவதால் அது திராவிடமொழியில் அடக்கப்படும். இதைக் காட்டுவெல் தனது ஆய்வில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

திராவிடமொழிக் குடும்பங்களில் தமிழின் சிறப்பியல்புகள்

1. ஒட்டுநிலை மொழிகளாக அமைகின்றன (Analytical Languages) ஏனைய மொழிகளில் காலங்காட்டும் உருபுகள் தனித்தனியாக நிற்கும். ஆனால் திராவிட மொழிகளில் காலம் காட்டும் இடைநிலைகள், பால்காட்டும் விசுதிகள் ஆகியன வினையடியோடு ஒட்டி நிற்கும்.
2. வழக்கில் அதிகமாக பயின்றுவரும் பொருட்களைக் குறிக்கும் சொற்கள் திராவிட மொழிகளில் மாறுபடாமல் உள்ளன.
3. எண்ணுப் பெயர்களும் ஒன்றுபோலவே காணப்படுகின்றன.
4. திராவிட மொழிச்சொற்கள் உயிர் எழுத்தைக்கொண்டே முடிகின்றன.
5. திராவிட மொழிகளில் உயிர் எழுத்துக்களில் குறிலும் நெடிலும் அடிப்படை ஒலியன்களாக உள்ளன.
6. இ, ஏ முன்னுயிர்களைக் கொண்டு தொடங்கினால் யகரம் உடன்படுமெய்யாகும். உ, ஓ முன்னுயிர்களைக் கொண்டு தொடங்கினால் வகரம் உடன்படுமெய்யாகும்.
7. வடமொழித் தாக்கம் குறைந்தது வடமொழிச் சொல்லையும் தமிழ் ஒலி அமைப்புக்கேற்ப மாற்றியுள்ளனர்.
8. எழுத்து வடிவிலமைந்த தொன்மையான இலக்கிய, இலக்கணங்களைக் கொண்டது.
9. பேச்சுவழக்கு, இலக்கிய வழக்கு ஆகியவற்றிடையே வேறுபாடு மிகக் குறைவு (ஒப்பீட்டளவில்)
10. காலத்துக்கேற்ற மொழி வேறுபாடு மிகக் குறைவு.
11. சொல்வளமும், சொல்லாட்சியும் நிரம்பப்பெற்றது.
12. தொன்மையான கல்வெட்டுக்கள் தமிழிலேயே இருந்தன.

13. தமிழ்ந் பல அடிச்சொற்களின் ஒலியன்கள் ஒலி இடம்பெயர்தல் என்ற விதிப்படி தெலுங்கு மொழியில் வடிவம் மாறியமை வதைக் காணலாம். சுட்டுப் பெயர்களும், மூவிடப் பெயர்களும் பெரும்பாலும் இத்தகைய மாற்றத்தைப் பெறுகின்றன.
14. கன்னடம், தெலுங்கு ஆகிய தொன்மையான மொழிகளும், மலையாளமும் தற்காலத் தமிழோடு வேறுபட்டபோதிலும், அவை பழந்தமிழ் வடிவங்களோடு நெருங்கிய தொடர்புடையன.
15. பிறமொழித் தாக்குதல் மிகக்குறைவாகவும், தொன்மையான வடிவங்களையும், இலக்கணக் கூறுகளையும் பேணிப் பாதுகாக்கும் இயல்பு அதிகமாக உள்ளமையால் ஏனைய திராவிட மொழிகளின் ஆய்வுக்குப் பெரிதும் துணைபுரிந்தது.
16. பெரும் இலக்கணப் பாரம்பரியம் உடையது.
17. தமிழ்நாட்டுச் சூழலுக்கேற்ற இலக்கணமரபு உடையது.

தமிழ்மொழி பேசப்படும் இடங்கள்

தென்னிந்தியாவின் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைக்கும், வங்காள விரிகுடாவிற்கும் இடைப்பட்ட பழவேற்காடு முதல் குமரிவரைப் பரந்து கிடக்கும் பகுதி தமிழ் பேசப்படும் நிலப்பகுதி என்பார் கால்டுவெல். குண்ணூர் போன்ற மலையாளப் பகுதி, வடஇந்தியா வின் சில பகுதிகள் இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர், இந்தோனேசியா, தாய்லாந்து, பர்மா, மொரிசியஸ்.

தமிழ்மொழியின் பல்தேசியத் தன்மை

- அ) 1. உலகமொழிகளில் ஒன்று
2. 3000 ஆண்டுகளுக்குமேல் பழமையும், பாரம்பரியமும் கொண்டது.
 3. மிகப் பழங்காலத்தில் இருந்தே தனக்கெனத் தனியான இலக்கண இலக்கியங்களைக் கொண்டது.
 4. கிரிக், லத்தின், ஹீபுறு சம்ஸ்கிருதம் ஆகிய பழமைவாய்ந்த மொழிகளில் இதுவும் ஒன்று (கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு இலக்கிய ஆதாரங்கள்)
 5. மிகச் சிறந்த இலக்கணம்: தொல்காப்பியம்

6. இன்றைய உலகமொழிகள் எனக் கருதப்படும் ஆங்கிலம், பிரான்சு, ஜேர்மன், ரஷ்யன் மொழிகள் தோன்றுவதற்கு எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்டது.

செவ்வியல் மொழி

ஆ) 1. எந்த ஒரு பொருளையும் எந்தவிதமான உணர்ச்சி வேகமோ, உணர்வுப் பிழம்போ இல்லாமல் ஆன்று, அவிந்து, அடங்கி, அறிவுசார்ந்த நிலையிற் சொல்லுகின்ற செம்மார்ந்த பண்பைக் கொண்டது. செம்மையான இலக்கியங்களைப் பெற்றநிலையில் ஒரு செவ்வியல் மொழியாகவும் கருதப்படுகின்றது.

எது செவ்வியற் பண்பு

பெருமக்கள் மகோன்னதமான மேம்பாடு	Excellence
செம்மார்ந்த குறிக்கோள்	Values
சிறந்த நிலைபேறு	Permanence

பழமை, குறிக்கோள், நிலைபேறு, நல்ல வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்பு ஆகியவை கொண்ட இலக்கியம் செவ்வியமொழி இலக்கியம். (சங்க இலக்கியம், திருக்குறள், சிலம்பு - செவ்வியல் பண்பு கொண்ட மண் வாசனை, மனித வாசனை கொண்ட நீதி, நேர்மை கொண்ட) மக்கள் காப்பியமாக உள்ளது.

இ) நவீன மொழி

2500 ஆண்டுகளுக்கு மேலும்; காப்பியங்களையும், பக்தி, நீதி, காதல், வீரம் ஆகியவற்றைப் பொருளாகக் கொண்ட இலக்கிய நெறியையும், பாரதி, பாரதிதாசனின் புதிய பொருளைக் கொண்ட பாடல்களையுடையன.

ஈ) அறிவியல் மொழி

1. கலைகள், அறிவியல்கள், மருத்துவம், பொறியியல் ஆகியன எல்லாம்; நாளும் வளர்ந்து வரும்மொழி.
2. அறிவியலைத் தமிழிலேயே கூறும் வாண்மை வனப்பு

உ) கணினி மொழி

கணினி முறைக்குரிய சொல்லாக்கம் 40,000 மேற்பட்ட சொற்கள்

உஊ) கன்னித் தமிழ்

1. இளமையோடு நிற்கும் மொழி
2. கன்னிபோற் சிறந்த வாழ்வையும் வளத்தையும் கொண்டது.

எ) செவ்வியல் மொழி மட்டும் அல்ல நவீன மொழியும் ஆகும்

சம்ஸ்கிருதம் போன்ற வளமான மொழிகள் சீரிய இலக்கிய, இலக்கணங்களைக் கொண்டிருந்தபோதிலும் அவை அழியத் தமிழ் இன்றுவரை நிலைத்து நிற்கின்றது.

ஏ) நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட நாடுகளில்

நாற்பதிற்கும் மேற்பட்ட நாடுகளில் இன்றும் பேசப்படுகின்றது.

ஐ) தமிழ்மொழியும் பிற இனமொழியும்

தமிழ் - உரலிக் மொழிகள் எனப்படும் - பின்னிஷ் ஹங்கேரியன் கால்டுவெல், பரோ.

ஓ) தமிழும், ஜப்பானும்

பண்டைக் காலந் தொட்டு திராவிட மொழியையும் ஜப்பானுடன் தொடர்புபடுத்தி ஆராயும் பண்பு காணப்படுகின்றது (சுகமு ஒனோ Susumu ohno) பண்டைக் கால இலக்கியங்கள் ஒரே மாதிரியானவை. அகம், புறம், பகுப்பு, கலை கலாசாரம் தொடர்புடைய சொற்களஞ்சியம்.

ஔ) இந்தியமொழி - திராவிடமொழி

இந்திய மொழிகள் நான்கு வெவ்வேறு மொழிக்குடும்பங்கள் ஆட்சிமொழி

ஊ) தமிழ் ஏனைய மொழிகளோடு கொண்டுவள்ள தொடர்புகள்

- தமிழ் - கன்னடம்
- தமிழ் - மலையாளம்
- தமிழ் - கொடகு
- தமிழ் - தோட, கோத்தா

தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும்

தமிழின் கிளைமொழிகள்

தமிழிற் கிளைமொழிகள் என்ற விடயம் பற்றிய ஆய்வு; பல அறிஞர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தாலும், அவ் ஆய்வுகளின் பெரும்பாலானவை இந்தியதேச அறிஞர்களாலும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளன. அத்தகைய ஆய்வுகள் இந்திய நாட்டையும், தமிழ் நாட்டையும் மையப்படுத்தியே அமைந்துள்ளன. அதனால் தமிழ்மொழி என்ற பரந்து விரிந்த வட்டத்தில் அவ்வாய்வுகள் அமைந்துவிடவில்லை என்றே கருதவேண்டியிருக்கிறது. இதனால் நமது இலங்கை நாட்டில் வழங்கும் கிளைமொழிகள் பற்றியோ, அல்லது ஏனைய தமிழ்மொழிபேசும் நாடுகளிற் பேசப்படும் கிளைமொழிகளைப் பற்றிய ஆய்வுகளோ வெளிவருவது மிகமிகக் குறைவாகக் காணப்பட்டது. இத்தகைய காரணத்தால் தமிழின் கிளைமொழி பற்றிய வகைப்பாடுகள், வரைவிலக்கணங்கள் என்பவை பரந்து விரிந்து வரைவிலக்கணங்களுடன் வெளிவரவில்லை. இந்தவகையிற் குறுகிய அளவே வளர்ந்து வந்துள்ள இவ்வாய்வு பற்றிய கணிசமான ஆய்வு நடாத்தப்படவேண்டியுள்ளது. ஏனெனில்; உயிருள்ள மொழி பேச்சுமொழியே. அத்தகைய மொழிபற்றிய வரலாற்றை அறிவதற்குக் கிளைமொழிகள் பற்றிய ஆய்வு அவசியமானது.

ஈழத்தவர்களான பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃகுமான், விபுலானந்தடிகள் போன்றவர்களின் கிளைமொழி பற்றிய கருத்துகளை நோக்குவோம்.

பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃகுமான் இந்தியா இலங்கை தொடர்பான பேச்சுவழக்குச் சொற்களையும் அங்கு பிரதேசத்துக்குப் பிரதேசம் பேசப்படும், சமூகத்துக்குச் சமூகம் பேசப்படும் கிளைமொழிகளைக் குறிப்பிட்டு, அவற்றை:

01. பிரதேச கிளைமொழிகள் எனவும்
02. சமூக கிளைமொழிகள் எனவும் வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றார்.

விபுலானந்தர் “இடவேறுபாட்டாலும், குழுவேறுபாட்டாலும் கொடுத்தமிழ் விகற்பங்கள் பல வேறாம்” என வட்டார வழக்கு கிளைமொழிகள் பற்றியும், சமூகக் கிளைமொழிகள் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும்,

“தொல்காப்பியர் காலத்திலே “சேரிமொழி”யெனக் குறிக்கப்பட்டதும்; உரையாசிரியராற் “பாடி மாற்றங்கள்” என வழங்கப்பட்டதும்; ஆங்கிலத்தில் (Dialects) என்று குறிக்கப்பட்டதேயாகும். இஃது இடவேறுபாட்டினாலும்; குழுவேறுபாட்டினாலும் வேறுபடும் மரபினை மேலே காட்டினோம்” இவை இன்றைய தமிழிற் கிளைமொழிகள் என அழைக்கப்படும்.

“சேரிமொழியாற் செவ்விதிற்கிளந்
தோதல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றிற்
புலனென மொழிப்புலனுணர்தோரே”... (தொல்)

என், தொல்காப்பியர் காலத்தில் இருந்தே கிளைமொழிகள் வழங்கி வந்ததைக் கூறி, மேலும் இலங்கையின் யாழ்ப்பாணம் உட்பட கிழக்கிலங்கை, தென்பகுதிகளிற் பேசப்பட்ட பல்வேறு கிளைமொழிகள் பற்றித் தனது கட்டுரையிற் சுட்டிக்காட்டினார்.

உ+ம்

யாழ்ப்பாணம்

அங்கே - பங்க, ஐயா - கொய்யா, ஆச்சி - கோச்சி, மகள் - மோள்

மட்டக்களப்பு

வீட்டில் - ஊட்டில், வயித்துக்க - வகுத்துக்க

இவ்வாறு அவர் பல்வேறு கிளைமொழி உதாரணங்களைத் தந்து ஒவ்வொரு மொழியும் ஆண்கள், பெண்கள் காலத்துக்குக் காலம் வெவ்வேறு பருவம் அடைவதுபோல மொழியிலும் பல மாற்றங்கள் நிகழும். அப்போது கிளைமொழிகளும் மாற்றத்துக்கு உள்ளாகும் எனக் குறிப்பிட்டார். அத்துடன் யாழ்ப்பாணத்து வழக்கும், மட்டக்களப்பு வழக்கும் வேறுபட்டது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். அத்துடன் ஒருவர் பிறந்த இடம், மாவட்டம், கிராமம், குலம், கோத்திரம், தொழில், பொருள்நிலை எனும் இவற்றை அவர் பேசும்மொழியால் அறிந்துகொள்ளலாம் எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும்

13

சங்ககாலத்துக் கலித்தொகையிலும் உலக வழக்கும், வழக்குமொழியும் சிற்சில இடங்களில் அழகாகப் படம்பிடித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன என விரிவாகக் கிளைமொழிகள் பற்றிய தனது ஆய்வுக் கட்டுரையை முன்வைத்துள்ளார்.

அந்தவகையில் அண்மைக்கால மொழியியல் அறிஞர்களின் பார்வையிற் கிளைமொழிகள் பற்றிய பார்வையிற் சில இங்கு தரப்படுகின்றன.

ஆரம்பகாலத்திற் கிளைமொழிகள்

சங்ககாலத்தில் இருந்தே கிளைமொழிகள் இருந்தன என்பதற்கு இலக்கண - இலக்கியங்களிற் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. சங்கப் புலவர்கள் பல்வேறு இடங்களில் இருந்து வசிக்கும்போது அவர்கள் யாக்கும் பாடல்களில் வேறுபாடுகள் காணப்படுகிறது.

உ+ம் “நெய்யுலை சொரிந்த மையூன் ஓசை”

(புறநானூறு)

இதில் ஓசை என்பது பொரியல் என்ற கருத்தைக் குறிக்கின்றது. இதேபோன்று கலித்தொகையில் செரு என்பது வயலைக் குறிக்கிறது. திருக்குறளிற் பெற்றம் என்ற சொல் பசுவைக் குறிக்கின்றது. இது பெரியபுராணத்திலும் காணப்படுகின்றது. அத்துடன் தொல்காப்பியம் குறிக்கும் திசைச்சொல் கிளைமொழியையே குறிக்கின்றது எனக் கூறுவோரும் உளர். தொல்காப்பியர் 12 வட்டாரக் கிளைமொழிகளையும் குறிக்கிறார். உரையாசிரியர்கள் செழுந்தமிழுடன் கொடுத்தமிழ், சான்றோர் வழக்கு, குழுவுக்குறி, தொழில் பற்றிய வழக்கு எனப் பல திசைகளில் பேச்சுமொழியை எடுத்துக் காட்டினர்.

சங்கத் தமிழிக் கிளைமொழியைத் தொன்மொழி, கிளைமொழி எனப் பேராசிரியார் செ.வை. சண்முகம் பாகுபடுத்துவார், குறிப்பிடுவார்.

உ+ம் - நான்கு - நல்கு, ஒன்பது - தொண்டு

கிளைமொழிகளைக் கண்டறிய மொழியியல் அறிஞர்கள் மொழிப் பாகுப்பாட்டுக்கோடு என்ற ஒரு கருத்தினை வலியுறுத்துகின்றனர். இது மொழியின் எந்தவொரு கூறினையும் காட்டப்

பயன்படுத்தலாம். செய, செய்யின் என்ற வாய்ப்பாட்டு விளை எச்சங்களிற் ககரம் உள்ளது கிளைமொழிப் பண்பாடாகும். செய்யாது என்ற வாய்ப்பாட்டில் (வழங்காமல், மருவாமல், போன்றவை) உள்ளதும் கிளைமொழிப் பண்புகளில் ஒன்றாகும்.

சங்ககாலத்தில் இலக்கியங்களில் வராத சில இலக்கணக் கூறுகள் சங்ககாலப் பேச்சுவழக்கில் இருந்திருக்கவேண்டும் என்பர் தமிழ்மொழி அறிஞர்கள். இவ்வாறான கூறுகளை வழக்கு கிளைமொழிகள் எனக் கூறுவர்.

சங்கத் தமிழில் கிளைமொழிகள்

01. வழக்கு தமிழ் கிளைமொழிகள்

02. பொதுத் தமிழ் கிளைமொழிகள்

03. தொன் தமிழ் கிளைமொழிகள் எனப் பாகுபடுத்தினர்.

▲ கல்வெட்டுத் தமிழிலும் கிளைமொழிகளைப் பற்றி அறிகின்றோம். 17ஆம் நூற்றாண்டில் செங்கல்பட்டு மாவட்ட கல்வெட்டில் இறந்தகால பெயரெச்சவடிவம் “துண்ண” வழங்குகின்றது.

ஆண்டைக் குறிக்கும் “சம்வத்சரம்” என்ற சொல்லும் காணப்படுகின்றது. மற்றைய பகுதி கல்வெட்டுக்கால “வருஷம்” என்ற சொல் காணப்படுகின்றது.

▲ கொயம்பத்தூர் மாவட்ட கல்வெட்டுக்களில் “மக்க மக்கள்” என்ற சொல் காணப்படுகின்றது.

அதேபொருள் குறிக்க “புத்திர பவுத்திர” பாரம்பரியம் என்றசொல் ஏனைய கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றது.

கிளைமொழி ஆய்வு வரலாறு

▲ சென்ற நூற்றாண்டில் வின்சன் என்பவர் பொதுத் தமிழில் உச்சரிப்பு வேறுபாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழின் கிளைமொழிகளைப் பற்றி ஆராய்ந்துள்ளார்.

▲ கஸ்ட் (1866) அவர்கள் தமிழின் கிளைமொழிகள் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

▲ ஜீஸ்ஸ் பிளாக் (1946) சாதிக் கிளைமொழிகளைப் பற்றி எழுதியுள்ளார்.

தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும்

15

- ▲ மலேசியாவின் இராம சுப்பையா A Lexical Study of Tamil Dialects எனும் நூலை எழுதினார்.
- ▲ ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்கள் “இலக்கியத் தமிழும் பேச்சுத் தமிழும்” என்றொரு நூலை வெளியிட்டார்.
- ▲ வி.ஐ. சுப்பிரமணியம், Dr. ச. அக்தியலிங்கம், Dr. முத்துசண்முகன் ஆகியோர் நானூற்சில நாட்டுத் தமிழை ஆராய்ந்துள்ளனர்.
- ▲ அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் கிளைமொழி வரிசையில் 12 நூல்களை வெளியிட்டுள்ளது.
- ▲ Dr. கோ.சிறிவாசசர்மா “கிளைமொழியியல்” என்ற நூலை வெளியிட்டார். இதில் தமிழ்க் கிளைமொழிகள் பற்றி விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் எழுதப்பட்டுள்ளது.
- ▲ கிளைமொழி வரிசையில் முக்கியமான நூல் டாக்டர் முத்துசண்முகம்பிள்ளை எழுதிய பேச்சுத்தமிழ், இலங்கைத் தமிழ், இலக்கியத்தமிழ், கிளைமொழிகள் பற்றிய தேவைகள் நவீன ஆய்வும் பாகுபாடு பற்றி எழுதியுள்ளார். கருணாகரனும் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார்.

கிளைமொழிகள் (Dialect)

ஓர் இடத்தார் அல்லது ஓர் இனத்தார் அல்லது ஒரு கூட்டத்தைச் சார்ந்தவர்கள் அல்லது ஒரு தொழிலைச் சார்ந்தவர்கள் தமக்குள் தடையின்றி விளங்குமாறு இயல்பாகப் பேசுவரும் மொழி கிளைமொழியாகும்.

இத்தகைய கிளைமொழி பேசும் கூட்டத்தாரிடையே உறவும் பழக்கமும் மிகுமாயின் கிளைமொழிகளிடையே வேற்றுமை குறையும். உறவும் பழக்கமும் கூடுமாயின் வேறுபாடு கூடும்.

மொழிகள் பரந்த பரப்பில் பேசப்படும்போது (அதாவது ஒரு மொழி வெவ்வேறு இடங்களில் வெவ்வேறு சமுதாயங்களில் பேசப்படும்போது) வேறுபாடுகள் தோன்றுவது இயற்கை என்பதே மொழியியலாளர்களின் கருத்து ஆகும்.

அத்துடன் கிளைமொழி என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட பேச்சு மொழியின் வகையைக் குறிப்பதாகும். பல மனிதர்கள் பேசும் வழக்கு முறைகளை அவர்களின் பேச்சு வழக்கு எனக்குறிப்பிடும்

போது அதை கிளைமொழி எனக் குறிப்பிடுவது பொருந்தும். அவ்வாறு பலர் சேர்த்துப் பேசப்படும் போது அது கிளைமொழியாகி, பின் அக்கிளைமொழிகள் பல சேரும்போது அது ஒரு மொழியாகின்றது.

ஒரு மொழியின் வரலாற்றை நன்கு ஆராய்ந்து அறிவதற்கு பல்வேறு வழிகளைத் துணையாகக் கொள்வர் மொழியியலாளர்கள். அவற்றுட் கிளைமொழி பற்றிய ஆய்வும் முதன்மையானது.

தமிழிற் கிளைமொழிகளின் வகைகள்

ஒரு மொழி பேசுகின்ற மக்கள் கூட்டத்தார் பல்வேறு பௌதீக, சமூக பெருளாதாரக் காரணங்களால் வெவ்வேறு இடங்களில் வாழ்வது இயற்கை. அவ்வாறு அவர்கள் பிரிந்து வாழும்போது அவர்கள் ஒரே மொழியைப் பேசி வாழ்பவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களிடையே பேசப்படும் மொழியில் வேறுபாடு தோன்றுவதுண்டு.

அவ்வாறான வேறுபாட்டில் இருந்து தோன்றுவதுதான் கிளைமொழிகள்.

கிளைமொழிகள் வழங்கும் இடம், பேசும் சமூகம், பேச்சு, வரிவடிவம், மொழியுடன் ஒத்துச்செல்லும் பேச்சுவழக்கு போன்றவற்றின் அடிப்படையிற் பின்வருமாறு பாகுபடுத்தலாம்.

01. வட்டாரக் கிளைமொழிகள்	Regional Dialect
02. சமூகக் கிளைமொழிகள்	Social Dialect
03. பார்வைக் கிளைமொழிகள்	Eye Dialect
04. பொதுக் கிளைமொழி,
நடைமுறைக் கிளைமொழி	Standard Dialect

வட்டாரக் கிளைமொழிகள்

பேசுகின்ற இடத்தைப் பொறுத்து வட்டாரக் கிளைமொழிகள் ஒன்றுக்கொன்று நெருங்கிய தொடர்புடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. ஒரேமொழி வெவ்வேறு இடத்தில் வெவ்வேறு விதத்தில் பேசப்படுவதனால் அவை வட்டாரக் கிளைமொழிகள் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும்

தொல்காப்பியர் செந்தமிழை இயற்சொல்லாகக் கொண்டு வட்டார வழக்கினைத் திசைச்சொல் என்கின்றார் எனப் பலர் குறிப்பிடுவார்கள். கல்வெட்டுக்களிலும் வட்டாரக்கிளைமொழிகள் பற்றிய சான்றுகள் பல கிடைத்துள்ளன.

சமூகக்கிளைமொழிகள்

ஒவ்வொரு சமுதாயமும் பேசுகின்ற வெவ்வேறு வகையான ஒரே பொருளைக் குறிக்கின்ற சொற்களை வைத்து, அவை சமூகக்கிளைமொழிகள் என அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன. பிராமணர்களின் பேச்சுவழக்கில் இதை இன்றும் காணலாம்.

உ+ம் வாரம் - கிழமை, வைஷ்ணவாள்: மாதம் - மாசம்

இதற்கான சான்றுகள் கல்வெட்டிலும் காணப்படுகின்றன. சங்ககாலத்திற் சங்க இலக்கியத்துக்கு அடிப்படையாக இருந்த கிளைமொழி பாண்டிநாட்டுத் தமிழ் ஆகும்.

இந்திய சாதி அமைப்பில் பிராமணர்கள் உயர்ந்தோர் ஆகவும் ஏனையோர் (ஆரிஜனங்கள்) தாழ்ந்தோராகவும் கருதப்பட உயர்வு, தாழ்வுக்கேற்ப பேச்சுமொழியும் வேறுபடலாயிற்று (ஆரிஜனங்கள்), பிராமணர் ஆங்கிலத்தையும் வடமொழியையும் கற்றனர். இதனால் இவர்கள் பேச்சுத் தமிழ் மற்றவர்களிலிருந்து வேறுபட்டது.

உ+ம்

அய்யர்	- அய்யங்கார்	ஆம்பிடையாள்	- கணவன்
பாயாசம்	- திருக்கண்ணமுது	ஆத்துக்காரி	- மனைவி
முக்கியம்	- மிக்கியம்	அப்பொழுது	- அப்பெ
குமிழ்	- கள்ளு	ஊத்தா	- மீன்பிடிக்கும் கூடை

தொழிற் பேச்சுவழக்கு (Professional Register)

செய்கின்ற தொழிலுக்கேற்ப தொழில் செய்பவர்களின் பேச்சுவழக்கு மாறுபட்டு இருக்கும். அவர்களுக்கிடையில் பல்வேறு கிளைமொழிகள் காணப்படும்.

டாக்டர் கமில் சுவலபில் அவர்கள் தமிழின் கிளைமொழிகளை ஆராய்ந்து அதை நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரித்தார். இலங்கைத் தமிழையும் அவர் மற்றொரு பிரிவாகக் கொண்டார். ஒவ்வொரு

கிளைமொழியும் பல உட்கிளைமொழிகளைக் கொண்டுள்ளன எனக்கூறினார்.

01. வடக்கு கிளைமொழிகள் - சென்னை, செங்கல்பட்டு, வேலூர்
02. கிழக்கு கிளைமொழிகள் - திருச்சி, தஞ்சை, கரூர்
03. மேற்கு கிளைமொழிகள் - கோலம், ஈரோடு, திண்டுகல்
04. தெற்கு கிளைமொழிகள் - மதுரை, தென்மேற்கு, திருநெல்வேலி
05. இலங்கைத் தமிழ் - வடக்கு, கொழும்பு, கிழக்கு, தென்கிழக்கு, மட்டக்களப்பு

தமிழகத்திற் பேசப்படும் கிளைமொழிகளை நான்கு பிரிவாகப் பிரிப்பர். வட்டாரக் கிளைமொழிகள், சமூக, தொழிற் பேச்சுவழக்குக் கிளைமொழிகளும் இதில் அடங்கும்.

01. வடக்குக் கிளைமொழி : கழுதை - கொய்த
02. மத்திய கிளைமொழி : பாபம் - கபசம்
03. மேற்கு கிளைமொழி : மூன்று - மூணு
04. தெற்கு கிளைமொழி : வாங்கு - பேங்கு

தமிழ்நாட்டில் நவாப், தெலுங்கு, சோழர் அரசர்கள் ஆண்டதால் அவர்கள் மொழிச் செல்வாக்கும் காணப்படுகிறது.

இந்தவகையில் கிளைமொழிகள் பல்வேறு குழுக்கள் ஒன்றுபடும்போதும் மாறுதல் அடையும், சமூகங்கள் நெருங்கிப் பழகுவதால் புதிய கூறுகள் ஏற்பட்டு, வேற்றுமைப்போக்கு வளரும், அச்சமூகங்கள் வேறு இடம் சென்று ஏனைய சமூகங்களுடன் பழகும்போது அது மேலும் பரவுகின்றது. நாகரிகம் வளர வளரக் கிளைமொழிகள் குறாகும் எனக் கூறுவதும் உண்டு. இந்தவகையில் கிளைமொழிகள் பற்றிய ஆய்வு உணர்த்தவேண்டிய விடயங்கள் பலப்பல இருக்கின்றன என்றே கூறவேண்டும்.

தற்காலத் தமிழின் ஒலியன் அமைப்பு

தமிழில் ஒலியன் அமைப்பு (தற்காலம்)

ஒவ்வொரு மொழியிலும் பொருள் வேறுபாட்டைத்தரும் அடிப்படை ஒலிகளை முதல் ஒலிகள் அல்லது ஒலியன்கள் (Phonemes) என்று கூறுவர்.

உ+ம்: ம், க், ச், ட், த், ப்

பொருள் வேறுபாட்டைத் தராமலும், இடத்தாலும் முயற்சியாலும் வேறுபட்டு அமையும் ஒலியின் மாற்று வடிவங்களைத் துணை ஒலிகள் என்பார்.

g, j, l, d, b

பழந்தமிழர் அடிப்படை ஒலிகளை முதல் எழுத்துக்கள் என்றும், சார்ந்துவரும் ஒலிகளைச் சார்பெழுத்துக்கள் என்றும் அறிவியற் கண்ணோட்டத்துடன் பிரித்தனர்.

தமிழ்மொழியின் கூறுகளை மூன்று இயல்புகளாகப் பிரிக்கலாம்

01. ஒலியனியல் Phonology

02. உருபனியல்/ சொல்லியல் Morphology

03. தொடரியல் Syntax

ஒலியன்கள்

ஒலியன்கள் எனப்படுவது மொழியின்கண் காணப்படும் சொற்களின் பொருள்களை வேறுபடுத்துவதற்குரிய அடிப்படை ஒலி அலகு ஆகும்.

மொழிகளிற் காணப்படும் ஒலினைப் பல்வேறு அடிப்படையில் வகைபிரிப்பர்

இடமும் முறையும் (உச்சரிக்கும்போது ஒலியுறுப்புக்களின் இடத்தையும், அவை உச்சரிக்கப்படும் முறை நோக்கியும் பின்வருமாறு பிரிக்கலாம்.

01. காற்றறைகள் (நெஞ்சு, தொண்டை, வாய், மூக்கு)
நெஞ்சில் இருந்து எழுப்பப்படும் காற்று தொண்டை வழியாகச்
சென்று வாய், மூக்கு ஆகியவற்றினூடாகச் செல்லும்போது
ஒலி உண்டாதல்.

02. ஒலியெழுப்பிகள் (பல், இதழ், நா, அண்ணம், குரல்வளை)
இவற்றை மேலும் இருவகையாகப் பாகுபடுத்தலாம்.

a. அசையாத உறுப்புக்கள் : அண்ணம், பல்

b. அசையும் உறுப்புக்கள் : குரல்வளை, மடல், நாக்கு, இதழ்

வாய் ஒலிகள்

எழுப்பப்படும் ஒலி மூக்கறை அடைக்கப்பட்டு; காற்று வாய்
வழியாக வருமாயின் வாய் ஒலிகள்

க், ச், ட், அ, இ

மூக்காலிகள்

எழுப்பப்படும் ஒலிகள்: வாய் அறை அடைக்கப்பட்டு, மூக்கறை
வழியாக வருமாயின் மூக்காலிகள்

ங், ஞ், ண், ம், ந், ன்

மூக்காலிகலந்த ஒலிகள்

இரண்டின் வழியாகவும் காற்று வருமாயின் மூக்காலி
கலந்த ஒலிகள் எனப்படும்.

அதிர்வொலிகள்

ஒலிப்பு ஒலிகள் நெஞ்சில் இருந்து காற்று குரல்வளையின்
கண்வரும்போது குரல்வளை மடல்கள் அதிருமானால் அதனால்
ஏற்படும் ஒலிகள் அதிர்வொலிகள்.

b, g, j உயிரொலிகள்

ஒலிப்பில்லா ஒலிகள்

குரல்வளை அதிராமல் இருக்கும்போது உண்டாகும் ஒலிகள்
ஒலிப்பில்லா ஒலிகள் எனப்படும். க், ச், த்

உயிர் ஒலிகள்

நெஞ்சில் இருந்துவரும் காற்று காற்றறைகளில், எங்கும் எவ்விதத் தடையுமின்றி வெளிவரும்போது உயிர் ஒலிகள் உண்டாகும்.

மெய்யொலிகள்

- ▲ ஒரிடத்திலாவது தடை ஏற்படுமானால் அது மெய்யொலிகள் எனப்படும்.
- ▲ நாக்கின் அமைவு, இதழ்களின் அமைப்பைக் கொண்டும் மேலும் எழுத்துகள் பாகுபாடு செய்யப்படும்.
- ▲ குறில், நெடில் என்று ஒசைநயத்திற்கு ஏற்பவும் வகைப்படும்.
- ▲ மெய்யொலிகளும் காற்று வாயில் தற்காலிகமாகத் தடைப்படும் இடங்களை நோக்கி அவற்றை மேலும் வகைப்படுத்தலாம்.

உ+ம் வெடிப்பொலிகள், மூக்கொலிகள், உரசொலிகள், நாவளை ஒலிகள்

நாக்கு மூக்கு காற்று உரசல் நுனி அண்ணம்
க்,க்,ப்,ட்,ற் ங்,ஞ்,ண்,ந ல்,ள,ழ ட்,ண்,ள்,ழ்

- ▲ மெய்யொலிகளும் வல்லினம் (மார்பு), மெல்லினம் (மூக்கு), இடையினம் (மிடறு) ஆகியவற்றை இடமாகக்கொண்டு பிறப்பது பற்றி நன்னூலார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.
- ▲ தற்கால மொழிநூலார் மெய்யொலிகள் பிறக்கும் இடத்தை (இதழ், பல், அண்ணம் போன்றவற்றை) ஒட்டியும் ஒலிக்கும் முறையை ஒட்டியும் வேறுபடுத்துவர்.

இதழ் - ப், ம்
பல் - த், ந், வ்
முன்னண்ணம் - ல், ர், ன், ற்
இடைப்பல் - ய்

ஒலியன்கள் Phoneme

பொருள் வேறுபடுத்தும் ஒலிகள் ஒலியன்களாகும். ஆ - பசு, கா - சோலை.

ஒலித்துணைகள், துணை ஒலிகள்

பொருளை வேறுபடுத்தாததும் பிறப்பாலும் முயற்சியாலும் வேறுபட்டு ஒலிக்கும் ஒலிகள் துணை ஒலிகள் எனப்படும்.

g, j, d, b

மாற்றொலிகள் Allophone

தமிழ்மொழியில் ஓர் எழுத்தை அவற்றின் பொருட் புலப்பாட்டிற்கேற்ப வெவ்வேறு வகையில் உச்சரித்தல் மாற்றொலியங்கள் எனப்படும்.

உ+ம் மகன், துண் இவ்விரண்டு சந்தர்ப்பத்திலும் முதலாவதில் ஹ என்ற உச்சரிப்பில் வெளிவர இரண்டாவதில் க என்ற வெடிப் பொலியாக வருகின்றது.

தமிழ் எழுத்து ஒலிகள்

மொழிக்கு முதல் காரணமான அணுத்திரளின் ஒலியே எழுத்து. தமிழ் எழுத்துக்களைத் தமிழ் இலக்கணகாரர்கள் முதல் எழுத்து, சார்பெழுத்து எனப் பாகுபாடு செய்துள்ளனர். (நன்னூலார்) தொல்காப்பியர் சார்பெழுத்தைச் சார்ந்துவரல் மரபு எனக் குறிப்பிட்டார்.

“மொழிமுதற் காரண மாமணுத் திரளொலி
எழுத்தது முதல்சார் பெனவிரு வகைத்தே”

(நன்னூல் 58)

“எழுத்தெனப்படுப அகரமுதல் எனகர விறுவாய் முப்பஃதென்ப;
சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்றலாம் கடையே”

(தொல்: 01)

இந்தவகையில் எழுத்து பற்றிக் குறிப்பிட்ட தமிழ் இலக்கணகாரர்கள் பின் முதல் எழுத்துக்களைப் பின்வருமாறு பாகுபடுத்துகின்றார்கள்.

01. உயிர்ஒலிகள் (உயிர் எழுத்துக்கள்)

02. மெய்யொலிகள் (மெய்யெழுத்துக்கள்)

உயிர் ஒலிகள் உயிர் (எழுத்துக்கள்)

01. மொழிக்கு உயிர் போன்று அமைவதால் அவை உயிர் எழுத்துக்கள் எனப்பட்டன.

02. உச்சரிக்கும்போது நுரையீரலிலிருந்து வருகின்ற காற்று எவ்விதத் தடையுமின்றி வந்தால், அவை உயிர் ஒலிகள் அல்லது உயிர் எழுத்துக்கள் எனப்படும்.

இவ் உயிர் எழுத்துக்களைப் பாகுபாடு செய்யும்போது,

1) அவற்றின் ஓசைநயம் நோக்கி,

a. உயிர்க்குறில்.. அ, இ, உ, எ, ஒ எனவும்

b. உயர்நெடில் ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஓ, ஔ எனவும் பாகுபாடு செய்தனர்.

2) அவற்றின் மாத்திரை அளவு நோக்கி...

a. உயிர் குற்றெழுத்து... அ, இ, உ, எ, ஒ

b. உயிர் நெட்டெழுத்து... ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஓ

c. கூட்டெழுத்து... ஐ, ஔ

3) பிறக்கும் இடம்நோக்கி உயிர் எழுத்துக்களை

a. அங்காத்தலுடன் பிறப்பவை - அ, ஆ, இ, ஈ, எ, ஏ, ஐ அவற்றுள்

“அ, ஆ ஆயிரண் டங்காந்தியலும்”

“இ, ஈ, எ, ஏ, ஐ என இசைக்கும்

அப்பாலைந்து அவற்றோரன்ன”

(தொல்: 86)

b. இதழ் குவிதல் முயற்சியால் பிறப்பவை உ, ஊ, ஓ, ஔ

4) குரல்வளை அதிர்வைக் கொண்டு...

a. அதிர்வொலிகள் உயிர்

b. ஒலிப்பில் ஒலிகள்

மெய்யெழுத்துக்கள் (மெய்யொலிகள்)

01. மொழிக்கு உடல் போன்று அமைகின்ற எழுத்துக்கள் மெய்யெழுத்துக்கள் ஆகும்.

02. உச்சரிக்கும்போது நுரையீரலில் இருந்துவரும் காற்று ஏதாவது ஒரிடத்தில் தடைப்படுமாயின் அவற்றை மெய்யெழுத்துக்கள் என அழைப்பர்.

இம் மெய்யெழுத்துக்களைப் பாகுபாடு செய்யும்போது

01. அவற்றின் ஒசைநயம் நோக்கி...

- a) வல்லினம்... க், ச், த், ப், ட், ற்
- b) மெல்லினம்... ங், ஞ், ண், ன், ம்
- c) இடையினம்... ய், ர், வ், ல், ள், ழ்

02. நுரையீரலில் இருந்துவரும் காற்று சிறிதுநேரம் தடைப்படும் இடம்நோக்கி

- a) இதழ் - ப், ம்
- b) பல் - த், ற், வ்
- c) முன்னண்ணம் - ல், ர், ன், ற்
- d) இடையண்ணம் - க், ஞ், ட், ண், ள், ழ்
- e) கடையண்ணம் - ங், ப்
- f) இடைப்பல் - ய்

03. நுரையீரலிலிருந்துவரும் காற்று வெளியேறும் இடம்நோக்கி

- a) வாய் ஒலிகள் - மூக்கறை அடைக்கப்பட்டுக் காற்று வாய் வழியாக வருமாயின்; வாய் ஒலியாகும்.
க், ச், ட்
- b) மூக்கொலிகள் - வாயறை அடைக்கப்பட்டு காற்று மூக்கு வழியாக வருமாயின் மூக்கொலிகள் ஆகும்.
- c) மூக்கொலிகள் கலந்த ஒலிகள் - இரண்டின் வழியாகவும் காற்றுவரும்.

04. குரல்வளை மடல் காற்று வரும்போது ஏற்படும் அதிர்வைப் பொறுத்து

- 1) அதிர்வொலிகள் - நெஞ்சறையிலிருந்து காற்றுவரும்போது குரல்வளை மடல் அதிருமானால் அது அதிர்வொலிகள் எனப்படும்.
டி, ள், த்
- 2) ஒலிப்பில் ஒலிகள் - குரல் வளை அதிராமல் வருமாயின் அது ஒலிப்பில் ஒலிகள் எனப்படும்.
க், ச், த்

05. ஒலியின் தன்மை அல்லது ஒலிப்பு முயற்சிநோக்கி அல்லது ஒலி தற்காலிகமாகத் தடைப்படும் இடம்நோக்கி

- வெடிப்பொலிகள் - க், ச், ட், ற்
- மூக்கொலிகள் - ங், ஞ், ண், ற்
- உரசொலிகள் - ல், ள், ழ்
- நாவளை ஒலிகள் - ட், ண், ன், ழ்
நுனி அண்ணம்

இவ்வாறு உயிர்மெய், எழுத்துக்களைத் தெளிவாகப் பாகுபடுத்தி உள்ளனர். இவ்வாறு எழுத்தின் பிறப்பிடம், பிறப்பு முயற்சி, அவற்றின் ஒலியளவு; மாத்திரை தொடர்பாக 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழரிடம் தெளிவான சிந்தனை இருந்தது என்பதற்குத் தொல்காப்பியம் சான்று பகரும்.

“உந்தி முதலா முந்துவளி தோன்றித்
தலையினும் மிடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇப்
பல்லும் இதழும் நாவுமூக்கு
அண்ணமு முட்பட வெண்முறை நிலையான்
உறுப்புற்று றமைய நெறிப்படநாடி
எல்லா எழுந்துஞ் சொல்லுங் காலைப்
பிறப்பின் ஆக்கம் வேறுவே நிலய
திறம்படத் தெரியும் காட்சி யான”

(தொல்: 83)

என எழுத்துப் பிறப்பிடங்களைத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகின்றது தொல்காப்பியம். இவற்றை ஏனைய இலக்கண காரரும் பின்பற்ற தமிழ் எழுத்துக்களில் சார்பெழுத்துக்கள் தொடர்பாக சிக்கல் தோன்றுகின்றது. இந்தநிலையில் சார்பெழுத்தும் (நன்னூல்) சார்ந்து வரல் மரபும் (தொல்காப்பியம்) ஒன்றா? நன்னூலார் சார்பெழுத்து எனக் குறிப்பிட்டது. உயிர் எழுத்துக்களின் மாத்திரை அளவில் வேறுபட்டது என்றாலும் அவற்றிலும் தெளிவு இல்லை. (உதாரணம் உயிர்மெய்) தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் சார்ந்துவரல் மரபு என்பது ஒலியன்களா? மாற்றொலிகளா? அல்லது ஒலித்துணைகளா? என்ற

பிரச்சினை பல இக்கால ஆய்வாளரிடையே காணப்பட்டாலும் அவை முற்றிலும் ஒலியன் வகையைச் சார்ந்தது ஆகும் என நிறுவகின்றார்; தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்பு ஆசிரியர், பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்கள். அத்துடன் அவை மூன்றும் தனித்தனி வடிவங்களை உடையது எனவும், அவர் சான்றா தாரங்களோடு நிறுவகின்றார். அந்தவகையிற் தொல்காப்பியர் சார்ந்துவரல் மரபு எனக் குறிப்பிடுவது: குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரம், ஆய்தம் எனும் மூன்றுமாகும்.

“அவைதான்

குற்றியலிகரங் குற்றியலுகர

மாய்த மென்ற

முப்பாற் புள்ளியு மெழுத்தோ ரன்ன”

(தொல்)

நன்னூலார் சார்பெழுத்து பத்து எனக் குறிப்பிட்டு அவற்றைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“உயிர்மெய் ஆயுதம் உயிரளபொற்றள

பாஃகிய இ, உ, ஐ, ஔ மஃகான்

தனிநிலைபத்துஞ்சார் பெழுத்தாம்”

(நன்னூல் 60)

இந்தவகையில் நன்னூலாருடைய சார்பெழுத்துக்களை இங்கு தனித்தனியே விபரிப்பது பொருந்தும் என நினைக்கின்றேன்.

உயிர்மெய் - 216

உயிர் எழுத்துப் பன்னிரெண்டும் மெய்யெழுத்து பதினெட்டுடன் சேர்ந்து உருவாகின்ற 216 எழுத்தும் உயிர்மெய்யாகும்.

முற்றாய்தம் - 08

புள்ளி வடிவான ஆயுத எழுத்தானது; குற்றறெழுத்தின் முன்னதாய் உயிரோடு கூடிய வல்லெழுத்து ஆறுடன் வருதலும், திரிதல் விகாரப் புணர்ச்சியால் வரும் ஒன்றும்; விரித்தல் என்னும்

தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும்

27

செய்யுள் விகாரத்தால் வரும் ஒன்றும் சேர்ந்து முற்றாய்தம் எட்டாகும்.

உதாரணம்: எஃகு, கஃசு, ஒன்பஃது, பஃறி

உயிரளபெடை - 21

உயிர்நெட்டெழுத்துக்கள் ஏழும் செய்யுட்களில், இசைப் பாடல்களில் ஓசைசுறையும் இடத்து மொழிக்கு முதல், இடை, இறுதி ஆகிய மூன்று இடங்களிலும் நீண்டு ஒலித்தல் உயிரளபெடையாகும்.

உ+ம்	ஓஒதுதல்	- மொழிக்குமுதல்
	உறஅர்க்கு	- மொழிக்குஇடை
	நல்லபடஅ	- மொழிக்குஇறுதி

ஒற்றளபெடை - 42

மெய்யெழுத்துக்களில் வல்லினம், ர, ழ தவிர்ந்த பத்தும் ஆயுதம் ஒன்றும் குறில் கீழும், குறிலிணைக் கீழும் செய்யுள்களில் அல்லது இசைப்பாடல்களின்போது மொழிக்கு இடையிலும் இறுதியிலும் கூடி ஒலிப்பது ஒற்றளபெடையாகும். ஆயுதம் மொழிக்கு இறுதியில் அளவெடுக்காது.

இலங்ங்கு	எங்ங்கிறைவன்
மடங்ங்கலந்த	அங்ங்கனிந்த
விலஃஃகி	எஃஃகிலங்கிய

குற்றியலுகரம் - 36

தனிக்குற்றெழுத்து அல்லாத மற்றைய எழுத்துக்களின் பின்னே; வல்லின மெய்மேல் ஏறி; சொல்லின் இறுதியில்வரும் உகரம்: குற்றியலுகரம் ஆகும்.

இது ஆறு வகைப்படும்.

உயிர்தொடர்	நெடில்தொடர்	ஆயுதத்தொடர்
வன்றொடர்	மென்றொடர்	இடைத்தொடர்

குற்றியலிகர எழுத்துக்கள் ஆறு (கு, சு, டு, து, பு, று)

இந்த ஒவ்வொரு வல்லெழுத்து (கு, சு, டு, து, பு, று) உடனும்; ஆறு வகையான (வன்றொடர், மென்றொடர்) குற்றியலுகரம் வரும்போது அது 36 ஆகும்.

குற்றியலுகரம் - 37

குற்றியலுகரத்தின் முன் யகரத்தை முதலிலேயுடைய வருமொழி வந்து புணரும்போது; அந்த உகரம் இகரமாகும். அதுவும் மியா என்ற அசைச் சொல்லில் உள்ள இகரமும் சேரும்போது; அது குற்றியலிகரமாகும்.

நாகு + யாது - நாகியாது
கேண்மியா

ஐகாரக் குறுக்கம் - 03

ஐகாரம் தன்னைக் குறிக்கும் இடமும், அளவெடுக்கும் இடமும் அல்லாத சொல்லின் முதல், இடை, கடை ஆகிய நிலைகளில் எங்கு நின்றாலும் குறுகி ஒலிக்கும், அது ஐகாரக் குறுக்கம் ஆகும்.

ஐப்பசி இடையன் குவளை

ஔகாரக் குறுக்கம் - 01

ஔகாரம் சொல்லுக்கு முதலிலும் தன்னைக் குறிக்கும் இடத்திலும், அளபெடுக்கும் இடமும் அல்லாமல் ஏனைய இடங்களிற்குறுகி ஒலிக்கும்; அது ஔகாரக் குறுக்கம் ஆகும். ஔவை

மகரக் குறுக்கம் - 03

ண, ன முன்னும் ளகர, லகரம் திரிந்த னகர, ளகரங்களில் ஒன்றன் முன்னும் வருமொழி; முதலில் நின்ற வகர மெய்யின் பின்னும் மகரம் தன் மாத்திரையிற் குறுகி ஒலித்தல்" மகரக் குறுக்கமாகும்.

மருணம் போன்ம் தரும்வளவன்

ஆயுதக் குறுக்கம் - 02

லகர, ளகர வீற்றுப் புணர்ச்சியில் வருமொழி முதலில் தகரம் வரும்பொழுது ஆயுதம் தன் அரைமாத்திரை அளவில் நின்று குறுகும். அவ்வாறு குறுகுதல் ஆயுதக் குறுக்கம் எனப்படும்.

அல் + திணை அஃறிணை, முள் + தீது - முஃடது

இவ்வாறு நன்னூலார் தனது சார்பெழுத்துக் கோட்பாட்டை முன்வைக்கின்றார். எனவே சார்பெழுத்துப் பற்றி நன்னூலார் கூறியதைப் பின்பற்றியே அவருக்குப் பின்வந்த இலக்கணகாரரும் தமது சார்புக் கோட்பாட்டை முன்வைக்கின்றனர். எனவே இருவர்களினது (நன்னூலார், தொல்காப்பியர்) சார்பெழுத்துக் கோட்பாட்டிலும் காணப்படும் குறைபாடுகளைக் கருதி ஆறுமுகநாவலர் தனது இலக்கணச் சுருக்கத்தில் அப்பாகுபாட்டினைத் தவிர்த்தார் எனக் கூறுவார் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ். இருப்பினும் தொல்காப்பியரின் சார்பெழுத்துக் கோட்பாடு பொருத்தம் எனவும் அவர் கூறுகின்றார்.

ஆனால் இன்றைய மொழியியல் அடிப்படையில் நன்னூலார்களின் சார்பெழுத்து வகைப்பாடுகள் பொருத்தமானதுதானா? அவை இன்னும் பயன்பாட்டில் உள்ளனவா? முன்னைய இலக்கணம் யாவையும் இன்றைய மொழி அமைப்பில் ஏற்பட்ட பல்வேறு மாற்றங்களுக்குப் பொருந்துவனவாக அமைகின்றனவா? என்பது நுணிது ஆராயப்படவேண்டிய விடயம் ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது.

போல் எழுத்துக்கள்

மொழிகளின் அல்லது சொற்களின் முதல், இடை, கடை என்னும் மூன்றிடங்களில் ஒரெழுத்துக்குப் பதிலாக; அல்லது பிரதியாக வேறோர் எழுத்து வந்து, பொருள் வேறுபடாது இருப்பது போலி ஆகும். அவ்வாறு பிரதியாக அல்லது பதிலாக வரும் எழுத்து போலி எழுத்து ஆகும்.

போலி எழுத்துப் பற்றித் தொல்காப்பியம்

அகர இகரம் ஐகாரம் ஆகும்

(தொல். எழு. 54)

அகர உகரம் ஔகாரம் ஆகும்

(தொல். எழு. 55)

அதாவது மொழியில் அகரம் உகரம் என்பன ஐகாரமாகவும் அகர உகரங்கள் ஔகாரமாக இசைக்கும் அவற்றிற்கு உதாரணமாக பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடலாம் → ஐவனம் → அஇவனம் → ஔவ்வை அஉவை - அவ்வை

இவ்வாறு போலி எழுத்துகள் பற்றிக் கூறிய தொல்காப்பியம் மேலும் அவற்றைச் சிறப்பாக விளக்க; பின்வருமாறு சூத்திரங்களை முன்வைக்கும்.

அகரத் திம்பர் யகரப் புள்ளியும்

ஐ என் நெடுஞ்சினை மெய்பெறத்தோன்றும்

(தொல். எழு. 56)

ஔரள பாகும் இடனுமா ருண்டே

தேருங்காலை மொழிவயி னான்

(தொல். எழு. 57)

அதாவது 56ஆம் சூத்திரத்தில் அகரத்தின் பின்னே இகரம் இன்றி யகரம் எனப்படும் புள்ளி வந்தாலும் ஐயெனப்பட்ட நெட்டெழுத்தின் வடிவுபெறத் தோன்றும் எனவும், 57ஆம் சூத்திரம் தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும்

ஒரு சொல்லிடத்து நிற்கும் ஐகார, ஔகாரங்கள் ஒரு மாத்திரை அளவாலும் நிற்கும் சூத்திரம் 56இற்கு உதாரணம்: ஐவனம் - அய்வனம். 57ஆம் சூத்திரத்திற்கு உதாரணம்: இடையன், குவளை, ஔவை.

இந்த போலி எழுத்துக்களைப் பற்றி நன்னூலாசிரியர் பவணந்தி முனிவர் அத்தகைய போலி எழுத்துக்கள் அவை சொற்களில் நிற்கும் இட அடிப்படையில் முதற்போலி, இடைப் போலி, கடைப்போலி என மூன்று வகையாகக் கூறுவார். அந்த வகையில்,

முதற்போலி

அ. ஐ முதலிடை யொக்குஞ் சஞயமுன்

(நன். எழு. 123)

அதாவது அகரமும் ஐகாரமும் சொல்லுக்கு முதலிலும் நடுவிலும் சகர, ஞகர, யகரங்களுக்கு முன் போலியாகவரும்.

உ+ம்:

பசல் - பைசல்	மயல் - மையல்	ஐஞ்சு - அஞ்சு
மஞ்சு - மைஞ்சு	வச்சு - வைச்சு	பய - பைய

இடைப்போலி

ஐ கான் யவ்வழி நவ்வொரு சில்வழி
ஞஃகா னுறழ மென மருமுளரே.

(நன். எழு. 124)

சொற்களில் இடையில் சிலவிடத்து ஐகாரத்தின் பின்னும் யகர மெய்யின் பின்னும் வருகின்ற நகர மெய்யொடு ஏகார மெய் போலியாகவும்வரும்.

உ+ம்:

மைந்தின்ற - மைஞ்ஞின்ற	ஐந்நூறு	- ஐஞ்நூறு
கைந்நின்ற - கைஞ்ஞின்ற	செய்ந்நின்று	- செய்ஞின்று
நெய்ந்நின்று	- நெய்ஞ்நின்று	
சேய்ந்நூர்	- சேய்ஞ்நூர்	

இறுதிப்போலி

இறுதிப்போலி விறுதி யஃறிணைப் பெயரின்
னகரமோ டுறழா நடப்பன வுளவே

(நன்னூல். எழு. 122)

பால்பகா அஃறிணைப் பெயரிடத்து ஈற்றிலே நின்ற
மகரமெய் னகர மெய்யோடு ஒத்து நடப்பவை உண்டு. அவ்வாறு
அமைவன இறுதிப்போலி எழுத்துக்கள் எனப்படும்.

உ+ம்:

அகம் - அகன் கலம் - கலன் நிலம் - நிலன்

மாத்திரை

மாத்திரை என்பது எழுத்துக்களை உச்சரிக்கும் கால அளவு எனப்படும். இவற்றைத் தமிழ் இலக்கணகாரர்களின் கருத்துக்களின் ஊடாக பின்வருமாறு நோக்கமுடியும். தொல்காப்பியர் தனது தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில் மாத்திரை என்பது,

கண்ணிமை நொடியென அவ்வே மாத்திரை
நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் கண்ட வாறே.

(தொல். எழு. 7)

கண்ணை இமைத்தலும், கையை நொடித்தலும் செய்தற் காகும் கால அளவே மாத்திரைக்கு அளவாகக் கூறுவார். இது நுட்பமாக எழுத்து ஒலி இலக்கணத்தை உணர்த்த புலவர்கள் அறிந்து கூறிய நெறியாகும்.

இயல்பெழு மார்ந்த ரிமைநொடி மாத்திரை

(நன்னூல் 100)

மனிதனுடைய இயற்கையாக உண்டாகின்ற கண்ணிமைப் பொழுதும் கைநொடிப் பொழுதும் ஒரு மாத்திரையென்றும், காலவரையறைப் பொழுதாகும் எனக் குறிப்பார் நன்னூல் ஆசிரியர்.

இனி ஒவ்வோர் எழுத்தையும் உச்சரிக்கும் கால அளவுகள் பற்றிக் குறிக்கையிலே இருவரும் ஒத்துபோகின்ற தன்மைகளை அவரவர் சூத்திரங்களில் இருந்து அறிந்து கொள்ளலாம்.

அவற்றுள்

அ இ உ எ ஓ என்னும்

அப்பால் ஐந்தும்

ஓரளவு இசைக்கும் குற்றெழுத் தென்ப.

(தொல். எழு. 3)

ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஒ ஓள என்னும்

அப்பால் ஏழும்

ஈரளவு இசைக்கும் நெட்டெழுத் தென்ப

(தொல். எழு. 4)

மூவளவு இசைத்தால் ஒரெழுத் தின்றே
(தொல். எழு. 5)

நீட்டம் வேண்டின் அவ்வள புடைய
கூட்டி எழுஉதல் என்மனார் புலவர்
(தொல் எழு. 6)

இந்தவகையில் இச்சூத்திரங்களின் பொருளை இக்கால உரை நடையில் சுருக்கமாகக் கூறமுற்படும்போது உயிர்குற்றெழுத்துக்களின் மாத்திரை ஒன்று எனவும்; நெட்டெழுத்துக்களின் மாத்திரை இரண்டு எனவும் மூன்று அளவுடைய மாத்திரை தமிழில் இல்லை எனவும், அவ்வாறு வழக்கிடத்தும், செய்யுளிடத்தும் இரண்டு மாத்திரை பெற்ற எழுத்துக்களை நீட்டியொலித்தலை விரும்பினால் அவ்வளவுடைய எழுத்துக்களைக் கூட்டி அவ்வொலியை எழுப்புக எனக் கூறுவார் புலவர் என அமையும் நன்னூலார் தனது கருத்தைப் பின்வருமாறு முன்வைக்கின்றார்.

மூன்று உயிரளவு இரண்டாம் நெடில் ஒன்றே
குறிலொடு ஐ ஒளக் குறுக்கம் ஒற்றளவு
அரை ஒற்று இ உக்குறுக்கம் ஆயுதம்
கால் குறள் மஃகான் ஆயுதம் மாத்திரை
(நன்னூல் எழு. 99)

ஆவியு மொற்று மளவிருந் திசைத்தலும்
மேவு மிசை விழி பண்டமாற் றுதியின்
(நன்னூல் எழு. 101)

முற்சூத்திரத்தில் உயிரளபெடைக்கு மூன்றும் உயிர் நெட்டெழுத்துக்கு மாத்திரை இரண்டும் உயிர் குற்றெழுத்துக்கு மாத்திரை ஒன்றும் ஐ, ஓள காரக்குறுக்கங்களுக்கும், ஒன்றள பெடைக்கும் ஒன்று எனவும், மெய்யெழுத்துக்கும் குற்றிய லிகரத்திற்கும், குற்றியலுகரத்திற்கும், முற்றாயுதத்திற்கும் அரையாகும். மகரக்குறுக்கத்திற்கும் ஆயுதக்குறுக்கத்திற்கும் காலாகும் எனவும், இரண்டாம் சூத்திரத்தின் கருத்தாக இராகமும் அழைத்தலும் பண்டை மற்றும் முதலானவிடத்து உயிர் எழுத்துக்களும், மெய்யெழுத்துக்களும் முன்சொன்ன பொருட்களை விற்றாட் பொருட்டு பெயர் கூவுதல், முறையிடுதல், தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும்

புலம்புதல் போன்றவற்றின்போதும் மாறுபடும் இராகத்தின்போது உயிர் பன்னிரெண்டு மாத்திரை வரையும் ஒற்றெழுத்துக்கள் பதினொரு மாத்திரை நீண்டு ஒலிக்கும் எனக்கூறுவார் எனத் தன் கருத்தை முன்வைப்பார் பவனந்திமுனிவர்.

இந்தவகையில் தொல்காப்பியரின் இலக்கண காலத்தின்பின் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் கூடுதலான காலப்பரப்பில் மொழியில் மாற்றங்கள் ஏற்படுவது இயற்கை. அவ்வாறு மாற்றங்கள் ஏற்படும் போது இலக்கணத்திலும் மாற்றம் ஏற்படவேண்டும். அவ்வாறே அவரின் கருத்திலும் மாற்றம் ஏற்பட்டு தொல்காப்பியரில் நின்று சிற்சில இடங்களில் இருந்தும் விலகிச் செல்வதைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. அதனாலேயேதான் மூன்று மாத்திரை அளவுடைய உயிரளபெடை இராகத்தின்போது உயிர் பன்னிரெண்டு 12 மாத்திரை வரையும், மெய்யெழுத்துக்கள் 11 மாத்திரைவரையும் கூடி ஒலிக்கும் என நன்னூலார் குறிப்பிட்டதும் ஆகும். எனவே, மாத்திரையில் தொல்காப்பியரின் இலக்கணத்தில் இருந்து தன்கருத்தை நன்னூலார் பெற்றிருந்தாலும் காலத்துக்குத் தேவையான புதுமையையும் அவர் புகுத்தத் தவறவில்லை என்பது புலனாகும். அந்தவகையில் தற்காலத்தில் மாத்திரையைப் பின்வருமாறு எழுத்துக்களின் உச்சரிப்புக் காலத்துக்கு ஏற்ப கணிப்பிட்டுக் கூறுவார்கள் இலக்கண ஆசிரியர்கள்.

உயிர் நெட்டெழுத்து	- 02
உயிர் குற்றெழுத்து	- 01
உயிரளபெடை	- 03
ஒற்றளபெடை	- 01
ஐகாரக் குறுக்கம்	- 01
ஒளகாரக் குறுக்கம்	- 01
மெய்யெழுத்து	- ½
குற்றியலிகரம்	- ½
குற்றியலுகரம்	- ½
முற்றாயுதம்	- ½
மகரக் குறுக்கம்	- ¼

ஆயுதக் குறுக்கம் - ¼

இராகம் இசைக்கும்போது உயிர் 12 வரையும் மெய் 11 வரையும் மாத்திரையால் கூடி ஒலிக்கும்.

தொல்காப்பியர் தன்காலத்திற்கு ஏற்றவகையில் மாத்திரம் அன்றி; தமிழ்மொழி நின்றுநிலவும் காலம் முழுமைக்கும் பொருந்தக்கூடிய இலக்கணத்தை வகுத்திருந்தார் என்று தெளிவு.

சுட்டுவழுத்துக்கள்

பொருட்களைச் சுட்டுவதற்கும் குறிப்பதற்கும் பயன்படும் எழுத்துக்கள் சுட்டெழுத்துக்கள் ஆகும். தமிழ்மொழியில் சுட்டெழுத்துக்கள் மூன்று ஆகும். இச்சுட்டெழுத்துக்களை இரண்டு வகையாகப் பாகுபடுத்தலாம்.

உ+ம்: அ, இ, உ

1) அண்மைச்சுட்டு

2) சேய்மைச்சுட்டு

இன்னொரு வகையாகவும் பாகுபடுத்தலாம்.

1) அகச்சுட்டு

2) புறச்சுட்டு

அண்மைச்சுட்டு

பேசுவோனுக்கும் கேட்போனுக்கும் அண்மையில் உள்ள பொருளைக் குறிக்கப் பயன்படும் எழுத்துக்களை அண்மைச்சுட்டு எனக் குறிப்பர்.

இ, உ

இவ்வீடு, இப்புத்தகம்

உவ்வீடு, உந்தப்புத்தகம்

சேய்மைச்சுட்டு

பேசுவோனுக்கும், கேட்போனுக்கும் சேய்மையில் உள்ள பொருளைச் சுட்டப் பயன்படும் சுட்டெழுத்து சேய்மைச் சுட்டு எனப்படும்.

அ

அந்தவீடு

அகச்சுட்டு

சுட்டுச் சொல்லிலிருந்து சுட்டெழுத்துக்களைப் பிரிக்க முடியாது ஆயின், அது அகச்சுட்டு எனப்படும். மொழியில்

அகத்துவரும் சுட்டெழுத்துக்கள் அகச்சுட்டு எனப்படும்.

அந்த அவன்
இந்த இவன்
உந்த உவன்

புறச்சுட்டு

சுட்டுச்சொல்லிலிருந்து சுட்டெழுத்துக்களைப் பிரிக்க முடியுமாயின் அது புறச்சுட்டு ஆகும். மொழியில் புறத்துவரும் சுட்டு புறச்சுட்டு எனவும் அழைப்பார்.

அவ்வீடு
உவ்வீடு
இவ்வீடு

வினாவெழுத்து

வினா எழுத்துக்கள் பற்றிக் கூறவந்த நன்னூலார்

எ, யா முதலும் ஆ, ஓ, ஈற்றும்

ஏ, இரு வழியும் வினாவாகும்.

(நன்னூல் எழு. 12)

அதாவது எகரமும், யகரமும் மொழிக்கு முதலிலும், ஆகரமும், ஓகரமும் மொழிக்கு இறுதியிலும் ஏகரம் இருவழியும் வினாப்பொருள் உணர்த்திவரும்.

எவன்?
யாவன்?
எக்கொற்றன்?
யாங்கனம்?

எ, யா முதலில் நின்று வினாப் பொருளை உணர்த்தின.

வேலனா
வேலனோ

ஆ, ஓ மொழி இறுதியில் நின்று வினாவை உணர்த்தும்

ஏவன்? என்பதில் மொழிக்கு முதலில் வந்துள்ள கொற்றனே? என்பதில் மொழிக்கு இறுதியில் வந்தது.

தொல்காப்பியர் வினா எழுத்துக்கள் பற்றி கூறுகையில், ஆ, ஏ, ஓ அம்மன்றும் வினா

(தொல். நூன் 32)

நன்னூலாரின் வினா எழுத்து தற்காலத்திற்கு மிகப் பொருத்தமாக அமைந்து காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும்

முதநிலை எழுத்துக்கள்

தமிழ்மொழியில் சொற்களுக்கு அல்லது மொழிக்கு முதலில் வரும் எழுத்துக்களை முதநிலை எழுத்துக்கள் என அழைப்பர். தொல்காப்பியர் மொழிக்குமுதலில் வரும் எழுத்துக்கள் பற்றி கூறுகையில்

பன்னீ ருயிரும் மொழி முதலாகும்

(தொல். எழு. 26)

உயிர் மெய் அல்லன மொழி முதலாக

(தொல். எழு. 27)

கதநபம எனும் ஆவைந் தெழுத்தும்

எல்லா உயிரோடுஞ் செல்லுமார் முதலே.

(தொல். எழு. 28)

அதாவது பன்னிரெண்டு உயிர் எழுத்துக்களும் மொழிக்கு முதலில்வரும் எனவும், உயிரோடுகூடிய மெய்யல்லாதனவாகிய தனி மெய்கள் மொழிக்கு முதல்வரமாட்டாது எனவும், கதநபம என்னும் ஐந்து தனிமெய்யும் பன்னிரெண்டு உயிருடன் கூடி மொழிக்கு முதலாக வரும் எனக்கூறினார். மேலும்,

சகரக் கிளவியும் அவற்றோ ரற்றே

அ, ஐ, ஓ எனும் முன்நலங் கடையே

(தொல். எழு. 29)

சகரம் எனும் மெய் அகரம்; ஐகாரம், ஓகாரம் தவிர்ந்த ஏனைய உயிர் எழுத்துக்களுடன் கூடி; மொழிக்கு முதலில்வரும்

உ ஊ ஒ ஓ என்னும் நான்குயிர்

வ என் எழுத் தொடு வருதல் இல்லை

(தொல். எழு. 30)

ஆ எ ஓ எனும் மூவுயிர் ஞகாரக்குரிய

(தொல். எழு. 31)

அ வோ டல்லது யகர முதலாது

(தொல். எழு. 32)

அதன் அடிப்படையில் வகமெய் ஆனது உ ஊ ஒ ஓ ஆகிய நான்கு மெய்யொடு கூடி; மொழிக்கு முதலில் வராது எவை உயிருடன் கூடிவரும் எனவும், ஞகரம் ஆனது ஆ எ ஓ ஆகிய உயிருடன் மட்டும் கூடி மொழிக்கு முதலில்வரும். யகரம் ஆ என்றும் உயிருடன் மட்டும் கூடி மொழிக்கு முதலில் வரும். எனவும், தொல்காப்பியம் கூறும். ஆனால் நன்னூலார் கால தமிழ்மொழியில் தொல்காப்பியர் கூறிய எழுத்துக்களைவிட ஏனைய சில எழுத்துக்களும் மொழிக்கு முதலில்வர ஆரம்பித்துவிட்டன. சகரம் பன்னிரெண்டு உயிருடனும் கூடி மொழிக்கு முதலில்வரும் எனவும், யகரம் இ ஈ எ ஏ ஐ ஒ ஆகிய ஆறுடன் மட்டும் வராமல் ஏனைய உயிர்களுடன் கூடி மொழிக்கு முதலில்வரும் எனவும், ஞகரம் அ ஆ ஒ எ ஆகிய நான்கு உயிருடன் கூடி மொழிக்கு முதலில்வரும் எனவும், ஙகரம் என்பது அ, இ, உ எனும் சுட்டெழுத்துக்களுடன் கூடி மொழிக்கு முதலில்வரும் எனவும் கூறினார் அந்தவகையில் நன்னூல் சூத்திரங்களை நோக்குவது இவ்விடத்துப் பொருத்தமானது.

- பன்னீருயிரும் கசதநபமவய
ஞங் வீரைத்துயிர் மெய்யுமொழிமுதல்
(நன்னூல் எழு. 102)
- உ ஊ ஒ ஓ வலவோடு வம்முதல்
(நன்னூல் எழு. 103)
- அ ஆ உ ஊ ஒ ஓள யம்முதல்
(நன்னூல் எழு. 104)
- அ ஆ எ ஓவ் வோடா ஞ ம்முதல்
(நன்னூல் எழு. 105)
- சுட்டியா வெகர வினாவழி யவ்வை
ஓட்டி ங்வவு முதலாகு கும்மே.
(நன்னூல் எழு. 106)

தொல்காப்பியர் கால மொழிவழக்கில் இல்லாத சில எழுத்துக்கள் நன்னூலார் காலத்தில் மொழிக்கு முதலில் பயன்பட்டு வந்ததைப் பவனந்திமுனிவரின் நன்னூலில் இருந்து அறியலாம். தற்காலத்தில் மேலும் பல எழுத்துக்கள் மொழிக்கு முதலில் வரத்தொடங்கியிருப்பதை தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்பு ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்டுவார். அதற்கு உதாரணத்தையும் தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும்

சுட்டிக்காட்டுவார். இவை ஆக்க இலக்கியங்களில் அதிகமாகப் பயின்று வருவதையும், அங்கே அவர் குறித்துக் காட்டத் தவறவில்லை. ஆங்கில எழுத்து உச்சரிப்பு தமிழ்மொழியில் அப்படியே பயன்படும் சந்தர்ப்பங்களில் மேற்படி எழுத்துக்கள் மொழிக்குமுதலில் பயன்படுகின்றன. (தற்காலத்தில்) தமிழ் மொழியில் மொழிக்கு முதலில்வரும் எழுத்துக்கள் என அன்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்ட எழுத்துக்கள் தவிரப் பல எழுத்துக்கள் தமிழ்மொழியில் பயின்றுவரும்வேளை, அவை அல்லாத ஏனைய எழுத்துக்கள் வருமாயின் அவை தமிழ் சொற்கள் அல்ல என வாதிடுவோரும் உண்டு. இதிலிருந்து தமிழ் சொற்களையும் ஏனைய மொழிச் சொற்களையும் வேறுபடுத்தலாம் எனவும் கூறுவார்கள். இன்றைய தமிழில் மொழிக்கு முதலில்வரும் எழுத்துக்களை ஒரே பார்வையில் பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டலாம்.

	அ	ஆ	இ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஐ	ஓ	ஔ	ஓள
க்	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ச்	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
த	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ந	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ப்	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ம	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
வ	✓	✓	✓	✓	×	×	✓	✓	✓	×	×	✓
ய	✓	✓	×	×	✓	✓	×	×	×	×	✓	✓
ளு	✓	✓	×	×	×	×	✓	×	×	✓	×	×
ங	✓	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×

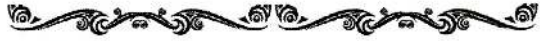
✓ மொழிக்கு முதலில்வரும் (உயிரோடு கூடி)

× மொழிக்கு முதலில் வராது (உயிரோடு கூடி)

ளுகிழி - கொள்ளிக்கட்டை

ளுால்கல் - இளைத்தல்

இடைநிலை மெய்யமயக்கம்

தமிழ்மொழியில் சொற்களுக்கு இடையில் மெய்கள் சேர்ந்து வருவதை / மயங்கி வருவதை இடைநிலை மெய்யமயக்கம் என அழைப்பர். மெய்யெழுத்துக்கள் தம்மோடு தாமும், தம்மோடு பிறவும் மயங்கி அல்லது சேர்ந்துவரும் இவ்வாறு மெய்யமயங்குவதை இரு வகையில் பாகுபடுத்துவார்கள்.

- 1) உடநிலை மெய்யமயக்கம்
- 2) வேற்றுநிலை மெய்யமயக்கம்

உடநிலை மெய்யமயக்கம்

ஒரே மெய்யெழுத்துக்கள் தம்மோடு தாம் மயங்குவது உடநிலை மெய்யமயக்கம் எனப்படும். அந்தவகையிற் நன்னூலாசிரியர் பவனந்தி முனிவர் உடநிலை மெய்யமயக்கம் தொடர்பான தனது கருத்தில்

க ச த ப வொழித்தல் ரேழன் கூட்டம்
மெய்யம் மயக் குடனிலை ரழவொழித்தீரெட்டு
ஆகுமில் விருபான் மயக்கு மொழியிடை
மேவு முயிர்மெய்யம் மயக்கள வின்றே.
(நன்னூல். எழு. 110)

இச்சூத்திரத்தில் க.ச.த.ப எனும் நான்கையும் நீக்கிய பதினான்கு மெய்களும் வேற்றுநிலை மெய்யமயக்கமாகவரும் எனவும், ரழ என்னும் இரண்டையும் நீங்கிய பதினாறு மெய்களும் உடநிலை மெய்யமயக்கமாகவரும் எனவும், இவ்விரண்டு மெய்யமயக்கமும் ஒரு மொழிக்கு நடுவிலும் தொடர்மொழிக்கு நடுவிலும் வரும். அத்தோடு உயிருடன் மெய்யும் மெய்யுடன் உயிரும் மாறிமாறி மயங்கும். இந்த மயக்கத்துக்கு ஒரு அளவு கிடையாது. அந்தவகையில் உடநிலை மெய்யமயக்கத்தில் க.ச.த.ப எனும் நான்கும் பிறமெய்களோடு மயங்காதனவாய் தம்மோடு தாமே மயங்கும் என்பதுவும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பக்கம்
பச்சை
அத்தான்
அப்பம்

வேற்றுநிலை மெய்யயக்கம்

ஒரு மெய் தாமல்லாத பிறமெய்களோடு மயங்கிவருதல் வேற்றுநிலை மெய்யயக்கம் ஆகும். ரழ என்னும் இரண்டும் தம்மோடுதாம் மயங்காதனவாய், பிறமெய்களோடு மயங்கி வருதலையும் மேற்கூறிய சூத்திரத்தில் குறித்துக்காட்டுவார் இலக்கண ஆசிரியர். க.ச.த.ப.ர.ழ என்னும் ஆறு மெய்கள் தவிரந்த ஏனைய மெய்கள் தம்மோடு தாமும் தம்மோடு பிறவும் மயங்கும் என்பார்கள். அவை ஒவ்வொன்றும் எவ்வாறு மயங்கும் என்பதை பவணந்தி முனிவர் பின்வருமாறு குறித்துக்காட்டுவார்.

அ) ந் ம்முன் கவவான் வம்முன் யவ்வே.

(நன்னூல் எழு. 111)

ங் கர மெய்யின் முன் ககரமும், வகர மெய்யின்முன் யகரமும் மயங்கும்.

உ+ம் பாங்கு, தெவ்யாது

ஆ) ஞ ந முன் தம்மினம் யகர மொடாகும்

(நன்னூல் எழு. 112)

ஞகர, நகர மெய்களின் முன் அவற்றிற்கு இனமாகிய சகர, தகர நகர யகரமும் மயங்கும்

உ+ம் பஞ்சு, உரிஞ்யாது, பந்து, பொருந் யாது

டற முன் கசப மெய்யுடன் மயங்கும்

(நன்னூல் எழு. 113)

டகர, நகர மெய்களின்முன் கசப என்கின்றமூன்று மெய்களும் கூடி மயங்கும்

உ+ம் வெட்கம், மாட்சி, திட்டம், கற்க, பயிற்சி, கற்பு

இ) ண னமுன் னினங் க ச ஞு ப ம ய வவ்வரும்

(நன்னூல் எழு. 114)

ணகர னகர மெய்களின்முன் அவற்றின் இனமாகிய டகர, றகர மெய்களும்; க கரம், சகரம், ஞகரம், மகரம், பகரம், யகரம், வகரம் ஆகிய மெய்களும் மயங்கும்.

விண்டு, உண்டு, வென்சோறு, வென்ஞமலி, பண்பு, வென்மை மண்யாது, மண்வலிது, கன்று, புன்கு, நன்செய், புன்நமலி, இன்பம், நன்மை, பொன் யாது, பொன் வலிது

ஈ) மம்முன் ப ய வ ம ய ன் கு மென்ப.

(நன்னூல் எழு. 115)

மகர மெய்களின்முன் பகரம், யகரம், வகரம் ஆகிய மூன்று மெய்களும் மயங்கும் மென்பார்.

கம்பன்

(நன்னூல் எழு. 116)

உ+ம் கலம்யாது கலம்வலிது

உ) ய ர ழ மு ன் னர் மொழிமுதன் மெய்வரும்

யகர, ரகர, ழகர மெய்களின் மொழிக்கு முதலாமென்று பத்து மெய்களும் மயங்கும்.

பொய்கை, கொய்சகம், எய்து, கெய்ஞர், ஆய்பு
சேய்மை, அய்வு, பாய்நெகிழி, சோகவார்சிலை
ஒர்தும், சேர்நர், மார்பு, ஆர்வம், போர்யாணை,
நேர்நெகிழி முழ்கி, வீழ்சிலை, வாழ்தல். வாழ்நன்

நன்னூலார் கூறிய இடைநிலை மெய்மயக்கம் தம் காலத்துக்கு மாத்திரம் அன்றித் தற்போதும் பொருத்தமாய் அமைவது அவரின் இலக்கணங்களில் இருந்து அறியக்கூடியதாக உள்ளது. எனினும் இக்கால மொழியில் இத்தகைய இலக்கணங்களின் அவசியம்பற்றிக் கேள்வி எழுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஈற்றுநிலை / இறுதிநிலை எழுத்துக்கள்

தமிழ்மொழியில் சொற்களுக்கு அல்லது மொழியில் இறுதிநிலையில்வரும் எழுத்துக்களை இறுதிநிலை எழுத்துக்கள் என அழைப்பார்கள். இத்தகைய இறுதிநிலை எழுத்துக்கள் பற்றி தொல்காப்பியம்

உயிர் ஓள எஞ்சிய இறுதியாகும்.

(தொல். எழு. 36)

ஞணநம நயரல வழள வென்னும்
அப்பதி னொன்றே புள்ளி யிறுதி

(தொல். எழு. 45)

இந்த வகையில் உயிர் எழுத்துக்களில் ஓளகாரம் ஒழிந்தவை எல்லாம் மொழி ஈறாகும் எனவும், ஞ, ண, ந, ம, ன, ய, ர, ல, வ, ழ, ள எனப்பெறும் பதினான்கு புள்ளி எழுத்துக்களும் மொழிக்கு இறுதியாகவரும். அவற்றிற்கு உதாரணமாக அவர் காலம் மொழியில் இருந்த உதாரணங்களையும் குறிப்பிடுவார். சூத்திரம் 36இல் உதாரணமாக:

ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஒ இவை தாமே ஈறாக அமைவன. அ ஆ ஈ இ ஊ உ ஏ எ ஒ ஓ அளபெடைகள் ஈறாயின கா, தீ, பூ, சே, கை, கோ, விள, கிள, மழ எனவும் உதாரணம் கூறி விளக்குவார்.

சூத்திரம் 36இற்கு உதாரணமாக மேலும் உரிஞ், மண், பொருந், திரும், பொன், வேய், வேர், தெவ், வீழ், வேள் எனவும் குறித்துக்காட்டுவார்.

பின் ஓளகாரம் ககர, வகரத்தோடு ஈறாக அமையும் இடத்தையும் கூட்டுவார். கௌ, வெள

நன்னூலார் தனது காலத்திற்கும் தற்காலத்திற்கும் தகுந்த இறுதிநிலை எழுத்துக்களைப் பின்வருமாறு முன் வைப்பார்.

ஆவி ஞானதமன யரலவ ழள மெய்
சாய முகரநாலாறு மீறே

(நன்னூல் எழு. 107)

பன்னிரெண்டு உயிர்களும் ஞ, ண, ந, ம, ன, ய, ர, ல, வ, ழ, ள ஆகிய மெய்களும், குற்றியலுகரமும் சேர்த்து இருபத்திநான்கு எழுத்துக்களும் மொழிக்கு இறுதியாகவரும்.

	பசு		மாமிசம்		அம்பு	அழகு	கத்தல்	மதகு	பற்றுதல்			
1)	அ	ஆ	இ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஐ	ஓ	ஔ	
	விள	பலா	களி	தீ	வீடு	பூ	சே	தே	பணை	தொ	போ	வெள
							எருது	தெய்வம்	வருந்து			
1)	ஞ்	ண்	ந்	ம்	ன்	ய	ர்	ல்	வ்	ழ்	ள்	
	உரித்	மண்	பொருந்	ம்ரம்	பொன்	வேம்	வேர்	வேல்	தெவ்	புகழ்	வாள்	
	உராய்தல்	பொருள்	சேர்தல்		மூக்கில				பகை			

இவ்வாறு கூறிய பவனந்திமுனிவர் அ இ உ எ ஓ என்கின்ற உயிர் குற்றெழுத்துக்கள் அளபெடையிலும் ஈறாகும் என தொல்காப்பியரைப் பின்பற்றியே தனது சூத்திரத்தையும் முன்வைத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அவற்றிற்கு உதாரணத்தையும் அவர் குறித்துக் காட்டுவார்.

பலாஅ, தீஇ, பூஉ, கைஇ, கோஓ, கௌஉ
வாயினால் பற்று

அவற்றுடன் ஏகாரம் மெய்யோடுகூடி ஈறாகாது என்பதையும் தொல்காப்பியரைப் பின்பற்றியே தன் கருத்தையும் முன்வைப்பார்.

எ என வருமுயிர் மெய்யீ றாகாது
(தொல். எழு. 38)

குற்றுயி ரளபி னீற் மேகரம்
மெய்யொடே லாதொந் நவ்வொ டாமௌ
ககர வகரமோ டாகு மென்ப

(நன்னூல் எழு. 108)

அதாவது உயிர் குற்றெழுத்துகள் என்று சொல்லப்படுகின்ற அ, இ, உ, எ, ஓ அளபெடையிலும் தனித்தும் இறுதியாவதுடன் ஏகாரம் மெய்யொடு கூடி ஈறாகாது ஓகரம் நகர மெய்யொடு கூடி ஈறாகும். ஓளகாரம் காரம் வகரமோடு கூடி ஈறாகும் என்பார். பவனந்திமுனிவர். எனவே, நன்னூலார் பத்தாம் நூற்றாண்டின் மொழி மாற்றங்களுக்கு ஏற்பத் தமிழ் இலக்கணத்தில் புதியவற்றைச் சேர்த்துப் புதுக்கியும் இலக்கணம் செய்தார். எனினும் தன்கால இலக்கணத்திற்கு அவரும் தொல்காப்பியத்தில் இருந்தே ஊற்றுக் கருத்துக்களைப் பெற்றிருந்தார் என்பது மேற்கூறிய சூத்திரங்களில் இருந்து தெளிவாகும்.

புணர்யல்

தற்காலத்தில் நிலைமொழி ஈறும் வருமொழி முதலும் தாமும், தம்மோடு பிறவும், வேற்றுமை முறையிலேனும் அல்வழி முறையிலேனும், இயல்போடாயினும், விகாரத்தோடாயினும் புணர்வது புணர்ச்சியாகும் என வரைவிலக்கணப்படுத்தப் படுகின்றது.

வருமொழிமுதல்

உ+ம் பனை + ஓலை → பனையோலைநிலைமொழிஈறு

இத்தகைய புணர்ச்சிகள் பற்றி தொல்காப்பியர், நன்னூலார், வீரசோழியம், நேமிநாதம் போன்ற இலக்கண ஆசிரியர்கள் தம் தம் கால வழக்கிற்கேற்பே வெவ்வேறு கருத்து நிலைகளைக் கூறியுள்ளபோதும் இன்றைய வழக்கில் இப்புணரியலின் தேவை பற்றிய வினாக்கள் தமிழ் மாணவருக்கு எழுவது இயற்கை. அந்த வகையில் அச்சவாகன வசதி, ஆக்க இலக்கியங்களின் தோற்றத்தின் ஊடாக அறிமுகமான உரைநடை, புணர்ச்சியின் தேவையைக் குறைத்து விட்டன என்பதில் உண்மை இல்லாமலில்லை. செய்யுள் இலக்கியம் செங்கோலோச்சிய காலத்தில் வட்ட எழுத்துக்கள் இலக்கியங்களிலே பயின்றுவந்த காலத்தில், ஏடுகளிலேதான் எழுதப்படவேண்டும் என்னும் நிலை நிலவிவந்த காலத்தில், சொற் சுருக்கமும் பொருட் செறிவுந் தான் இலக்கியத்திற்கு அடிநாதம் எனத் தமிழ் கற்ற பண்டித மரபு எண்ணிய காலம், கடின நடையுடன் அரிதில் பொருள் வளக்குவதுதான் கவித்திறத்தின் தகுதி என எண்ணத் தலைப்பட்ட காலம்; புணர்ச்சி என்பதும், புணர்ச்சி விதிகளும் தமது கடுமையான விதிகளை செயற்படுத்தின. ஆனால், இலக்கியம் பாமர மக்களுக்கும் எளிதில் விளங்கவேண்டும் என்ற நிலையில் இன்றைய உரைநடைளில் புணர்ச்சி விதிகள் அதிகம் பின்பற்றவேண்டும் எனும் அவசியம் அற்றுவிட்டது. இந்த நிலையில் தேவையான புணர்ச்சிவிதிகளை மாத்திரம் கருத்திற் கொண்டு தற்கால மாணவர்கள் புணர்ச்சிவிதிகள் பற்றிய தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும்

அறிவியலைப் பெருக்கவேண்டியது அவசியமாகிவிடுகின்றது. இதை வரலாற்று இலக்கண ஆசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை பின்வருமாறு தனது கூற்றினூடாக மெய்ப்பிப்பார்.

“எழுத்திலக்கணத்தில் பெரும் பகுதியைப் புணரியலுக்கு ஒதுக்குவதைத் தொல்காப்பியம், நன்னூல் முதலிய நூல்களில் காணலாம். ஆனால் இக்கால மொழியியலில், நூல்களில் புணரியல் சிறிதளவே இடம்பெறுகின்றது. (ஆ. வேலுப்பிள்ளை - 1979)

இத்தகைய தனது கருத்திற்கு ஆதாரமாகக் காட்டுவெல்லின் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம், மு. வரதராசனின் மொழிநூல், சீனிவாசனின் மொழியியல் போன்றவற்றில் புணரியலுக்குச் சிறிய இடமே ஒதுக்கப்பட்டதை அவர் சுட்டுவார். வீரசோழியமும் அவ்வாறே.

“புலமையும், வித்துவத் தன்மையையும் காட்டுவதே முக்கியம் என்ற கருத்து நிலவிய காலத்தில் தோன்றிய உரைநடையிலும்; செய்யுளிலும் கடின சந்தி விகாரங்கள் யாவற்றையும் அமைத்துக் கடின நடையில் தமிழறிஞர் எழுதிவந்தனர். கருத்துத் தெளிவே முக்கியம். கருத்தைப் புலப்படுத்த மொழி ஒரு கருவியே என்ற கருத்து இன்று நிலவுவதால்; இன்றைய தமிழ் நடையில் சத்திரங்காரங்கள் பெரும்பாலும் அவசியமான இடங்களிலேயே இடம் பெறுகின்றது.

(ஆ. வேலுப்பிள்ளை - 1979)

மேற்படி கருத்துக்கள் கட்டுரையின் முற்பகுதியில் நான் கூறிய கருத்துக்கு அரண் சேர்க்கின்றது. மேலும் பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் கூற்றும் இக்கருத்துக்கு அரணாகத்தருதல் கட்டுரையின் கருத்தை வலுச்சேர்ப்பதாய் அமையும்.

“ஆறுதலாகப் பார்த்து வாசிக்கக்கூடிய வசதியினை வழங்கும் அச்சயந்திர காலத்திலே தேன்குடம் என்னும் தொடரினை அப்படியே ஆறுதலாகத் தேன்குடம் என வாசிக்கமுடியும். இங்கு சீரோ, தளையோ, ஓசையோ

பிழைக்கப் போவதில்லை. ஆகவே செய்யுளுக்காக அமைக்கப்பட்ட தேக்குடப்புணர்ச்சி இன்று தேவையற்றதாகிவிடுகின்றது. உடன்படுமெய் புகுத்தலும் அச்சில் வரும் எழுத்துகளுக்கு வேண்டப்படாததாகி விடுகின்றது.

(அ. சண்முகதாஸ் - 1982)

எளினும் தமிழ் கற்கும் மாணவர் மொழியைப் பற்றியும், அதன் வரலாறுபற்றியும் அறிந்துகொள்ள இப்புணர்ச்சி அவசியம் ஆகின்றது. செய்யுள் உருவில் உள்ள இலக்கியத்தைப் படிப்பதன் மூலம்தான் எமது வரலாறுகளை அறியமுடியும்.

இந்தநிலையில் அவற்றை ஆழமாகப் படிப்பதும் அவசியமாகின்றது. எளினும் தற்காலத் தேவை கருதியும், தற்காலக் கலைத்திட்டம் கருதியும், தமிழ் கற்கும் மாணவருக்காகத் தேவையான சில புணர்ச்சிவிதிகளை மட்டும் குறிப்பிடுதல் பொருந்தும் என நினைக்கின்றேன். அந்த வகையில் புணர்ச்சிபற்றிய வரைவிலக்கணம் தொல்காப்பியம். நன்னூல் போன்றவற்றில் எவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது என்பதை இங்கு நோக்குதலும் அவசியமானது. தொல்காப்பியம் புணரியலை நேரடியாக எது எனக் கூறவில்லை. அவற்றின் வகைகளையே கூறுகின்றது.

“வேற்றுமை குறித்த புணர்நிலை மொழியும்
வேற்றுமை அல்வழிப் புணர்நிலை மொழியும்
எழுத்தே சாரியை யாயின பண்பின்
ஒழுக்கல் வவ்விய புணருங்காலை

(தொல். எழு. 112)

“மெய்யுயிர் முதற்றாமிரு பதங்களும்
தன்னொடும் பிறிதொடும் மல்வழி வேற்றுமைப்
பொருளிற் பொருந்துளி நிலைவரு மொழிகள்
இயல்பொடு விகாரத்தியைவது புணர்ப்பே”

(நன்னூல் எழு. 153)

மெய்யையும் உயிரையும் முதலாகவும் இறுதியாகவும் உடைய இரண்டு பதங்களும் (பகுபதம், பகாப்பதம்) தன்னொடு தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும்

தானும் பிறிதொடு பிறிதுமாய் அவ்வழிப் பொருளினாலாவது வேற்றுமைப் பொருளினாலும் பொருந்துமிடத்து நிலைமொழியும் வருமொழியும் இயல்பாகவாயினும், விகாரமாகவாயினும் பொருந்துவது புணர்ச்சியாகும் எனக் கூறுவார்.

இத் தகைய புணர்ச்சியை; புணரும் சொற்களின் அடிப்படையில் வேற்றுமைப்புணர்ச்சி, அல்வழிப் புணர்ச்சி என இருவகையாகப் பாகுபடுத்துவர்.

வேற்றுமைப் புணர்ச்சி

நிலைமொழி ஈறும் வருமொழி முதலும் புணரும்போது ஐ, ஆல், கு, இன், அது, கன் ஆகிய வேற்றுமை உருபுகள் மறைந்தோ, அல்லது வெளிப்பட்டோ நிற்க; சொற்கள் புணருமாயின் அது வேற்றுமைப் புணர்ச்சியாகும்.

நீர்+ குடித்தான் - நீர்குடித்தான், நீரைக்குடித்தான்

பொன்னன் + கை - பொன்னன்கை, பொன்னனதுகை

அல்வழிப் புணர்ச்சி

வேற்றுமை அல்லாத புணர்ச்சிகள் யாவும் அல்வழிப் புணர்ச்சி ஆகும். அல்லது வினைத் தொகையும், பண்புத் தொகையும், உவமைத் தொகையும்; எழுவாய்த் தொடரும், விழித் தொடரும், பெயரெச்சத் தொடரும், வினைஎச்சத் தொடரும், தெரிநிலை வினைமுற்றுத் தொடரும், இடைச் சொற்றொடரும், உரிச் சொற்றொடரும், அடுக்குத் தொடரும் எனப் பதின்னான்கு தழுவ தொடர்களும் புணர்வது அல்வழிப்புணர்ச்சியாகும்.

கொல்யாணை

கருங்குதிரை

மதிமுகம்

கந்தாவா

அதேபோல புணர்ச்சி நிலைமொழி ஈறும், வருமொழி முதலும், புணரும்போது சேரும் எழுத்தின் அடிப்படையில் மேலும் இரு பிரிவாகப் பிரிக்கலாம்.

1) உயிரீற்றுப் புணர்ச்சி

2) மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சி

உயிரீற்றுப் புணர்ச்சி

நிலைமொழி ஈற்றில் உயிர் வந்து வருமொழி முதலில் உயிரோ அல்லது மெய்யோ வந்தால் அது உயிரீற்றுப் புணர்ச்சியாகும்.

ன்+ஐ

பனை + ஓலை - உயிர்முள் + உயர

ட்+இ ச்+எ

ஓடி + சென்றான் - உயிர்முன் + மெய்

மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சி

நிலைமொழியீற்றில் மெய்வந்து வருமொழி முதலில் உயிரோ அல்லது மெய்யோ வந்தால் அது மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சியாகும்.

ல் க்+அ

கடல் + கரை - மெய்முன் + மெய்

ல் +ஆ

கடல் + ஆமை - மெய்முன் + உயிர்

இத்தகைய புணர்ச்சிகளைப் புணரும்போது சொற்களின், எழுத்துக்களில் ஏற்படும் மாற்றத்தின் அடிப்படையில் அவற்றை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

1) இயல்புப் புணர்ச்சி

2) விகாரப் புணர்ச்சி

இயல்புப் புணர்ச்சி

நிலைமொழி ஈறும் வருமொழி முதலும் புணரும்போது சொற்கள் தோன்றல், திரிதல், கெடுதல் ஆகிய மாற்றங்களுக்கு உட்படாது ஆயின் அது விகாரப் புணர்ச்சியாகும்.

வருமொழிமுதல்

↓ ம்+அ
மரம் + அரிந்தான் → மரமரிந்தான்

↑
நிலைமொழி ஈறு

மேற்படி புணர்ச்சியின்போது எழுத்துக்களில் எவ்வித மாற்றமும் இல்லாமல் புணர்ந்துள்ளன. இதனால் இத்தகைய புணர்ச்சிகள், இயல்பு, புணர்ச்சியாகும்.

விகாரப் புணர்ச்சி

நிலைமொழி ஈறும் வருமொழி முதலும் புணரும்போது சொற்களில் தோன்றல், திரிதல், கெடுதல் ஆகிய மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டு புணருமாயின் அது விகாரப் புணர்ச்சியாகும். இத்தகைய விகாரம் ஆனது மூன்று வகைப்படும்.

- 1) தோன்றல் விகாரம்
- 2) திரிதல் விகாரம்
- 3) கெடுதல் விகாரம்

தோன்றல் விகாரம்

நிலைமொழி ஈறும் வருமொழி முதலும் புணரும்போது ஓர் எழுத்துப் புதிதாகத் தோன்றுமாயின் அது தோன்றல் விகாரம் ஆகும்.

பூ + கொடி → பூங்கொடி

திரிதல் விகாரம்

நிலைமொழி ஈறும் வருமொழி முதலும் புணரும்போது ஓர் எழுத்து இன்னோர் எழுத்தாக மாறுமாயின் அது திரிதல் விகாரம் ஆகும்.

அல் + திணை → அஃறிணை

கெடுதல் விகாரம்

நிலைமொழி ஈறும் வருமொழி முதலும் புணரும்போது எழுத்துக்கள் இல்லாமல் போகுமாயின் அது கெடுதல் விகாரம் ஆகும்.

நிலம் + வலயம் → நிலவலயம்

நிலம் + அளவு → நிலஅளவு

உயிர்முன் உயிர்முறைகள்

இ, ஈ, ஐ வழி யவ்வும் ஏனை
உயர்வழி யவ்வும் ஏமுனிவ் விருமையும்
உயிரவரி னுடம்படு மெய்யென் றாகும்
(நன்னூல் எழு. 192)

01. நிலை மொழியீற்றில் இ, ஈ, ஐ வந்து வருமொழி முதலில் உயிர் வந்தால் அங்கு உடன்படு மெய்யாக யகரம் வரும்.

ன் + ஐ

பனை + ஓலை - பனையோலை
மலை + அழகு - மலையழகு
தீ + எரிந்தது - தீயெரிந்தது
அவனி + அழகு - அவனியழகு

02. நிலைமொழியீற்றில் அ, ஆ, உ, ஊ, எ, ஒ, ஓ, ஔ வந்து வருமொழி முதலில் உயிர் வந்தால் அங்கு வகரம் உடன்படு மெய்யாகவரும்.

விள + அழகு - விளவழகு
பலா + இலை - பலாவிலை
கடு + அழகிது - கடுவழகிது
பூ + அழகு - பூவழகு
நொ + அழகு - நொவ்வழகு
கோ + இல் - கோவில்
கௌ + அழகிது - கௌவழகிது

03. நிலைமொழியீற்றில் ஏ வந்தால் வருமொழி முதலில் வகரமும், யகரமும் உடன்படு மெய்யாகவரும்.

சே + அடி - சேவடி
- சேயடி

நிலைமொழியீற்றில் உயிர்வந்து, வருமொழி முதலில் வல்லினம் வந்தால் அவ்வல்லினம் இரட்டிக்கும்

ட + இ ச் + எ இ + ச் + ச்
 ஓடி + சென்றான் - ஓடிச் சென்றான்
 ஆடி + காட்டினான் - ஆடிக்காட்டினான்

“ஆவி யரழ விறுதிமுன் னிலை வினா
 ஏவல்முன் வல்லின மியல்போடும் விகற்பே”

(நன்னூல் - எழு. 191)

நிலைமொழி ஈற்றில் குற்றியலுகரம் வந்து வருமொழி
 முதலில் உயிர் வந்தால் உகரம் அற்றுப்போகும். யகரம் வந்தால்
 இகரமாகவும் திரியும்.

வரகு + அருமை - வரகருமை -க் அற்றுப் போகின்றது.
 வரகு + யாது - வரகியாது

மரப் பெயர் முன் இனமான மெல்லெழுத்து வரும். அதாவது
 நிலைமொழியீற்றில் உயிர் எழுத்து வந்து; அது மரப்பெயராகவும்
 அமையும்படித்து; வருமொழி முதலில் மெய்வரும்போது அது
 அதற்கு இனமான மெல்லெழுத்தாக மாறும்.

விளா + காய் - விளாங்காய்
 மா + பழம் - மாம்பழம்

நிலைமொழியாக என்னுப் பெயர்கள் ஆன முகத்தல்,
 நிறுத்தல், நீட்டல், எடுத்தல் ஆகிய அளவைப் பெயர்களும், பிற
 பெயர்களும் வந்தால் ஒன்றுமுதல் எட்டுவரையான எண்ணினுள்
 முதலிலுள்ள ஒன்று, இரண்டு என்னும் எண்ணும்; இரண்டெண்
 களும் முதற்குறில் நீளும் மூன்றும், ஆறும், ஏழும் முதல்
 நெடில்குறாகும் ஆறும், ஏழும் அல்லாத ஆறு எண்களுடைய
 இறுதியில் உள்ள உயிர்மெய்களும் அல்லாத எண்களுடைய
 இறுதியில் உள்ள உயிர்மெய்களும் எழு என்பதனுடைய உகர
 உயிரும் கெடும்.

நெடில்கெடுதல்

ஆறு + பத்து - அறுபது
 ஏழு + பத்து - எழுபது
 ஆறு + கிலோ - அறுகிலோ
 ஏழு + மீற்றர் - ஏழுமீற்றர்

நெடில் கெடுதல்

ஆறு + வகை - அறுவகை
ஏழு + வகை - எழுவகை

“எண்ணிறை யளவும் பிறவு மெய்தின்
ஒன்று முதலெட் டறா மெண்ணுள்
முதலீ ரெண்முதல் நீளும் மூன்றறு
ஏழு குறுகுமா நேழல் லவற்றின்
ஈற்றுயிர் மெய்யு மேழி னுயிரும்
ஏகு மேற்புழி யென்மனார் புலவர்

(நன்னூல் எழு. 188)

மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சி
ஊகர, ணகர புணர்ச்சி

ஊ, ண வல்லினம் வரட் டறவும் பிறவரின்

(நன்னூல் எழு 208)

நிலைமொழியீற்றில் ஊகரம் அல்லது ஊகரம் வந்து
வருமொழி முதலில் வல்லினம் வருமாயின் ஊகரம் டகரம் ஆகும்.
ஊகரம் நகரமாடும்.

பொன் + தகடு - பொற்றகடு
மண் + குடம் - மட்குடம்

ல, ள வேற்றுமையில் நடவு மல்வழி
அவற்றே டுறழ்வும் வலிவரி னாமெலி
மேலி ணைவு மிடைவரி னியல்பும்
ஆகு மிருவழி யானு மென்ப

(நன்னூல் எழு. 277)

நிலைமொழி ஈற்றில் லகரம் அல்லது ஊகரம் வந்து
வருமொழி முதலில் வல்லினம் வருமாயின் லகரம் நகரம் ஆகும்.
ஊகரம், டகரம் ஆகும்.

பால் + செம்பு - பாற்செம்பு
முள் + புதர் - முட்புதர்

தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும்

57

நிலைமொழி ஈற்றில் லகரம், ளகரம், னகரம், ணகரம் வந்து வருமொழி முதலில் வல்லினத்தில் தகரம் வருமாயின் லகரம் றகரமாவதுடன் தகரமும் றகரமாகும். அதேபோன்று ளகரம், டகரம் ஆவதுடன் தகரமும் டகரம் ஆகும். இவற்றைப் போன்றே னகரம் றகரம் ஆகும் தகரமும் றகரம் ஆகும். இவற்றை ஒத்ததாய் ணகரம் டகரம் ஆவதுடன் தகரமும் டகரமும் ஆகும்.

மண் + தூண்	-	மட்டுண்
கண் + ததை	-	கட்டசை
முள் + தீது	-	முட்டிது, முஃடிது
கல் + தீது	-	கற்றீது, கஃறீது

தமிழின் இரட்டை வழக்கு

எந்த மொழியாயினும் நீடித்து நிலைக்கவேண்டுமாயின் அம்மொழி பல்வேறு இயல்புகளைத் தனித்துவமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அந்தவகையில் ஒருமொழி பேசும் சமூகத்தில் எழுத்து வழக்கு அல்லது இலக்கிய வழக்கிற்கு ஒரு மொழியும், மக்களின் அன்றாடப் பேச்சு வழக்கிற்கு அம்மொழியின் சிறிது வேறுபட்ட மாற்றங்களுடனான மொழியும் பேணப்படுகின்றன. இதனை மற்றொரு வகையில் கூறுவதாயின் ஒரு சமூகத்தில் கற்றவர்கள் (புலவர்கள்) ஒரு வகையாக மொழியைப் பேச, அதே மொழியைக் கற்காதவர்கள் (பாமரர்கள்) வேறொரு விதமாகப் பேசுகின்றனர். கற்றவர்கள் பேசுகின்ற மொழி எழுத்து மொழியாக (இலக்கிய வழக்காக) நிலைத்து விடுகிறது. இதில் மாற்றங்கள் குறைவாக இருக்கும். காலம் செல்லச்செல்ல அதே உயர்மொழி என்னும் அந்தஸ்தைப் பெற்றுவிடுகின்றது. ஆனால் பாமரர் பேசுகின்ற மொழி காலத்துக்குக் காலம், இடத்திற்கு இடம், சமூகத்துக்கு சமூகம் பல்வேறு மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டு உயிர் உள்ள மொழியாக நின்று நிலவுகின்றது. தாழ்ந்த சமூக மக்கள் தங்கள் மொழி மீது தாங்களே திருப்திப்படாமையாலும், அது பற்றிய அவர்களது தாழ்வு மனப்பான்மையாலும் அவர்கள் தங்கள் மொழியை மொழி என்ற அந்தஸ்து கொடுப்பதைவிட்டுவிட்டனர். அவர்கள் உயர்மக்கள் அல்லது கற்றவர்கள் பேசுகின்ற மொழியே உயர்மொழி என எண்ணத் தலைப்படுகின்றனர். இதனால் அவர்களின் பேச்சுமொழி பற்றிய எண்ணக்கரு, இலக்கிய வாழ்க்கையைவிடத் தாழ்ந்த நிலையிலேயே உள்ளது. ஆனால் உண்மையில் மொழி என்ற அந்தஸ்து பேச்சுமொழிக்கே வழங்கப் படவேண்டும் எனக் குறிப்பிடுவர். அதுவே உயிருள்ள மொழியும் ஆகும்.

எனினும், இத்தகைய இரட்டை வழக்கு நிலை உயர்நிலை மொழிகளிலேயே காணப்படும் என்பர். மொழியியலாளர்கள்.

உதாரணமாக: தமிழில் உள்ளதைப் போலவே; சிங்களத்திலும் எழுத்து சிங்களமும், பேச்சு சிங்களமும் வேறுபட்டு உள்ளன. இத்தகைய இரட்டை வழக்குநிலை தோன்றுவதற்கான காரணங்கள் எவை? என்பதைப் பின்வருமாறு முன்வைக்கின்றார் டாக்டர் முத்துச் சண்முகன்.

01. மொழியில் உண்டாகின்ற ஒலி மாற்றங்கள், ஒவ்வொரு மொழியிலும், அம்மொழியை, பேசுகின்ற ஒவ்வொரு இனத்தவரிடையேயும், குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்தில் ஒவ்வொரு வகையான ஒலி மாற்றங்களை நிகழ்த்துகின்றன.
02. ஒலி வேறுபாடுகள் அந்தந்த இடத்துக்குரிய தட்ப - வெப்ப நிலைக்கு ஏற்றவை.
உ+ம் ஐரோப்பாவில் மெய்யொலிகள் மிகுற்று இருக்கும்.
03. முயற்சிச்சுருக்கம் காணப்படும் - படித்தான் - படிச்சான்.
04. சிலமொழிகளில் ஈருயிர் மயக்கம் ஒருயிராக மாறுகின்றது.
05. ஒரு நாட்டில் ஏற்படுகின்ற சமுதாய அரசியற் கிளர்ச்சி ஒலி வேற்றுமைக் காரணம்.
06. புதைந்து கிடக்கும் மொழியியல்பு, ஒரு இனம் இன்னொரு இனத்துடன் கலக்கும்போது
07. மக்கள் நாகரிக வேறுபாடுகள்.

இத்தகைய காரணங்களால் மொழியில் இரட்டை நிலை தோன்றும் எனக் கூறுகின்றார். அவை பின்வருமாறு:

இரட்டை வழக்கு உருவாக்கம் இரண்டு வகையில் உருவாகுவதைக் குறிப்பிடும் அறிஞர்கள் அவற்றைப் பின்வருமாறு கூறுவர்.

01. இலக்கிய வழக்கு (எழுத்து வழக்கு, உயர் வழக்கு)
02. பேச்சு வழக்கு - இப்பேச்சு வழக்கு மொழிகள் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தப்படும்.
 - அ) இடப்பேச்சு மொழிகள்
 - ஆ) சமூகப் பேச்சு மொழிகள்
 - இ) பேச்சுநடை

இத்தகைய மாற்றங்கள் ஒர் இடத்தில் தோன்றி, தண்ணீர் அலைகள் போல எங்கும் பரவும் என்பார் டாக்டர் முத்துச் சண்முகன்.

பேச்சுமொழி

புலன்களால் உணரப்படும் குறியீடுகள் உடையது. பொருளுக்குரிய ஒலிவடிவான குறியீடு கொண்டது பேச்சு மொழியாகும்.

எழுத்துமொழி

பொருள்களுக்கு வரிவடிவான குறியீடுகள் கொண்டது எழுத்து மொழியாகும். இது அறிவின் முயற்சியால் உணரப்படுவது டாக்டர் மு. வரதராசன் மொழியைக் கீழ்வருமாறு உவமிப்பார்.

01. பேச்சுமொழி - ஒருவரின் உடலைப் போன்றது.

02. எழுத்து மொழி - அவரின் படத்தைப் போன்றது என்பார்.

பேச்சு மொழியே உயிர் உள்ளது ஆனால், அறிஞர்கள் அவற்றை ஆய்வு செய்யாது எழுத்து மொழியை ஆய்வு செய்வதாகத் தனது நூலிற்குறிப்பிட்டார்.

உயர்ந்த இலக்கியம் இருந்தலால் ஒரு மொழி உயர்ந்தமொழி ஆகாது என்பார் ஜெபர்சன். படித்தவர்கள் பேச்சில் உள்ள இலக்கணம்; படிக்காதவர் பேச்சிலும் உள்ளது. என்பார் வெண்டரியே எனும் அறிஞன், நாட்டுப்புற மக்கள் பேச்சிற் கடுமையான இலக்கணம் உள்ளது. மேலும் அவர் பேச்சுமொழியை ஓடும் ஆறு போன்றது என்றும்; எழுத்துமொழி ஆற்றில் மிதக்கும் பனிக்கட்டி போன்றது எனவும் கூறுவார். ஏனெனில் இரண்டும் நீரால் ஆகியதே. எழுத்து மொழியும், பேச்சுமொழியும் அடிப்படையாகக் கொண்ட பேச்சுமொழியில் இருந்து வளர்ந்ததே, குளிர்மிகுதியால் பனி உறைந்தது போன்று வேறுபட்டதுபோல், கற்றவர்களின் தனிப்போக்கால் மொழிஇறுதி அமைந்ததே எழுத்துமொழியாகும். உள்ளத்து உணர்ச்சியைத் தூண்டுவது பேச்சுமொழி எனவும், அறிஞன், முயற்சியால் ஒழுங்கு செய்து அமைக்கப்படுவது எழுத்துமொழியாகும். பேச்சுமொழி மழைநீர் திரண்டு வருவதைப் போன்றது எனவும்; எழுத்து அணைக்கட்டி வாய்க்கால் வழியாக நீர் வருவதைப் போன்றது என்றும் குறிப்பிடுவார் மு.வ. அவர்கள்.

இலக்கிய வழக்கு எழுத்து மொழி படித்தவர் வழக்கு

பொருளுக்குரிய வரிவடிவான குறியீடு கொண்டதும், அறிவின் முயற்சியால் ஒழுங்குசெய்து அமைக்கப்படுவதும் எழுத்து மொழி அல்லது இலக்கிய வழக்கு ஆகும். அத்துடன் வாக்கியக்கூறுகள் இலக்கண முறைப்படி அமைகின்றன. நீண்டநேர மூளை உழைப்பால் வருவன. அறிஞர்கள், செல்வாக்கு மிக்கவர்களாற் பேசப்படுவன, விரைவில் மாற்றம் அடையாதன இவை மொழியின் மாறுதலுக்கு இடம்தராதன, ஒட்டு நிலையுடையன, இலக்கியக் கட்டுரை எழுதும்போது பயன்படும்.

பேச்சு வழக்கு, பாமரர் வழக்கு

பொருளுக்குரிய ஒலிவடிவான குறியீடுகள் கொண்டன. உள்ளத்து உணர்ச்சியின் தூண்டுதலால் இயல்பாக தானேவரும். திரண்டுவரும் மழைநீரைப் போன்றன. உணர்ச்சிவசப்பட்டு பேசுபவரின் வாயில் எந்த இலக்கணக்கூறு முதலில் தோன்று கின்றதோ, அதே முதலில் வரும். எனவே, சொற்கள் மனப்போன போக்கில் அமைகின்றன. பேச்சுமொழியில் வாக்கியம் சுருங்கியது, எளியது, நேரானது, இயல்பானது எண்ணும் எண்ணங்களுக்கு உடனே ஒலிவடிவு கொடுத்துவிடுவம். அம்மொழி பேசுவோர். மூளையின் குறைந்த உழைப்பால்வரும். பொதுமக்கள் பேச்சு வழக்கில், உள்ள இலக்கணக் கூறுகளால் வெற்றி பெறுகின்றன. விரைந்து மாற்றம் அடைவது மக்களின் அன்றாடத் தேவைகளை ஒட்டி வளர்கின்றன. அன்றாடம் பேசப்பயன்படும்.

இவ்வாறு ஒரு மொழியில் இரு வழக்குகள் அமைந்தபோதும், அவ்விரு வழக்குகளும் தத்தமக்குரிய சூழல்களில் மட்டுமே பயன்படுத்தப்படுகின்றன என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுவார்கள் மொழியியலாளர்கள். அதற்கான சமூகக்கட்டுப்பாடும் இருந்து மொழிகளில் வந்துள்ளன. இத்தகைய நிலையே இரட்டை வழக்கு என்பர். (Diglossic) இது எல்லா மொழியிலும் காணப்படுவது இல்லை. அவ்வாறு உள்ள மொழிகள் இரட்டை வழக்கு மொழிகள் (Diglossic languages) எனப்படும்.

Ferguson (ஃபர்கூசன்) (1959) என்பவர், இரட்டை வழக்குப் பற்றி விரிவாக ஆய்வு நடத்தினார். அவர் ஒரு மொழியில் இரட்டை

வழக்குநிலை தோன்றுவதற்கு மூன்று இயல்புகள் அல்லது காரணங்கள் இருக்கவேண்டும் எனக்குறிப்பிடுகின்றார்.

01. நீண்ட இலக்கிய வரலாறு (அதிக இலக்கியங்கள்)
02. அந்த மொழியைப் பேசுபவர்கள் சிறந்த அறிவு உடையவர்கள்.
03. இலக்கிய வளமும், நீண்ட கல்வி கல்வி அறிவுடைய சமுதாயமும் ஆக இருத்தல் வேண்டும்.

இத்தகைய இலக்கிய வழக்கிற்கும், பேச்சு வழக்கிற்கும் ஒன்பது கூறுகளில் மட்டுப்பாடுகள் இருக்கும் என்பார் ஃபர்கூசன்.

01. மொழியியற் கூறுகள்
02. சுற்றறியப்படும் முறைகள்
03. தாம்பயன்படும் சூழல்
04. தமக்கு அல்லது அதற்கு சமூகம் அளிக்கும் மதிப்பு
05. பயன்படுத்தல்
06. இலக்கிய மரபு
07. நிலைபேறு
08. நிலைத்த தன்மை
09. இலக்கணம் (சொல், ஒலிப்பு)

இந்தவகையில் உயர்வழக்குச் செம்மையான சூழலுக்கும் for malsrtution, பேச்சு வழக்கு இயல்பான சூழலுக்கும் (informalsituation) பயன்படும். கபில் சுவலபில் இவை இரண்டும் இணைந்தே தமிழகத்திற்கு காணப்படுகின்றன எனக்குறிப்பிட்டார்.

இரவீந்திரநாத் தாகூர் வங்காள மொழியின் பேச்சு வழக்கில் உயர் இலக்கியங்களைப் படைத்தார். அதனால் அவ்வழக்கு உயர் மதிப்புப் பெற்றது.

உ+ம்: பேச்சு வழக்கு, தண்ணீர், குடி, துணிமணி, குடும்பம், அப்பா, அம்மா, லேசா, சம்மா, பரவாயில்லை

ஃபர்கூசன் இரட்டை வழக்கு மொழியில், பேச்சு வழக்கைவிட உயர்வழக்கே பழமையானது எனக் கூறினார். என்றாலும், வரலாற்று நோக்கிற் பேச்சு வழக்கே பழமையானது என்பார் மொழியியல் அறிஞர்கள். இவ்விரட்டை வழக்குக் கோட்பாடு சமூகம் சார்ந்ததாகவே கருதப்படுகின்றது.

இரட்டை வழக்கு மொழியிற் காணப்படும் ஒன்பது கூறுகளையும் அககூறுகள், புறக்கூறுகள் எனப் பிரிப்பார் ஃபர்க்சன்

01. இலக்கண வேறுபாடுகள்	}	அகக் கூறுகள்
02. சொல்		
03. ஒலிப்புமுறை		
04. இலக்கிய வளம்		
05. கற்றறிதல்		
06. மதிப்பு	}	புறநிலைக் கூறுகள்
07. நிலைத்தன்மை		
08. நிலைபேறு		
09. பயன்படும் சூழல்		
- இது சமூக அமைப்பையும்
தனிமனித முயற்சியையும்
கொண்டு இயங்கவல்லது

இவ்வாறு கூறப்படுகின்ற இரட்டை வழக்கு நிலை சங்ககாலத் திலிருந்தே தமிழிற் பேணப்பட்டு வந்ததைத் தொல்காப்பியம் சான்று கூறும்.

“இயற் சொல் றிரிசொற் நிசைச் சொல் வடசொல் லென் றனைத்தே செய்யு ளீட்டச்சொல்லே”

(தொல்)

கல்வெட்டுக்கள் பெரும்பாலும் பேச்சுத் தமிழிலும், இலக்கியங்கள் பெரும்பாலானவை உயர்வாழ்க்கையும் தழுவி அமைத்தமைக்குப் பல சான்றுகள் உண்டு.

எனினும் இரட்டை வழக்குப் பற்றிய ஆய்வு வெளிக்கொணர வேண்டிய பல செய்தி உள்ளன என்பதே எனது கருத்து.

சொல்லும் சொற்சுவறுகளும்

(தற்காலத் தமிழின் உருபன் அமைப்பும் வாக்கிய அமைப்பும் சொல்லாக்கம்)

(பகுபதம், பகாப்பதம், பகுபத உறுப்புக்கள், உருபன்கள், மாற்றுருபு பற்றிய எண்ணக்கரு)

சொல்

சொல் என்றால் என்ன? என்ற வினா தமிழ்மொழியிற் பல விளக்கங்களை வேண்டி நிற்கின்றதொன்றாகவே இன்றுவரை தமிழிலே காணப்படுகின்றது. சொல் என்பதற்குத் தொல்காப்பியர் காலத்தில் இருந்து தற்காலம்வரை சரியான நேரடியான வரை விலக்கணம் தரப்படவில்லை என்றே எண்ண வேண்டியுள்ளது. இந்தச் சொல் என்ற பதம் குறித்து இன்றுவரை இலக்கண ஆசிரியர்கள் பல்வேறு விளக்கங்கள் தரமுற்பட்டாலும், உண்மையிலேயே அவை அனைத்தும் ஏனையோர் கூற்றுக்களை மேற்கோள்காட்டி விளக்கமுற்பட்ட நடுவற் போக்கையே காணக்கூடியதாகவுள்ளது. இதை “தமிழ் வரலாற்று இலக்கணம்” மூலமாகவும், “தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்பு” ஊடாகவும் அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது. இங்கு தமிழ்மொழி, இலக்கண இயல்பு ஆசிரியரின் கூற்றை அப்படியே தருதல் பொருத்தம் எனக் கொள்ளலாம்.

“சொல் என்றால் என்ன என்பது பற்றித் தமிழ் இலக்கணகாரர் எத்தகைய கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தனர் என்று இதுவரை காலமும் மொழியியல் நூல் எழுதியவர்கள் தெளிவாகக் கூறினாரில்லை;

இந்தவகையிற் சொல் பற்றி தொல்காப்பியர், நன்னூலார் எத்தகைய கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை, ஆராய்ந்த தமிழ் வரலாற்றுலக்கண ஆசிரியர், தொல்காப்பியர் ஒவ்வொரு சூத்திரத்தினூடாகவும், தனித்துச் சொல்லின் ஒவ்வொரு இயல்பையுங்கூறி விளக்க முற்பட்டார் என்றும்; நன்னூலார்

அதைத் தொகுத்து ஒரு சூத்திரத்திலே தரமுற்பட்டார் எனவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

இருப்பினும் நன்னூலார் தான் உருவாக்கிய பதவியல் எனும் அதிகாரத்தின் ஊடாகச் சொல்லுக்கு இணையான கருத்துக் கொண்ட வடமொழிச் சொல்லான “பதம்” என்ற கருத்திற் பதவியலிற், சொல் பற்றிய வரைவிலக்கணத்தைத் தந்து உள்ளதையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

எனது கருத்தின்படி நன்னூலார் கூறிய பதம் அல்லது சொல்பற்றிய வரைவிலக்கணம் தற்காலத்திற் சொல்லின் வரைவிலக்கணத்துக்குப் பொருத்தம்போல தோன்றுகின்றது. அத்துடன் தொல்காப்பியர் காலத்தில் தொல்காப்பியர் சொல்லுக்குக் கூறிய இயல்புகள், இலக்கணங்கள் இன்றும் சொல்லுக்குப் பொருந்துவனவாய் அமைந்துள்ளன. இதன் அடிப்படையில் தொல்காப்பியர் கூறிய சொல் பற்றிய சூத்திரங்கள் சிலவற்றையும், நன்னூலார் கூறிய சொல் பற்றிய சூத்திரங்களையும் இங்கு தருதல் பொருத்தமாகும்.

எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே

(தொல்: சொ. 155)

பொருண்மை தெரிதலும் சொன்மை தெரிதலும்

சொல்லி னாகும் என்மனார் புலவர்

(தொல். சொ. 156)

தெரிபுவேறு நிலையலும் குறிப்பின் தோன்றலும்

இருபாற் றென்ப பொருண்மைநிலையே”

(தொல். சொ. 157)

இங்கு இளம்பூரணனாரின் உரையின்படி; சொல் பொருளைக் குறிக்கும் அல்லது உணர்த்தும் எனவும், அது பொருளையும், தன்னையும் விளக்கும் எனவும், குறிப்பாகவும் பொருள் உணர்த்தும் எனக் கூறப்படுகின்றார். அடுத்து சொற்களின் வகையைக் கூறுகின்றார்.

சொல்லெனப் படுப பெயரே வினையென்று
றாயிரெண் டென்ப அறிந்தி சினோரே
(தொல். சொ. 158)

இடைச்சொற் கிளவியும் உரிச்சொற்கிளவியும்
அவற்றுவழி மருங்கில் தோன்றுமென்ப.
(தொல். சொ. 159)

எனச் சொற்களின் வகைகளைக் கூறுகின்றார். தொல்காப்
பியர். ஆனால் நன்னூலார். சொல் பற்றிய கருத்தைப் பின்வருமாறு
எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

ஒரு மொழி தொடர்மொழி பொதுமொழியென்ற
இருதிணை யம்பாற் பொருளையும் தன்னையும்
மூவகை இடத்தும் வழக்கொடு செய்யுளின்
வெளிபடக் குறிப்பின் விரிப்பது சொல்லோ.
(நன்னூல்: 259)

எழுத்தே தனித்துத் தொடர்ந்தும்பொருள்தரின்
பதமா மது பகாப் பதம் பகுபதமென
இரு பாலாகி யியலுமென்ப
(நன்னூல். 128)

இவ்வாறு தொல்காப்பியர் கூறியவற்றை நன்னூலார்
தொகுத்துக்கூறி இருப்பினும், தொல்காப்பியரோடு ஒப்பிடும்
போது சில தவறுகளைவிடுகின்றார் எனக் கூறுவார் பேராசிரியர்
ஆ.வேலுப்பிள்ளை.

இருப்பினும் ஓர் எழுத்தோ அல்லது ஒன்று முதலான பல
எழுத்தோ தொடர்ந்துவந்து பொருள் உணர்த்துமாயின் அது
சொல்லாகும் எனக் குறிப்பிட்டதும், நன்னூலார் பதவியலில்
அமைத்த பதம் என்பதும், இன்றையமொழி ஆராய்ச்சியாளர் கூறும்
உருபங்களும் உடன்படுவதைச் சுட்டிக்காட்டும் இலக்கண
ஆசிரியர்கள், இது முற்போக்கான அம்சம் எனக் குறிப்பிடுவார்.
இவ் உருபங்கள் பொருளை வேறுபடுத்துகின்றன. பாலை
வேறுபடுத்துகின்றன, காலத்தை வேறுபடுத்துகின்றன எனக்

குறிப்பிடும் இக்கால இலக்கண ஆசிரியர் அவற்றைப் பின்வருமாறு உதாரணம் மூலம் குறித்துக் காட்டுவார்.

செய் + வ் + ஆன்	செய் + வ் + ஆன்	ஒடு + வ் + ஆன்
செல் + வ் + ஆன்	செய் + கிறு + ஆன்	ஒடு + வ் + ஆன்
<u>அழி + வ் + ஆன்</u>	<u>செய் + த் + ஆன்</u>	<u>ஒடு + வ் + ஆன்</u>
பொருள் வேறுபாடுபடுத்தவன	காலத்தை வேறுபடுத்தவன	பால் காட்டுவன

இவ்வாறு நோக்கும்போது நன்னூலாரின் கீழ்வரும் சூத்திரம் கவனத்துக்குரியது.

“...இருதிணை யாம்பாற் பொருளையும் தன்னையும்....”

இந்த நிலையில் இருவரதும் (தொல்காப்பியரதும், நன்னூலாரதும்) சூத்திரங்களை விரிவான முறையில் ஆராய்ந்த வரலாற்று இலக்கண ஆசிரியர் தொல்காப்பியரைப் பின்பற்றி நன்னூலாரும் சொல்லுக்கு வரைவிலக்கணம் கூறவில்லை என்பார்.

தொல்காப்பியர் சூத்திரத்திற்கு உரை எழுதிய சேனாவரையரது உரையை நோக்கும்போது, தொல்காப்பியர் சொல் பற்றிச் சரியாக வரைவிலக்கணம் ஒன்றைக் கூறியுள்ளார் போலத் தெரிகின்றது.

தொல்: சொல். 01 உரை

எழுத்தொரு ஒரு புடையான் ஒற்றுமை உடைத்தாய் பொருள் குறித்து வருவது சொல்லாகும் இவற்றை நோக்கும்போது ஒரு வகையில் தொல்காப்பியரும், நன்னூலாரும் சொல்லுக்கு பொருத்தமான வரைவிலக்கணம் கூறியிருக்கின்றார்களோ எனவும் எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

நன்னூலில் சொல் என்பது

எழுத்துத் தனித்தோ தொடர்ந்தோ பொருள் தருமாயின் அது பதம் ஆகும் (சொல்)

தொல்காப்பியர் எழுத்தோடு ஒரு புடையான் ஒற்றுமை உடைத்தாய் பொருள் குறித்துச் சொல்லாகும்.

சொல்லின் தற்கால வரைவிலக்கணம்

தற்கால இலக்கண ஆசிரியர்கள் ஒரு எழுத்தாலாவது; பல எழுத்தாலாவது ஆக்கப்பட்டு அர்த்தத்தை தந்து, திணை, பால், இடம் எண்ணுமிவைகளை வெளிப்படையாகவேனும், குறிப்பாகவேனும் உணர்த்துவது சொல்லாகும் என நன்னூலைப் பின்பற்றி சொல்லுக்கு வரைவிலக்கணம் கூறியுள்ளது நோக்கத் தக்கது.

சொற் பாகுபாடு

சொற்களைத் தொல்காப்பியர் மூன்றாகப் பாகுபடுத்துவதாகக் குறித்துக் காட்டுவார் பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை.

01. ஒரெழுத்துச் சொல் - ஆ, கா, வா
02. ஈரெழுத்துச் சொல் - நட, நில், ஒரு
03. இரண்டுக்கு மேற்பட்ட எழுத்துச் சொல் - ஒன்று நண்டு

நன்னூலார் சொற்கள் அல்லது பதத்தைப் பின்வருமாறு பாகுபடுத்துவர்.

01. பகுபதம்
02. பகாப்பதம்

பின் அவர் (நன்னூலார்) பதத்தைப் பின்வருமாறும் பாகுபடுத்துகிறார்.

01. ஒரெழுத்து ஒருமொழி
02. தொடர் மொழிகள்

எனப் பாகுபடுத்துகின்றார். இந்நிலையில் நன்னூலாரின் பாகுபாடு தெளிவற்றதாய் உள்ளது. மேலும், சொற்களை இருவரும் பின்வரும் அடிப்படையிலும் பாகுபாடு செய்துள்ளனர்.

01. சொற்களஞ்சிய அடிப்படை
02. இலக்கண அடிப்படை

தொல்காப்பியரின் சொற்பாகுபாடு பற்றி அவரின் தொல்காப்பிய சூத்திரங்கள் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

சொல் லெனப்படுப பெயரே வினையென்று
றாயிரண் டென்ப அறிந்தி சினோரே.

(தொல்: சொல். 158)

இடைச் சொற்கிளவியும், உரிச்சொற்கிளவியும்
அவற்று வழி மருங்கில் தோன்று மென்ப.

(தொல்: சொல். 159)

இவை இலக்கண முறையில் அமைந்த சொற்பாகுபாடு
மேலும் சொற்களஞ்சிய அடிப்படையில்

இயல்சொல், றிரிசொற், றிசைச்சொல், வட்சொல்லென்
றனைத்தே செய்யுள் ஈட்டச் சொல்லே

(தொல்: சொல். 397)

என; சொற்களஞ்சிய அடிப்படையிற் பாகுபாடு
செய்துள்ளனர். செய்யுள் ஈட்டச் சொல் என்பதற்கு தற்கால
இலக்கணகாரர், அவை தொல்காப்பியர் காலத்திலே இலக்கிய
வழக்கு அல்லது எழுத்து வழக்கில் இருந்த சொற்களையே குறிக்கும்
என்பார்.

இனி, நன்னூலார் சொல் என்பதை எவ்வாறு பாகுபாடு
செய்துள்ளார் என்பதை அவரின் சூத்திரங்கள் ஊடாகப் பார்ப்பது
பொருத்தமாகும்.

அதுவே,

இயற்சொல் திரிசொல் இயல்பிற் பெயர்வினை
ஏனை இரண்டாகும் இடையுரி யடுத்து
நான்கு மாந் திசை வட்சொலனு காவழி

(நன்னூல்: 270)

இந்தவகையில் நன்னூல் இயற்சொல்: பெயர், வினை, இடை,
உரி இயற்சொல்லாகவும்; திரிசொல்: பெயர், வினை இடை,
உரித்திரி சொல் எனும் எட்டுடன் திசைச் சொல் வட்சொல் சேர்த்து

பத்தாகப் பாகுபடுத்துகின்றார். ஆனால், தொல்காப்பிய உரைகாரர் சேனாவரையனார் இயற்சொல் பெயர், வினை, இடை, உரி எனவும் திரி சொல்: பெயர் திரிசொல் எனவும் திசை வடசொல்லுடன் ஏழு ஆக வகைப்படுத்துகின்றார்.

இத்தகைய பாகுபாட்டில் தொல்காப்பியர் சொற்பாகு பாட்டிற் குறிப்பிட்ட மூன்று சூத்திரங்களையும் தொகுத்தே நன்னூற் சூத்திரம் அமைந்திருப்பதாகத் தோன்றினும், திரிசொல் விடயத்தில் அவர் வேறுபட்டு இருப்பதைக் காணமுடிகிறது. இதற்குக் காரணம் தொல்காப்பியர் கால மொழியமைப்பதற்கேற்ப அவரின் இலக்கணம் அமைந்ததும், நன்னூலார் தனது கால இலக்கணத்துக்கேற்ப அதை மாற்றி அமைத்துள்ளார் என்பதே பொருந்தும் ஏனெனில், தொல்காப்பியர் கால இலக்கண மரபு பிற்பட்ட காலங்களில் மாற்றமுற்றமைக்கு அக்கால இலக்கியங்கள் சான்று பகரும், அதனால் இலக்கியம் கண்டு இலக்கணம் இயம்பும் முறைக்கேற்ப; இலக்கியத்தின் பொருள் மாற்றம் இலக்கணத்தையும் பாதித்து இருக்கலாம். இந்தவகையில் இலக்கண முறையில் அமைந்த சொற்பாகுபாடு.

01. பெயர்ச்சொல்
02. வினைச்சொல்
03. இடைச்சொல்
04. உரிச்சொல்

என அமைய; சொற்களஞ்சிய முறையில் அமைந்த சொற் பாகுபாடு பின்வருமாறு அமையும்.

01. இயற்சொல்
 02. திரிசொல்
 03. திசைச்சொல்
 04. வடசொல்
- என்று அமைகின்றது.

இயற்சொல்

இயற்சொல் பற்றித் தொல்காப்பியம், நன்னூல், மு.வரதராசனார் கருத்துக்களை நோக்குவோம்.

அவற்றுள்,

இயற் சொற்றாமே

செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணித்
தம்பொருள் வழமை யிசைக்குஞ் சொல்லே

(தொல்: சொல். 398)

செந்தமிழாகித் திரியாதி யார்க்குந்

தம்பொருள் விளக்குந் தன்மையை வியற்சொல்

(நன்னூல் 271)

கற்றோர்க்கும், மற்றோருக்கும் இயல்பாக விளங்கக்கூடிய
சொற்கள் இயற்சொல் ஆகும்.

(பேராசிரியர். மு. வரதராசன்)

மேலும், இயற்சொல் ஆனது; பெயர் இயற்சொல், வினை
இயற்சொல், உரி இயற்சொல், இடைய இயற்சொல் என நான்கு
வகைப்படும்.

பெயர் இயற்சொல் - மண், பெண்

வினை இயற்சொல் - நடந்தான், வந்தான்

இடை இயற்சொல் - ஐ, ஆல் (அவனை, அவளால்)

உரி இயற்சொல் - அழகு, அன்பு

ஆனால் இயற்சொல் என்பதைத் தற்கால இலக்கணகாரர்
பின்வருமாறு வரைவிலக்கணப்படுத்துவர்.

செந்தமிழ் நிலத்து மொழியாகி கற்றவருக்கும், கல்லாத
வருக்கும் தன்பொருளை விளக்கும் சொல்லாகும் அல்லது,
இயல்பாக பொருளை உணர்த்தும் சொல்லாகும்.

திரிசொல்

திரிசொல் பற்றித் தமிழ் இலக்கணகாரர் கூறியிருப்பதை
நோக்கும்போது,

ஒருபொருள் குறித்த வேறு சொல்லாகியும்

வேறுபொருள் குறித்த ஒரு சொல்லாகியும்

இரு பாற்றென்ப திரிசொற் சிளவி

(தொல்: சொல். 399)

ஒரு பொருள் குறித்த பல சொல்லாகியும்
பலபொருள் குறித்த வெரு சொல்லாகியும்
அரிதுணர் பொருளென திரிசொல் லாகும்

(நன்னூல் 272)

கற்றவர்க்கு மட்டும் இயல்பாக விளங்கக்கூடிய சொல்
திரிசொல்லாகும்.

தொல்காப்பியம் திரிசொல்லை பெயர் திரிசொல் என
மட்டும் கூற, நன்னூல் அதை நான்காகப் பிரிக்கின்றது.

பிள்ளை

பெயர்த்திரிசொல் - கிள்ளை, தத்தை காசு - குற்றம்/பணம்

போனான்

வினைத் திரிசொல் - படர்ந்தான், ஏகினான், சென்றான்,
எழுதினான், வரைந்தான், நீங்கினான்

வரும்

இடைத்திரிசொல் - சேறும், வருதும் - கொல (வினா, ஐயம்)

மிகுதி

உரித்திரிசொல் - சால, உறு, தவ, நனி கடி, காப்பு, கூர்மை, அச்சம்

இயற்சொல்லையும், திரிசொல்லையும் இரண்டாகப்
பாகுபாடு செய்திருத்தல் பற்றி நன்னூலாரின் கருத்தை ஆய்வுசெய்த
ஆ.வேலுப்பிள்ளை இவற்றை ஒன்றாகச் சேர்த்து, திசைச்சொல்,
வடசொல் இரண்டையும் சேர்த்து மூன்றாக வகுத்து இருக்கலாம்
எனவும் கூறுவார். இயற்சொல் இயல்பாக விளக்குவது திரிசொல்
அரிது விளங்குவது என்ற கருத்தை அடிப்படையாக வைத்து,
தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும்

எவ்வாறு மேற்கூறிய கருத்தைக் கூறினார்? என்பது கேள்விக்கு உரியதாகக் காணப்படுகின்றது. இதில் மேலதிக ஆய்வும் வேண்டியுள்ளது எனக் கருத இடமுண்டு. மேற்கூறிய கருத்துக்குச் சான்றாக மேலும் கூறுகையில் இயற்சொல்லில் விகாரம் பெற்றதே திரிசொல் என்றால்; வடசொல்லும் விகாரம் பெற்றுச் செய்யுளீட்டச் சொல்லாக வருவதை ஆதாரத்துடன் குறித்துக் காட்டுவார். மேலும் செய்யுள் விகாரம் பெற்ற இயற்சொல்லே திரிசொல் என்பதை ஏற்க மறுத்துத் தொல்காப்பியர் திரிசொல் என்பதால் எதைக் கருதினார் என்று தெரியாது என முடிக்கின்றார் பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை.

எனினும் தற்கால இலக்கணகாரரின் கூற்றுப்படி பொருளைக் குறிக்கும் பல சொல்லாகியும், பல பொருளைக் குறிக்கும் ஒரு சொல்லாகியும் அரிதில் உணரப்படுவதும் திரிசொல்லாகும் என்ற வரைவிலக்கணம் தற்காலத்திற்கேற்றது போலக் காணப்படுகின்றது.

திசைச்சொல்

திசைச்சொல் பற்றி தமிழ் இலக்கணகாரர்களின் கருத்தை நோக்கும்போது, தமிழ்மொழிக்குரிய சொற்களை இயற்சொல், திரிசொல் எனப் பாகுபடுத்தியவர்கள் தமிழ்மொழி அல்லாத சொற்களைத் திசைச்சொல், வடசொல் எனப் பாகுபடுத்திக் கூறியுள்ளனர்.

செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்
தம் குறிப் பினவே திசைச்சொற்களவி.

(தொல்: சொல். 400)

செந்தமிழ் நிலஞ்சேர் பன்னிரு நிலத்தினும்
ஒன்பதிற் நிரண்டினில் தமிழ்மொழி நிலத்தினும்
தங்குறிப்பினவே திசைச்சொல் லென்ப.

(நன்னூல். சூ. 273)

திசைச் சொல்லாவது செந்தமிழ் நிலத்தைச் சார்ந்த நாடுகளில் இருந்து வந்து தமிழில் வழங்கும் சொல்லாகும்.

(இலக்கணச் சுருக்கம்)

தமிழ்மொழி நிலத்திலிருந்து வந்த திராவிட மொழிச் சொற்களைத் திசைச்சொல் என்பர்.

(தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்பு)

இந்தநிலையில், தொல்காப்பியர் தமிழ்மொழியில் வழங்கும் திராவிடமொழிச் சொற்களைப் புறத்தன்மையுடைய வேற்று மொழிச் சொல்லாகக் கருதாது, திசைச்சொற்கள் எனத் தனி ஒரு பாகுபாட்டுக்குள் அடக்கியதாகக் கூறுவார், தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்பு ஆசிரியர் ஆவார்.

பசுவைத் தென்பாண்டி நாட்டில் பெற்றம் என்பர்
சோற்றை தென்பாண்டி நாட்டில் சொன்றி என்பார்
தந்தையைக் குடாநாட்டில் அர்ச்சன் என்பார்
சிறுகுளத்தை அருவாநாட்டார்கேணி என்பார்.

வடசொல்

வடசொல் என்பது பற்றி தமிழ் இலக்கணகாரருடைய கருத்துக்களை நோக்குவோம்.

வடசொற் கிளவி வட எழுத்தொரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லாகுமோ.

(தொல்: சொல். 401)

பொது வெழுத்தானுஞ் சிறப்பெழுத்தானும்
ஈரெழுத்தானு மியைவன வடசொல்.

(நன்னூல் கு. 274)

வடசொல்லாவது சம்ஸ்கிருத பதம் தமிழ்ச் சாரணம்
பெற்றுத் தமிழ் எழுத்தால் எழுதப்பட்டுத்
தமிழ்ப் பாடையில் வழங்கப்படும் சொல்லாகும்.

வடசொல்லில் கீரண்டு வகைகளைக் கூறுவார்கள்

01. தற்சமம்
02. தற்பவம்

தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும்

தற்சமம் - வடமொழிச் சொல்லும், தமிழில் வழங்கும் சொல்
லாகிய வடசொல்லும் உச்சரிப்பிற் சமமாய் இருந்தால்
அது தற்சமம்.

- ஆரியத்திற்கும் தமிழுக்கும் பொதுவான எழுத்தி
னாலும் பொதுவான கருத்தினாலும் வருவது.
உ+ம் கமலம், காரணம், குங்குமம்

தற்பவம் - வடமொழிப் பதம் தமிழில் வழங்கி வடசொல்
லாகும்போது எழுத்துத் தோன்றல், திரிதல், கெடுதல்
முதலிய விகாரமடையுமாயின் அது தற்பவம்.

இருமொழியிலும் ஒத்த எழுத்தால்வரும்
அஸ்வம் - அசுவம் - தோன்றல்
விஷயம் - விடயம் - திரிதல்
ஸமரம் - சமர் - கெடுதல்

(இலக்கணச் சுருக்கம்)

வடசொல் என்பது வடதிசை மொழியில் இருந்து வந்து
தமிழில் வழங்கும் சொல்லாகும்.

சொற்களஞ்சிய அடிப்படையில் அமைந்த இப்பாகுபாடு
இக்காலத்துக்குப் பொருத்தமானதாக அமையவில்லை எனக்
கருதிய ஆறுமுகநாவலர் இப்பாகுபாட்டைத் தனது இலக்கணச்
சுருக்கத்திற் குறியாது விட்டார் எனக் கூறுவார் பேராசிரியர்
அ.சண்முகதாஸ்.

இருப்பினும் தமிழிற் சொல் பற்றிய ஆய்வுகள் போதாது
என்பது அனைவரும் ஒப்புமுடிந்த கருத்தாகும். மேலும்,
தொல்காப்பியமும், நன்னூலும் தற்காலத்துக்கேற்ற அடிப்படை
யில் இலக்கண மரபை (தமிழ் இலக்கண மரபை) ஏற்று அதற்கேற்ற
வகையில் இலக்கணம் செய்திருக்க இன்றைய மொழியாசிரியர்கள்
இக்காலத்துக்கேற்ற இலக்கணங்களைக் கூறியுள்ளனரா? என்பது
இன்றைய இலக்கண அறிஞர்கள் ஒவ்வொருவரும் தம்மைத் தாமே
கேட்கவேண்டிய கேள்வியாகும்.

இலக்கண முறையில் அமைந்த சொற்பாதுபாடு

தமிழ் இலக்கணகாரர் சொற்களை இலக்கண முறையிற் பாகுபாடு செய்யும்போது அவற்றை நான்காகக் குறிப்பிடுவர்.

01. பெயர்ச்சொல்
02. வினைச் சொல்
03. இடைச்சொல்
04. உரிச் சொல்

இப்பாகுபாட்டைக் கூறவந்த தொல்காப்பியம் பின்வருஞ் சூத்திரங்களால் அவற்றைத் தெளிவுபடுத்தும்.

சொல்லெனப் படுவ பெயரே வினையென்று
ஆயிரண் டென்ப அறிந்தி சினோரே.

(தொல்: சொல். 158)

இடைச்சொற் கிளவியும் உரிச்சொற் கிளவியும்
அவற்று வழி மருங்கில் தோன்று மென்ப.

(தொல்: சொல். 159)

இங்கு சொல் என்று சொல்லப்படும் தகுதியை உடையதாக பெயர்ச்சொல்லையும், வினைச் சொல்லையும் கூறிய தொல்காப்பியர், உரிச்சொற்கள் பெயரையும் வினையையும் சார்ந்து வரும் எனவும் குறிப்பிட்டார்.

அவ்வாறு தொல்காப்பியம் கூறியமைக்கான காரணங்கள் எவை? அதாவது பெயர்ச் சொல்லையும், வினைச் சொல்லையும் இப்பாகுபாட்டில் முதன்மை நிலையில் வைத்தமைக்குப் பின்வரும் காரணங்களைக் குறிப்பிடுவார்கள் தமிழ் இலக்கண ஆசிரியர்கள், பெயர்ச் சொல்லுக்கும் வினைச்சொல்லுக்கும் பல சிறப்பு இலக்கணங்கள் உண்டு. அத்தகைய சிறப்பு இலக்கணங்கள் இடை, உரிச் சொற்களுக்கு இல்லாததன் காரணமாக அவற்றைப் பின்வைத்தார்கள்.

உதாரணமாகப் பெயர்ச்சொல் வேற்றுமை ஏற்கும், அது ஒரு வாக்கியத்தின் எழுவாயாகவும் பயனிலை ஆகவும்வரும். அத்துடன்

எல்லா மொழிகளிலும் எழுவாயாகப் பெயர் சொல்லேவரும் எனவும் குறிப்பிடுவார் தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்பு ஆசிரியர். அத்துடன் அது (பெயர்ச் சொல்) திணைபால், எண் இடத்தை உணர்த்தும்.

பெயர்ச்சொல் இத்தகைய சிறப்பியல்புகளைக் கொண்டு இருப்பதுபோல, வினைச்சொல் தனது சிறப்பியல்புகளைக் கொண்டிருக்கும். காலத்தைக் காட்டும், அத்துடன் வாக்கியத்தின் பயனிலையாக அமையும், அவற்றுடன் திணை, பால், எண், இடம் ஆகியவற்றை உணர்த்தும்.

இத்தகைய சிறப்புக் கூறுகள் இல்லாத இடை, உரிச் சொற்களில், இடைச்சொற்கள் பெயர், வினைச்சொற்களைச் சார்ந்து வருவதோடு. அது சொற்களின் அக உறுப்பாகவும் அமைகின்றது. உரிச்சொற்கள் சொற்களின் புற உறுப்பாகவும் அமைந்து காணப்படுகின்றன. இத்தகைய காரணங்களாற் பெயர், வினையை முன்வைத்த தொல்காப்பியர் இடை, உரிச்சொற்களைப் பின்வைத்து ஒதினார்.

நன்னூலும் சொற்களைப் பெயர்ச்சொல் வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் என்றே இலக்கண முறையிற் பாகுபாடு செய்ய, அவ்விலக்கணத்தைப் பின்பற்றியே தற்கால இலக்கண காரரும், இலக்கணச் சுருக்க ஆசிரியர்களும் சொற்களைப் பெயர், வினை, இடை, உரி எனப் பாகுபாடு செய்கின்றனர்.

பெயர்ச் சொற்கள்

தொல்காப்பியம் பெயர்ச் சொற்களைத் திணை, பால், எண், இட அடிப்படையில் பாகுபடுத்தும். அத்தோடு அது பெயர்ச் சொற்களுக்கு நேரடியான வரைவிலக்கணத்தைத் தராதது எதிர் மறையான வரைவிலக்கணத்தையே தருகிறது. மேற்படி இரு சூத்திரங்கள் பின்வருமாறு,

அவற்றுள்,

“பெயரெனப்படுபவை தெரியுங் காலை

யுயர்திணைக் குரிமையும் மஹிணைக் குரிமையும்

மாயிரு திணைக்கு மோரன்ன உரிமையும்

மம்மூ உருபின தோன்றல் லாற” (தொல்: சொல். 160)

எனத் திணை அடிப்படையிற் பெயர்ச்சொற்களை மூன்று வகையாகப் பாகுபாடு செய்வார். அவை பின்வருமாறு.

01. உயர்திணை
02. அஃறிணை
03. விரவுத் திணை

பின் பால் அடிப்படையில் பெயர்ச்சொற்களைப் பின்வரு மாறு பாகுபாடு செய்வார்.

“அடீஉ அறிசொல் மகடீஉ அறிசொல்
பல்லோர் ரறியுஞ் சொல்லொடு சிவணி
அம் முப்பாற் சொல் உயர்திணை யவ்வே”

(தொல்: சொல். 2)

இந்த அடிப்படையில் அடுத்து
ஒன்றறி சொல்லே பலவறி சொல்லென்று
ருயிற பாற் சொல் அஃறிணை யவ்வே.

(தொல்: சொல். 3)

ஆகவே பால் அடிப்படையிற் சொற்கள் பின்வருமாறு பாகுபடுத்தப்படும்.

01. ஆண்பால்
02. பெண்பால்
03. பலர்பால்
04. பலவின்பால்
05. ஒன்றன்பால்

எண் அடிப்படையில் பெயர்ச்சொற்கள் இரண்டாகப் பாகுபடுத்துவர்.

01. ஒருமை
02. பன்மை

இட அடிப்படையில் பெயர்ச்சொற்கள் மூன்று வகையாகப் பாகுபடுத்தலாம். இவற்றைப் பாகுபடுத்தும் தொல்காப்பிய சூத்திரம் பின்வருமாறு.

(நன்னூல் 266)

செலவினும் வரவினும் தரவினும் கொடையிலும்
நிலைபெறத் தோன்றும் அந்நால் சொல்லுத்
தன்மை முன்னிலை படர்க்கை என்னும்
அம்முவிடத்தும் உரிய என்ப.

(தொல்: சொல். 28)

தன்மை முன்னிலை படர்க்கை மூவகையிடனே

இவ்வாறு தொல்காப்பியர் பெயர்ச்சொற்களைப் பாகு படுத்திக் கூறியிருப்பது பொருத்தமற்றது எனக்கூறும் தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்பு ஆசிரியர், மேலும் தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றி பெயர்ச்சொல் பற்றிய தனது ஆய்விற்பெயர்ச் சொற்களைப் பாகுபடுத்திய வரலாற்று இலக்கண ஆசிரியர் ஆய்வு செய்தலையும் சாடுகின்றார். அதற்கு அவர் தக்க காரணத்தையும் முன்வைக்கின்றார் அதில் திணை, பால், எண், இடம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்த பாகுபாடு பெயர்ச்சொல்லுக்கு மட்டுமன்றி அது வினைச் சொல்லுக்கும் பொருந்தும். உதாரணமாகப் பின்வரும் பெயர்ச் சொல்லையும், வினைச் சொல்லையும் நோக்குவோம்.

இவை வாக்கியத்தில் அமையும்போது அவன் வந்தான் என அமையும். இங்கு இருசொற்களுக்கும் பொதுவாக நான்கு காரணிகளும் அமைகின்றன.

“வினையிற் தோன்றும் பகலறி கிளவியும்
பெயரிற் தோன்றும் பாலறி கிளவியும்
மயங்கல் கூடாதம்மா பினவே”

பெயர்ச்சொல் என்றால் என்ன எனத் தொல்காப்பியர்
நேர்முறையான வரைவிலக்கணம் எதனையும் கூறவில்லை.

பெயர்நிலைக் கிளவி காலந் தோன்ற
தொழினிலை யொட்டு மொன்றலங் கடையே
(தொல்: சொல். 78)

வினையெனப்படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது
நினையுங் காலைக் காலமொடு தோன்றும்

மேற்படி இரு சூத்திரங்களின்மூலம் வேற்றுமை ஏற்கின்ற
சொல்லாக அமையும் சொற்கள் பெயர்ச்சொல் ஆக அமையும் என
ஊகிக்கலாமே ஒழிய; பெயர்ச் சொற்கள் காலத்தை உணர்த்த
மாட்டாதவை என்றே தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். தற்கால
இலக்கண ஆசிரியரான டாக்டர். பொற்கோ என அழைக்கப்படும்
பொன் கோதண்டராமன் பெயர்ச்சொல் என்பதற்கு தனது
இக்காலத் தமிழ் இலக்கணம் மூலம் பின்வருமாறு வரைவிலக்கணம்
கூறுகின்றார்.

பெயர்ச்சொல்

வேற்றுமை விசுவயை ஏற்பதாகவும் ஒரு தொடரின் எழுவாயாகவோ பயனிலையாகவோ பயன்படவல்லதாகவும் அமைகின்ற சொல் பெயர்ச்சொல் என்று பெயர்பெறும்.

(இக்காலத் தமிழ் இலக்கணம் பக். 24)

பெயர்ச்சொல்லாவது பொறிகட்கும் மனத்துக்கும் விடயமாகிய பொருளை உணர்த்தும் சொல்லாகும்.

(இலக்கணச் சுருக்கம் ஆறுமுகநாவலர்)

பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் என்பவற்றுள் ஒன்றைக் குறிப்பது பெயர்ச்சொல்.

(இலக்கணச் சுருக்கம் இந்திய கிறிஸ்தவ சபை)

இவ்வாறான பெயர்ச்சொல்லின் வரைவிலக்கணம் பற்றி நன்னூலார் தெளிவாக எதையும் கூறாவிடிலும், அதன் இயல்புகள் பற்றித் தெளிவாகக் கூறியுள்ளது நோக்கத்தக்கது. இந்தவகையில் டாக்டர் பொற்கோவின் பெயர்ச்சொல் பற்றிய வரைவிலக்கணம் பொருத்தமானது என்பதே எனது கருத்து ஆகும்.

வேற்றுமை உருபை ஏற்கவல்லதாயும் எழுவாயாக அல்லது பயனிலையாகச் செயற்படவல்லதாயும் அமைகிற சொல் பெயர்ச்சொல் என்று குறிக்கப்படும். இந்தப் பெயர்ச்சொல் பொருள், இடம், காலம், உறுப்பு (சினை), பண்பு (குணம்), தொழில் ஆகிய எதேனும் ஒன்றைக் குறிப்பதாகவரும். இப்பெயர்கள் தொடரியல் அடிப்படையில் ஆறு வகைப்படும். தமிழிலுள்ள எல்லாப் பெயர்களும் அவன், அவள், அவர்கள், அவை, அவர், அது முதலான பதிலீட்டுப் பெயர்களைக் கொண்டு பதிலீடு செய்யப்படுகின்றன. இந்தப் பெயர்கள் ஆறாக வகுக்கப்பட்டுப் பதிலீடு செய்யப்படுகின்றன. இந்தப் பெயர்கள் ஆறாக

வகுக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. வா என்ற வினை இறந்தகால உருபையும், பாலிட விசுதிகளையும் ஏற்கும்போது; வந்தான், வந்தாள், வந்தார், வந்தார்கள், வந்தது, வந்தன என்று ஆறுவகையான திரிபு வடிவங்களை எய்தியுள்ளது. இந்த ஆறு வகையான திரிபு வடிவங்களுக்கு அடிப்படைக் காரணம் ஆறுவகையான பெயர்கள் ஆகும்.

“அவன் என்ற சொல்லாற் பதிலீடு செய்த எல்லாப் பெயர்களும் ஆண்பாற் பெயர்கள் ஆகும்”

அவன்	-	கண்ணன்
அவள்	-	அரசி
அவர்	-	புலவர்
அவர்கள்	-	பெண்கள், ஆசிரியர்கள்
அது	-	மரம்
அவை	-	மாடுகள்

இவற்றைப் பேராசிரியர் பொன் கோதண்டராமன் (தற்காலத் தமிழ் இலக்கணம்) கூறியிருந்தாலும் மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் போது திணை, பால் அடிப்படையில் அமைந்த பாகுபாடாகவே தோன்றுகின்றது.

நன்னூல் ஆசிரியர் பெயர்ச்சொற்களை ஆறு வகையாகப் பாகுபடுத்துவார்.

01. பொருட் பெயர்
02. இடப் பெயர்
03. காலப் பெயர்
04. சினைப் பெயர்
05. குணப் பெயர்
06. தொழிற் பெயர்

நன்னூலாருக்குப் பின் அவரைப் பின்பற்றிப் பெயர்ச் சொற்களை வேறொரு அடிப்படையில் மூன்று வகையாகப் பிரிப்பார்கள். இதைத் தற்கால இலக்கண நூல்களிலும் காணலாம். இத்தகைய பாகுபாட்டின் பொருத்தம் கருதி இலக்கணச் சுருக்கம்,

இக்கால தமிழ் இலக்கணம் போன்ற இலக்கணங்களின் ஆசிரியர்கள் இப்பாகுபாட்டைக் கீழ்வருமாறு எடுத்துக் கூறியுள்ளனர். அவை பின்வருமாறு:

01. இடுகுறிப்பெயர்
02. காரணப்பெயர்
03. காரண இடுகுறிப்பெயர்

இடுகுறிப்பெயர்கள்

யாதொரு காரணமும் பற்றாது தொன்றுதொட்டுப் பொருட்களுக்கு வழங்கிவருகின்ற பெயர்கள்: இடுகுறிப்பெயர்கள்.

மரம், மலை, கடல்

இது இரண்டு வகைப்படும்

01. இடு குறிப் பொதுப்பெயர் - மரம்
02. இடு குறிச் சிறப்புப்பெயர் - பலா

காரணப்பெயர்

யாதாயினும் ஒரு காரணம் கருதி ஒரு பொருளுக்கு வழங்கி வருகின்ற பெயர் காரணப் பெயராகும்.

மண்வெட்டி, பறவை

காரணப்பெயர் இரண்டு வகைப்படும்

- காரணப் பொதுப்பெயர் - பறவை
காரணச்சிறப்புப்பெயர் - கிளி

காரண இடுகுறிப்பெயர்

காரணம் கருதியபோது அக்காரணத்தினையுடைய பல பொருளுக்கும், காரணம் கருதாதபோது இடுகுறி அளவாய் நின்று ஒரு பொருளைக் குறிக்கும் பெயர்கள் காரண இடுகுறிப்பெயர்களாகும்.

நாற்காலி, முள்ளி

நன்னூலார் பெயர்ச்சொல் என்றால் என்ன? என்பதைப் பின்வருமாறு தனது சூத்திரத்தின் மூலம் தருகின்றார்.

இரு குறி காரண மரபோடாக்கற்
 தொடர்ந்து தொழிலல காலந் தோற்ற
 வேற்றுமைக்கினாய்த் திணை பாலிடத்தொன்று
 ஏற்பவும் பொதுவு மாவன பெயரே

(நன்னூல். சொல். 276)

“அதாவது இடுகுறியும் காரணக்குறியும் எனும் இரண் டோடும் மரபும், ஆக்கப்படும் எனும் இரண்டையும் தொடர்ந்து பற்றி வினையாலணையும் பெயர்கள் அல்லாதவை காலம் காட்டாமல், எட்டு வேற்றுமைகளும் சார்தற்கு இடமாகி, இருதிணையிலும், ஐம்பாலிலும், மூவிடத்திலும் ஒன்றையும் ஏற்று வருபவையும் அவ்விருதிணை ஐம்பால் மூவிடங்களுள் பலவற்றிற்கு உரியவையும் ஆகிநிற்பன பெயர்ச்சொல்”

இந்தவகையிற் பெயர்ச்சொல்லானது வேற்றுமை ஏற்பன வாகவும் எழுவாயாகவோ பயனிலையாகவோ பயன்படவல்ல தாகவும் அமைகின்ற சொல் பெயர்ச்சொல் எனும் தற்கால வரைவிலக்கணம் ஏற்புடையதாகும்.

இங்கு நன்னூலாரின் முற்போக்கான அம்சம் யாதெனில் பெயர்ச்சொல்லுக்கு அதன் அனைத்து இயல்புகளையும் கூறி, வரைவிலக்கணம் கூறியுள்ளார். ஆழமாக நோக்கும்போது நன்னூலாரைப் பின்பற்றியே சிலவற்றைச் சுருக்கியும், சிலவற்றை நீக்கியும் தற்கால இலக்கணகாரர் பெயர்ச்சொல்லுக்கு வரைவிலக் கணம் கூறியுள்ளார்கள் என்பது பொருத்தமானதாகும்.

இந்தவகையில் பெயர்ச்சொற்களின் வகைகளை விரிவாக நோக்குவது பொருத்தமானது. அந்தவகையில் திணை, பால், எண் அடிப்படையில் அந்தப் பாகுபாட்டை நோக்குவோம்.

திணை அடிப்படையில் அமைந்த பாகுபாட்டில் உயர்திணை, அஃறிணை, விரவுத் திணை எனப் பாகுபாடு செய்தார்கள்.

திணை அடிப்படையில் அமைந்த பாகுபாடு

உயர்திணை

உயர்திணையைக் குறிக்கும் பெயர்களாகத் தொல்காப்பியர் மக்கட் பெயரைக்கூற, நன்னூலார் தனது காலத்தில் தமிழிலே வடமொழிச் செல்வாக்கு மிகுந்ததால் தேவர் நரகர் ஆகியவற்றையும் உயர்திணைக்குள் அடக்கினார்.

“உயர்திணை என்மனார் மக்கட்சுட்டே”

(தொல். சொல். 01)

“மக்கள் தேவர் நரகர் உயர்திணை” (நன்னூல். சூ. 261)

அஃறிணை

அஃறிணை எனும்போது மக்களைச் சுட்டுகின்ற பெயர் அல்லாத ஏனையவற்றை அஃறிணைக்குள் அடக்குவார்.

உயர்திணை என்மனார் மக்கட்சுட்டே

அஃறிணை என்மனார் அவரலபிறவே

(தொல்: சொல். 1)

மக்கள் தேவர் நரகர் உயர்திணை

மற்றுமமுயிர் உள்ளவும் அல்லவும் அஃறிணை

(நன்னூல். சூ. 261)

நன்னூல், மக்கள், தேவர் நரகர் தவிர்ந்த ஏனையவற்றைக் குறிக்கும் சொற்களை அஃறிணை என்பார். நன்னூலாரின் பாகுபாட்டில்வரும் நரகர், தேவர் என்பன சமய அனுட்டானங்களால்வரும் கற்பனைப் பெயர்கள். ஆகவே திணை அடிப்படையில் தொல்காப்பியர் கூறிய உயர்திணை, அஃறிணைக் கோட்பாடுகள் தற்காலத்துக்கும் பொருத்தமானதுபோல் தோன்றுகின்றது.

பால் அடிப்படையில் அமைந்த பாகுபாடு

பால் அடிப்படையில் உயர்திணையில் அமைவனவற்றை

01. ஆண்பால்

02. பெண்பால்

03. பலர்பால் எனப் பாகுபடுத்துவர்.

தமிழ் இலக்கண ஆசிரியர்கள் அதை தொல்காப்பியமும், நன்னூலும் ஒரே அடிப்படையில் பாகுபடுத்துகின்றன. அஃறிணையை

01. ஒன்றன்பால்

02. பலவின் பால் எனப் பாகுபடுத்துவர்.

ஆடுஉ அறி சொல் மகடுடுஉ அறி சொல்
பல்லோர் அறியும் சொல்லொடு சிவணி
அம்முப்பாற் சொல் உயர்திணை யவ்வே

(தொல். சொல். 2)

ஒன்றறி சொல்லே பல வறி சொல்லே
ஆயிரு பாற் சொல் அஃறிணைக் கவ்வே

(தொல். சொல். 3)

ஆண் பெண் பலரென முப்பாற் றுயர்திணை

(நன்னூல்: 262)

ஒன்றே பலவென் நிருபாற் றஃறிணை

(நன்னூல் சூத்: 263)

இட அடிப்படையில் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என பாகுபடுத்தும் நிலையை நன்னூல் பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

தன்மை முன்னிலை படர்க்கை என்னும்

(நன்னூல். சூத்: 266)

தன்மை முன்னிலை படர்க்கை என்னும்

அம்முவிடத்து உரியவென்ப.

(தொல்: சொல். 28)

இத்தகைய பாகுபாடுகளை வெவ்வேறு இலக்கணகாரர், வெவ்வேறு காலங்களிற் பெயர்ச்சொற்களைப் பாகுபாடு செய்திருந்தாலும் அப்பாடுபாடுகளில் வெளிவற்ற நிலை தொடர்ந்தும் காணப்படுகின்றன. அந்தவகையில் நன்னூலாரின் பாகுபாடுகள் பொருத்தமானது என இலக்கண ஆசிரியர்கள் கூறினாலும் (பொருள், இடம், காலம், திணை, குணம், தொழில்) அவர் அப்பாகுபாட்டை மட்டும் தனது பெயர்ச்சொல் பாகுபாட்டில் கூறவில்லை, அவற்றுடன் தொல்காப்பியர் முதலிய ஏனைய இலக்கணகாரர்களின் பாகுபாட்டையும் தன்னுள்ளே சேர்த்துள்ளார். அந்தவகையில் திணை, பால், எண், இட அடிப்படையிலும்,

தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும்

87

இடுகுறி, காரணம், காரணஇடுகுறி எனவும் பாகுபாடு செய்து இருப்பது மேலும் குழப்பத்தை ஏற்படுத்துகின்ற ஒன்றாகவே காணப்படுகிறது. பேராசிரியர் பொற்கோ தனது “இக்காலத் தமிழ் இலக்கணம்” எனும் நூலிற் பெயர்ச்சொல்லைப் பல்வேறு அடிப்படையில் பாகுபாடு செய்திருந்தாலும் அவை எல்லாம் பெயர்ச்சொல்லுக்குப் பொருத்தமானவைதானா? என்பது நோக்கத்தக்கது.

இந்த வகையில் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்களின் கீழ்வரும் கூற்று நோக்கத்தக்கது.

“பெயர்ச்சொல் பாகுபாட்டில் நன்னூலாரின் பாகுபாடு மிகப்பொருத்தமானது” என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அந்த வகையில் ஆறுவகை பெயர்பாகுபாடே பொருத்தமானது எனும் கருத்தே வலுவற்றதாகவுள்ளது எனக் கருத இடமுண்டு.

வேற்றுமைகள்

வேற்றுமைகள் என்கிற கருத்துநிலைகள் தமிழ் இலக்கண மரபில் தெளிவாகவும் சிறப்பாகவும் பயின்று வந்திருப்பதை ஏனைய மொழிகளுடன் ஒப்பிடும்போது உணர்ந்து கொள்ளலாம். மேலைத்தேசத்தவர்கள் வேற்றுமையை “Case” என்ற பதத்தைப் பயன்படுத்திச் சுட்டினார்கள். அவர்கள் “பெயர்ச்சொல்” ஒன்றினது உண்மையான வடிவத்துக்கும் அதனின்று வேறுபட்டுவரும் வடிவங்களுக்கும் இடையே காணப்படும் வேற்றுமையினை உணர்த்துவதற்கு Case என்ற பதத்தைப் பயன்படுத்தினர்.” இந்தவகையில் மேலைத்தேசத்தவர்கள் பெயர்ச்சொல்லின் சொல்லுரு மாற்றம் வேற்றுமை என வாதிட்டனர். மேலும், அவர்கள் வேற்றுமை என்பதில் “சொல்லுரு மாற்றத்துக்கே அதிக முக்கியம் தந்தனர்.

ஆனால் தமிழ்மொழி ஒட்டுமொழி என்ற காரணத்தால் பெயர்ச்சொல்லுடன் வேற்றுமை உருபை அதிக மாற்றம் இல்லாமல் ஒட்டப்படுகின்றது. இந்தவகையில் தமிழ் இலக்கண காரர் சொல்லுரு மாற்றத்தைக் காட்டிலும், பொருள் மாற்றமே உன்னதமானது. எனவே அதனையே முதன்மைப்படுத்தினர். ஆனால் சில சொற்கள் விதிவிலக்காக (தமிழ்) உருமாற்றம் அடையும் எனக் குறிப்பிடுவார். “தமிழ்இலக்கணஇயல்பு ஆசிரியர்”

உ+ம்நான் என், நீ - உன்

நான், நீ எனும் சொற்கள் வேற்றுமை உருபு ஏற்கும் இடத்து இத்தகைய மாற்றத்தை அடைகின்றன. இருப்பினும் இதை விதிவிலக்காகவே தமிழில் இதைக் கருதவேண்டியுள்ளது. இந்த வகையில் தொல்காப்பியர் கூற்று கவனிக்கப்பட வேண்டிய தொன்று.

“எழுவாய் உருபு திரிபில் பெயரே”

இங்கு பெயர்ச்சொல் “திரிபில்” எனக் கூறப்படுவதன் மூலம், மாற்றம் இல்லாத பெயர்ச்சொல்லையே வேற்றுமை உருபு ஆகக் கருத வேண்டியுள்ளது. ஆகவே பெயர்ச்சொல்லில் உருமாற்றத்தைத் தமிழ் வேற்றுமை அமைப்புக்கள் வேண்டிநிற்கவில்லை. அடுத்து நன்னூர் மிகவும் தெளிவாகப்பொருள் மாற்றமே தமிழில் வேற்றுமையில் வேண்டப்படுகின்றது எனத் தனது நன்னூல் சூத்திரத்தில் எடுத்துக் காட்டுவார்.

“...பொருள் வேற்றுமை செய்வன”

(நன்னூல். சூ. 231)

எனவே பெயர்ச்சொல்லின் பொருளை வேறுபடுத்துவன வேற்றுமையாகும். என இக்கால வேற்றுமை பற்றிய கருத்துநிலை மிகத் தெளிவாகத் தமிழ் இலக்கணமரபில் இருந்து வளர்ந்து வந்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. வேற்றுமைக்குத் தொல்காப்பியர் நேடியான வரைவிலக்கணத்தைக் குறிப்பிடா விட்டாலும் “எழுவாய் வேற்றுமை பெயர் தோன்றுநிலையே” என்பதில் வேற்றுமையில் பெயர்ச்சொல்லுடன் வேற்றுமை உருபு ஒட்டப்படுகின்றது என்பதில் தெளிவாக இருந்திருப்பார் போலத் தெரிகிறது. தொல்காப்பிய மரபைப் பின்பற்றியே இலக்கணம் செய்கின்ற நன்னூலார் “தம்மை ஏற்றுக்கொள்கின்ற பெயர்ச் சொல்லுக்கு ஈறாக நின்று பொருளை வேறுபடுத்துவதே வேற்றுமை” என்கின்றார். இந்தவகையில் பெயர்ச்சொல்லில் உருமாற்றம் இல்லாமல், உருபுகள் பெயர்ச்சொல்லில் இறுதியில், ஒட்டப்படுகின்றது எனும் இக்கருத்தில் தமிழ் இலக்கணகாரர் ஒன்றுபட்டு இருக்கின்றார்கள், என்பதில் இலக்கணச் சுருக்காரர் கருத்திலிருந்து விளங்கிக்கொள்ளமுடியும்.

“ஏற்கும் மெவ்வகைப் பெயர்கும் மீறாய் பொருள்
வேற்றுமை செய்வன வெட்டே வேற்றுமை”

(நன்னூல் 231)

வேற்றுமை ஆனது தொல்காப்பியருக்கு முற்பட்ட காலத்தில் ஏழாக இருந்தது எனக்கூறும் தொல்காப்பியர் தனது காலத்தில் அவ்வேற்றுமை எட்டு எனக் குறிப்பிடுவர்.

“வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப”

(தொல்: சொல். 63)

“விளிகொள் வதன் கண் விளியோ டெட்டே

(தொல்: சொல். 64)

நன்னூலார் வேற்றுமையை எட்டு என்றே குறிப்பிடுகிறார்.

“ஏற்கும் மெவ்வகைப் பெயர்க்கும் ஈறாய்ப் பொருள்

வேற்றுமை செய்வன வெட்டே வேற்றுமை”

(நன்: கு, 231)

அடுத்து தமிழிலே ஒவ்வொரு வேற்றுமையும் ஒவ்வொரு விசேடித்த பொருளுடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ளன. பெயர்ச்சொற்கள் வேற்றுமை உருபை ஏற்றால் மட்டும் போதாது அது பொருளை வேறுபடுத்தவேண்டும் என்பதில் இலக்கண ஆசிரியர் தெளிவாக இருந்துள்ளனர்.

“யாதனு றுருபிற் கூறிற் றாயினும்

பொருள்சேர் மருங்கில் வேற்றுமை சாரும்

(நன்னூல் 317)

இதில்; தொல்காப்பியமும், நன்னூலும் முரண்படாது தெளிவாக உள்ளன.

பெரும்பாலான மொழிகளில் வேற்றுமையின் இலக்கணச் செயற்பாடுகள் இவை எனக் குறித்துக்காட்டுவார் பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ்.

01. பேசப்படும் பொருள் - எழுவாய்
அதனால், செய்யப்படும் பொருள்
அது ஒரிடத்தில் இருந்து நீங்குதல்
அது ஒரிடத்தை அடைதல்
அது ஒரிடத்தில் நின்றல்
அது ஒன்றை வைத்திருத்தல்
அது ஒன்றுடன் செல்லுதல்
அது அதனுடைய கருவியாதல்
அது விளியாதல்

இவை யாவற்றையும் தமிழ்மொழியில் எட்டு வேற்றுமைகளுள் அடக்கிக் கூறுவார்கள் இலக்கண ஆசிரியர்கள்.

“விளி கொள்வதன்கண் விளியோட்டே”

(தொல்)

“பொருள் வேற்றுமை செய்வன வெட்டே வேற்றுமை”

(நன்னூல்)

தொல்காப்பியர், நன்னூலார் போன்றவர்கள் தத்தம் காலத்து தமிழ் மரபிற்கேற்ப வேற்றுமை எனும் இலக்கணச் செயற்பாட்டை அமைத்திருக்க வீரசோழியம், பிரயோக விவேகம், நேமிநாதம் முதலிய இலக்கண நூல்களின் ஆசிரியர்கள் வடமொழி இலக்கண மரபைப் பின்பற்றியே தமிழ் வேற்றுமை அமைப்பை அமைத்துள்ளதாகக் குறைகூறுவர் இலக்கண ஆய்வாளர்கள்.

இந்தவகையில் வேற்றுமைப் பொருள், உருபு, சொல்லுருபு போன்ற அம்சங்களுடன் வேற்றுமை தொடர்புபட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. அந்தவகையில் உருபு, சொல்லுருபு ஆகிய வற்றைத் தெளிவாக வரைவிலக்கணப்படுத்தவேண்டிய தேவை உள்ளது.

உருபு

உருபு என்பது பெயர்ச்சொல்லுடன் ஒட்டப்படும் ஒரு வகை இடைச்சொல். இங்கு இடைச்சொல் எனப்படும்போது அது தனித்துநின்று பொருளைத் தராது. ஆனால் பெயர்ச்சொல்லின் பொருளை வேறுபடுத்தும்.

சொல்லுருபு

சொல்லுருபு என்பது சொல்லின் பண்பாகிய பொருளைச் சுட்டும் பண்பைப் பெற்றுள்ளதுடன், பெயர்ச்சொல்லின் பொருளையும் வேறுபடுத்துவது ஆகும். மேற்படி வரைவிலக்கணம் ஓரளவு இரண்டையும் வேறுபடுத்தினாலும் மேலும் தெளிவு வேண்டியதாகவுள்ளது.

தொல்காப்பியம் வேற்றுமையியலில் முதலாவதாக, வேற்றுமையின் பெயரையும், அடுத்து அதன் வடிவத்தையும், பின்னர் வேற்றுமைப் பொருளையும் பின், வேற்றுமை உருபுகளையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இதன்மூலம் முதலில் வேற்றுமை பயக்கும் பொருளின் முக்கியத்துவத்தையும் பின்னரே உருபு பெறும் இடத்தையும்; தெளிவாகக் காட்டுகின்றார் தொல்காப்பியர்.

எழுவாய் வேற்றுமையிற் பெயர்ச்சொல்லானது ஆறுவகையான படிநிலைகளை ஏற்பதாகக் காட்டும் தொல்காப்பியர், மூன்றாம் வேற்றுமை பற்றி சங்ககாலத்தில் வழங்கிய தமிழ் மொழிக்கு ஏற்பவும் உருபு அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

அவர் காலத்தில் ஓடு, ஆள் என்னும் உருபுகள் உடனிகழ்ச்சி, கருவிப் பொருளை வேறுபடுத்தும் எனவும், ஓடு உடனிகழ்ச்சிப் பொருளையும், ஆல் கருவிப்பொருளிலும் இடம்பெற்றது. பின்னர் அதாவது இடைக்காலத்தில் ஓடு, ஓடு உடனிகழ்ச்சிப் பொருளையும் ஆல், ஆள் ஆகியவை கருத்தா, கருவி பொருளையும் உணர்த்தியது.

மேலும் தொல்காப்பியம் ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபு இன் எனக் குறிப்பிட, பிற்காலத்தில் நன்னூல் ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபைக் குறிப்பிடும்போது இல், இன் என, இல் ஐயும் சேர்த்துக்கூறியது.

ஆறாம் வேற்றுமையும் அது, என தொல்காப்பியம் குறிப்பிட நன்னூல், இளம்பூரணர், சேனாவரையனார் உரைகளைப் பின்பற்றி அது, ஆது, ஆ என்பன தற்கிழமை, பிறிதின்கிழமை ஆகிய பொருளை வேறுபடுத்தும் எனக் குறிப்பிட்டார்.

ஏழாம் வேற்றுமையிலும் தொல்காப்பியர் இடம், நிலம், காலம் எனும் மூன்று பொருளையும் கண் எனும் உருபு வேறுபடுத்தும் எனக் குறிப்பிடுவார். ஆனால் நன்னூல் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களைப் பின்பற்றி ஏழாம் வேற்றுமை உருபாக கண், கால், கடை, இடை, தலை, வாய் போன்ற உருபுகள் தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும்

இடப்பொருளை வேறுபடுத்தும் என்பார். இவற்றையெல்லாம் நோக்கும்போது நன்னூலார் தன்காலத்து தமிழ்மொழி வழக்கை விடவும் முந்தைய இலக்கண அறிஞர்களின் கருத்துக்கு முன்னுரிமை தந்து இலக்கணம் கூறியதே இதற்குக் காரணமாகும் எனக் கூறுவார். "இலக்கண நூல்களின் கருத்து வளர்ச்சி" எனும் நூலின் ஆசிரியர் முனைவர் பெ. சுயம்பு.

ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கும் போது நன்னூலாரின் வேற்றுமை பற்றிய கருத்துக்கள் அவர் தொல்காப்பிய உரையைப் பெரிதும் சார்ந்து உள்ளார் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டும் அவரின் இக்கருத்துக்களைப் பின்பற்றி ஏனைய இலக்கண நூல்களான இலக்கண விளக்கம், வீரசோழியம், நேமிநாதம் போன்றன தமது கருத்துக்களை முன்வைத்தன.

இந்தவகையில் வேற்றுமை பற்றிய தெளிவான சிந்தனை தற்காலத்தில் தமிழ் மக்களிடையே விளங்கத் தடையாக சில கருத்துகள் தற்கால வேற்றுமைகளில் காணப்பட்டாலும், தமிழ் இலக்கண ஆசிரியர்கள் தமிழ்மொழிக்கேற்றவகையில் வேற்றுமை பற்றிய கருத்துக்களைத் தனித்துவமாகக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பது கீழ்வரும் வேற்றுமை தொடர்பான கருத்துக்களில் இருந்து தெளிவுபெயலாம்.

வேற்றுமை

தம்மை ஏற்றுக்கொள்கின்ற பெயர்ச்சொல்லுக்கு இறுதியில் நின்று பொருளை வேறுபடுத்துவது வேற்றுமையாகும். அல்லது பெயர்ச்சொல்லின் பொருளை வேறுபடுத்துவது வேற்றுமையாகும்.

உ+ம் வீட்டைக் கட்டினான்:

இதில் "வீடு" என்ற சொல்லின் இறுதியில் ஐ என்னும் உருபு நிற்பதைக் காட்டலாம்.

இவ் வேற்றுமைகள் எட்டு வகைப்படும்

முதலாம் வேற்றுமை:

ஒரு பெயர்ச்சொல் ஆனது; பெயர், வினை, வினா ஆகியவற்றைப் பயனிலையாகக் கொண்டு முடியுமாயின்; அது முதலாம் வேற்றுமையாகும்.

கந்தன் அவன்	-	பெயர்
செந்தூரன் வந்தான்	-	வினை
கண்ணன் யார்?	-	வினா

இங்கு திரிபில்லாத பெயர்ச்சொல்தான் முதலாம் வேற்றுமையின் உருபு எனக் கூறப்பட்டாலும்; முதலாம் வேற்றுமைக்கு உருபு இல்லை என்றே தற்காலத்தில் வழங்கப்படுகின்றது. ஆயினும்; ஆனவன், ஆனவள் போன்ற ஐம்பாற் சொற்களும் சொல்லுருபாக வரும்.

கந்தன் ஆனவன் வந்தான்.
கமலா ஆனவள் போனாள்.
மாணவர்கள் ஆனவர்கள் வந்தனர்.
மாடுகள் ஆனவை வந்தன.
மாடு ஆனது போனது.

இரண்டாம் வேற்றுமை

ஒரு பெயர்ச்சொல் ஆனது; ஆக்கல், அழித்தல், அடைதல், ஒத்தல், நீத்தல், உடைமை ஆகியாம் பொருள்களுள் யாதேனும் ஒன்றை உணர்த்துமாயின்; அது இரண்டாம் வேற்றுமையாகும். இவ்விரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருளை "ஐ" என்னும் உருபு வேறுபடுத்தும்.

வீட்டைக் கட்டினாள்	-	ஆக்கல்
மரத்தை வெட்டினாள்	-	அழித்தல்
ஊரை அடைந்தான்	-	அடைதல்
புலியை ஒத்தான்	-	ஒத்தல்
கல்வியைத் துறந்தான்	-	நீத்தல்
கல்வியை உடையான்	-	உடைமை

யாதேனும் ஒன்றை உணர்த்துமாயின் அவ்வேற்றுமை நான்காம் வேற்றுமையாகும். இந்நான்காம் வேற்றுமைப் பொருளை கு என்னும் உருபு வேறுபடுத்தும்.

புலவனுக்குப் பொன் கொடுத்தான் - கொடை
பாம்புக்குப் பகை கீரி - பகை
செந்தூரனுக்கு நண்பன் வசிகரன் - நட்பு
ஆசிரியருக்கு உரியது அறிவுடைமை - தகுதி
பானுஜனுக்கு அண்ணன் வசிகரன் - முறை
பிட்டுக்கு மாக்குழைத்தான் - முதற்காரணம்
கூலிக்கு வேலை செய்தார் - நிமிர்த்த காரணம்

இந்நான்காம் வேற்றுமைப் பொருளை ஆக, பொருட்டு நிமித்தம் ஆகிய சொல்லுருபுகள் வேறுபடுத்தும்.

கூலிக்காக வேலை செய்தார்.
கூலியின் பொருட்டு வேலை செய்தான்
கூலியின் நிமித்தம் வேலை செய்தான்.

ஐந்தாம் வேற்றுமை

ஒரு பெயர்ச்சொல்லானது, நீங்கல், எல்லை, ஒப்பு, ஏது ஆதியாம் பொருள்களால் யாதேனும் ஒன்றை உணர்த்துமாயின் அவ்வேற்றுமை ஐந்தாம் வேற்றுமை ஆகும். இவ் ஐந்தாம் வேற்றுமை பொருளை இல், இன் எனும் உருபுகள் வேறுபடுத்தும்.

அ) ஊரின் நீங்கினான் - நீங்கல்
ஆ) திருநெல்வேலியின் வடக்கு கோண்டாவில் - எல்லை
இ) கஜானியில் சிறந்தவர் துர்க்காயினி - ஒப்பு
ஈ) கல்வியிற் உயர்ந்தவர் கஜானி - ஏது

இவ் ஐந்தாம் வேற்றுமை ஒப்புப் பொருளைக் காட்டிலும், பார்க்கிலும் ஆகிய சொல்லுருபுகளும் வேறுபடுத்தும்.

கஜானியைப் காட்டிலும் சிறந்தவள் துர்க்காயினி.
கஜானியைப் பார்க்கிலும் சிறந்தவள் துர்க்காயினிஃ

ஆறாம் வேற்றுமை

ஒரு பெயர்ச்சொல்லானது கிழமைப் பொருள் அல்லது உடைமைப் பொருளை உணர்த்துமாயின் அது ஆறாம் வேற்றுமையாகும்.

இவ் ஆறாம் வேற்றமைப் பொருளை; அது, ஆது, அ என்னும் உருபுகள் வேறுபடுத்தும். ஆதுவும், அ வும் வழக்கொழிந்து விட்டன.

கிழமைப் பொருள் இரண்டு வகைப்படும்

- 1) தற்கிழமை
- 2) பிறிதின்கிழமை

தற்கிழமை

தற்கிழமை என்பது; தன்னிலிருந்து வேறாக்க முடியாதது.

இது ஆறு வகைப்படும்.

01. உறுப்பு: தற்கிழமை - மதுசனனின் கை
02. பண்பு: தற்கிழமை - கண்ணனது கருமை
03. தொழில்: தற்கிழமை - பானுஜனது வருகை
04. ஒன்றன் கூட்ட தற்கிழமை - தேங்காயினது குவியல்
05. பலவின் கூட்ட தற்கிழமை - படையினது அணி
06. ஒன்று திரிந்து ஒன்றாதற் கூட்டம் தற்கிழமை-மஞ்சளது பொடி

பிறிதின் கிழமை

இப்பிறதன் கிழமை, தன்னிலிருந்து வேறாக்கக்கூடியது பிறிதின் கிழமையாகும். இது மூன்று வகைப்படும்.

பொருட் பிறிதின் கிழமை	- சாந்தனது மேசை
இடப் பிறிதின் கிழமை	- முருகனது மலை
காலப் பிறிதின் கிழமை	- மாறனது வேனில்

இவ் ஆறாம் வேற்றுமை: பொருளை உடைய என்றும், சொல்லுருபும் வேறுபடுத்தும்.

உ+ம் அவனுடைய புத்தகம்

இவ் ஆறாம் வேற்றுமை: பொருளை அம், அத்து, இன் எனும் சாரியை உருபுகளும் வேறுபடுத்தும்.

புளியம்பழம்
குளத்து மீன்
மாட்டின் வால்

ஏழாம் வேற்றுமை

ஒரு பெயர்ச்சொல்லானது; இடப்பொருளை உணர்த்து மாயின், அது ஏழாம் வேற்றுமையாகும். இவ் ஏழாம் வேற்றுமை; பொருளை, கண் எனும் உருபும்: உள், இடம் ஆகிய உருபுகளும் வேறுபடுத்தும்.

கோயில் கண் இருந்தான்.

எட்டாம் வேற்றுமை

படர்க்கையோரைத் தன்முகமாகத் தான் அழைப்பது எட்டாம் வேற்றுமையாகும். இங்கு ஈறு மிகுந்தும்; ஈற்றயல் திரிந்தும்; ஈறு கெட்டும், இயல்பாக அமைந்தும் பொருளை விளக்குக.

கந்தனே கேளாய் - ஏ மிகுந்தது
வெண்ணிலவே கூறாய் - ஈறு திரிந்தது
தோழ சொல்லாய் - ஈறுகெட்டது
பிதா வாராய் - இயல்பாய் அமைந்தது
அன்பனே கேள் - இயல்பாய் அமைந்தது
மக்காள் கூறீர் - ஈற்றயல் திரிதல்

ஆகுபெயர்

ஒரு பொருளின் இயற்பெயர் அதனோடு தொடர்புடைய பிறிதொன்றிற்கு ஆகிவருதல் ஆகுபெயர் ஆகும். இவ் ஆகுபெயர் களைப் பத்தொன்பதாக வகுப்பர் இலக்கண ஆசிரியர்கள். அவை பின்வருமாறு:

- 1) பொருளாகு பெயர் - தாமரைமுகம்
- 2) இடவாகு பெயர் - ஊர் வந்தது
- 3) காலவாகு பெயர் - கார் அறுத்தான்
- 4) சினையாகு பெயர் - வெற்றிலைநட்டான்
- 5) குணவாகு பெயர் - நீலம் சூடினான்
- 6) தொழிலாகு பெயர் - வற்றல் உண்டான்
- 7) எண்ணளவை ஆகுபெயர் - கால் நோகும்
- 8) எடுத்தலளவை ஆகுபெயர் - வீசை தந்தான், லிற்றர் தந்தான்
- 9) முகத்தலளவை ஆகுபெயர் - தாளி கொடு, கிலோ கொடு
- 10) நீட்டலளவை ஆகுபெயர் - முழம் தந்தான், மீற்றர் கொடு
- 11) கருவியாகு பெயர் - திருவாய்மொழி ஒதினான்
- 12) கருத்தாவாகு பெயர் - திருவள்ளுவர் கற்றான்
- 13) காரிய வாகு பெயர் - அலங்காரம் பழத்தார்
- 14) உவமை ஆகுபெயர் - பாவை படித்தான்
- 15) சொல்லாகு பெயர் - உரை செய்தான்
- 16) தானிய ஆகுபெயர் - விளக்கு ஓடிந்தது
- 17) இருமடிய ஆகுபெயர் - கார் பொழிந்தது
- 18) மும்மடிய ஆகுபெயர் - கார் அறுத்தான்
- 19) அடையெடுத்த ஆகுபெயர் - வெற்றிலைநட்டான்

இவ்வாறு வகைப்படுத்தப்படும் வாகு பெயர்கள் பற்றிக் கூறும் நன்னூல் சூத்திரம் இங்கே தரப்படுகின்றது.

பொருள் முத லாரோடு அளவை சொல் தானி
கருவி காரியம் கருத்தா னாதியுள்

ஒன்றன் பெயரா தைற்கியை பிறிதைத்
தொன்முறை யுரைப்பன ஆகுபெயரே.

(நன்னூல் - சொல். 280)

அதாவது பொருள் முதலிய ஆறோடு நால்வகை அளவும், சொல்லும், ஸ்தானத்தை உடையதும், காரணமும், காரியமும், கருத்தாவும் இவை முதலான பொருள்களுள் ஒருபொருளின் இயற்பெயரால் அப்பொருட்டுச் சம்பந்தப்பட்ட வேறொரு பொருளை; பழமையாகவரும் முறைப்படியே சொல்லி வருபவை ஆகுபெயர்கள் ஆகும்.

இந்தவகையில் ஆகுபெயர்கள் பத்தொன்பதையும் பின்வருமாறு விளக்கலாம். எனினும், விரிவஞ்சிச் சிலவற்றை மட்டும் விளக்க; ஏனையவற்றையும் அவ்வழியே கண்டு கொள்க.

01. **பொருளாகு பெயர்** - முதற் பொருளின் பெயர் அதன் சினைப்பொருளுக்கு ஆகி வருவது பொருளாகு பெயர் ஆகும். தாமரை முகம் - இங்கு தாமரை என்னும் கொடியின் பெயரானது அதன் மலருக்கு ஆகி வருவதால் அது பொருளாகு பெயர் ஆயிற்று.
02. **இடவாகு பெயர்** - இடத்தின் பெயரானது அவ்விடத்தில் உள்ள பொருளுக்கு ஆகி வருதல் இடவாகு பெயராகும் - ஊர் வந்தது இங்கு ஊர் என்கின்ற இடத்தின் பெயரானது அவ்வூரில் உள்ள பொருளுக்கு ஆகி வந்தது.
03. **சிணையாகு பெயர்** - இங்கு சினைப் பொருளின் பெயர் அதன் முதற் பொருளுக்கு வருவது சினை ஆகு பெயர் எனப்படும். வெற்றிலை நட்டான் வெற்றிலை என்பது இலையின் சினைப்பெயர் அதனோடு தொடர்புடைய வெற்றிலைக் கொடிக்கு ஆகிவருவதால் அது சினை ஆகுபெயர் எனப் பட்டது.
04. **காலவாகு பெயர்** - காலத்தின் பெயர். அக்காலத்தில் உள்ள பொருளுக்கு ஆகி வருவது காலவாகு பெயர் எனப்படும். கார்

அறுத்து என்பதில் கார் என்பது மழை காலத்தின் பெயர். அது அக்காலத்தில் உள்ள நெற்பயிரைக் குறித்து வந்ததால் அது காலவாகு பெயர் எனப்பட்டது.

05. **குணவாகு பெயர்** - குணத்தின் பெயர். அதனோடு தொடர்புடைய பொருளுக்கு ஆகி வருதல் குணவாகு பெயர் எனப்படும் நீலம் சூடினாள். நீலம் என்பது குணத்தின் பெயர். அக்குணத்தை உடைய மலருக்கு ஆகிவருகின்றது.
06. **தொழிலாகு பெயர்** - தொழிலின் பெயர் ஆனது அதனோடு தொடர்புடைய பொருளுக்கு ஆகிவந்தால்; அது தொழிலாகு பெயர் எனப்படும். வற்றல் உண்டாள் என்பதில். வற்றல் என்னும் தொழிலின் பெயர் அதனோடு தொடர்புடைய உணவிற்கு ஆகிவருதலால்; அது தொழிலாகு பெயர் எனப்பட்டது.
07. **எண்ணளவை ஆகுபெயர்** - எண்ணியளக்கின்ற ஒன்று, இரண்டு, அரை, கால் முதலிய எண்ணுப் பெயர்கள் அவ்வளவைக் கொண்ட பொருளுக்கு ஆகிவருதலால் அது எண்ணளவை ஆகுபெயர் எனப்படும். கால் நோகும் கால் என்னும் எண்ணளவைப் பெயர், உடம்பில் அவ்வளவைக் கொண்ட உறுப்புக்கு ஆகிவருதலால் அது எண்ணளவை ஆகுபெயர் எனப்பட்டது.
08. **எடுத்தலளவை ஆகுபெயர்** - நிறுத்து அளக்கின்ற கிலோ கிராம் முதலிய பெயர்; அவ்வளவைக் கொண்ட பொருளுக்கு ஆகிவருதலால் அது எடுத்தலளவை ஆகுபெயர் எனப்பட்டது. கிலோ தந்தான் என்பதில் கிலோ என்னும் எடுத்தல் அளவை ஆனது, அதனோடு தொடர்புடைய பொருளுக்கு ஆகி வருதலால் அது எடுத்தலளவை ஆகுபெயர் எனப்பட்டது.
09. **முகத்தலளவை ஆகுபெயர்** - மொண்டு, அல்லது அள்ளி அளக்கின்ற லீற்றர், மில்லிலீற்றர் முதலிய களஅளவுகள்; அவ்வளவால் அளக்கின்ற பொருளுக்கு ஆகிவருதலால் அது முகத்தலளவை ஆகுபெயர் எனப்பட்டது. லீற்றர் கொண்டு

வந்தான். லீற்றர் என்பது அதனால் அளக்கப்படுகின்ற பொருளுக்கு ஆகிவருதலால் அது முகத்தலளவை ஆகுபெயர் எனப்பட்டது.

10. **நீட்டலளவை ஆகுபெயர்** - நீட்டியளக்கின்ற மீற்றர், சென்றி மீற்றர் எனும் அளவை ஆனது; அதனோடு தொடர்புடைய பொருளுக்கு ஆகிவந்தால் அது நீட்டலளவை ஆகுபெயர் எனப்படும். மீற்றர் தந்தான். மீற்றர் என்னும் அளவின் பெயரானது அதனோடு தொடர்புடைய பொருளுக்கு ஆகிவருதலால் அது நீட்டலளவை ஆகுபெயர் எனப்பட்டது.
11. **சொல்லாகு பெயர்** - சொல்லின் பெயர் அதனோடு தொடர்புடைய பொருளுக்கு ஆகுவது சொல்லாகு பெயர் எனப்பட்டது. உரை செய்தான். உரை என்னும் சொல்லின் பெயர் அதன் பொருளுக்கு ஆகிவருதலால் அது சொல்லாகு பெயர் எனப்பட்டது.
12. **தானியாகு பெயர்** - தானத்தின் உள்ளபொருளின் பெயர், அதற்குத் தானமான பொருளுக்கு ஆகிவருதல் தானியாகு பெயர் எனப்பட்டது. விளக்கு ஒடிந்தது என்பதில், விளக்கு என்னும் நெருப்புச் சுவாலையின் பெயர் அதற்கு இடமான தண்டிற்கு ஆகிவருதலால் அது தானியாகு பெயர் ஆயிற்று.
13. **கருவியாகு பெயர்** - காரணத்தின் பெயர் காரியத்துக்கு ஆகுவது கருவியாகு பெயர் எனப்படும் திருவாய் மொழி ஒதினாள் என்பதில்; மொழி என்னும் கருவியின் பெயர் அதனாலாகிய நூலுக்கு ஆகிற்கு.
14. **காரியவாகு பெயர்** - காரியத்தின் பெயர் காரணத்துக்கு ஆகுவது அலங்காரம் படித்தான் என்பதில் அலங்காரம் எனும் இலக் கணமாகிய காரியத்தின் பெயர் அதனோடு தொடர்புடைய அதனை அறிவித்ததற்குக் காரணமாகிய நூலுக்கு ஆகிவந்ததால் அது காரியவாகு பெயர் ஆயிற்று.

15. **கருத்தாவாகு பெயர்** - செய்தவன் பெயர் அவனாற் செய்யப் பட்டதற்கு ஆகுவது கருத்தாளவாகு பெயர் எனப்படும். திருவள்ளுவர் படித்தான் என்பதில்; வள்ளுவர் எனும் கருத்தாவின் பெயர் ஆனது, அவரால் செய்யப்பட்ட நூலுக்கு ஆயிற்று.
16. **உவமை ஆகு பெயர்** - உவமானத்தின் பெயர் உவ மேயத்துக்கு ஆகிவருவது உவமை ஆகு பெயர் எனப்படும். பாவை வந்தாள் என்பதில்; பாவை என்னும் உவமானத்தின் பெயர் ஆனது, அது போன்ற பெண்ணுக்கு ஆகிவந்ததால் அது உவமையாகு பெயர் எனப்பட்டது.

இந்தவகையில் ஆகு பெயர் ஒரு சொல்லாய் வருதாலும் அன்மொழித் தொகை பல சொல்லாய் வருதாலும் இரண்டுக்கும் இடையே வேறுபாடாக அமைகின்றன. மேலும் ஆகுபெயர் ஆனது, முதல் இனை சம்பந்தத்தால் வேறுபொருளை உணர்த்தும் பெரும்பாலும் நியதிப் பெயராய் வரும். தொன்றுதொட்டுவரும். ஆனால், அன்மொழித் தொகையானது வேற்றுமைத் தொகை முதலிய ஐவகைத் தொகையாற்றலால் பொருள் உணர்த்தும்; நியதிப் பெயராய்வராது; யாதாயினும் ஒரு காரணத்தால் புதிதாக உண்டாக்கப்பட்டுவரும்.

வினைச் சொல்

பெயர்ச்சொல்லின் சிறப்பு இலக்கணம் வேற்றுமை ஏற்றல் என்பது போல வினைச்சொல்லின் சிறப்பு இலக்கணம் காலம் காட்டுதல் எனக் குறிப்பார் தமிழ் இலக்கணகாரர். ஆனால் தமிழ் இலக்கண மரபான தொல்காப்பிய இலக்கண மரபில் தொல்காப்பியர் வினைச்சொல்லை விளக்க காலத்தை அடிப்படையாகக் கொள்ளவில்லை என்றே அறியக்கூடியதாக உள்ளது. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் வினையியலில் வினையின் இலக்கணம் கூறப்படுகின்றது. அடுத்து வினைச் சொற்களைத் திணை அடிப்படையில் வகுத்து, வினைமுற்றில்வரும் திணை அடிப்படையில் வகுத்து, வினை முற்றில்வரும் திணை, பால் இட விசுதிகள் வினையியலில் வர்ணித்துக்கொண்டு செல்கின்றது. வினைகளின் உண்மையான பாகுபாடான வினையடிகளின் பாகுபாடுபற்றி வினையியல் நேரடியாக எதுவும் பேசவில்லை எனக் கூறுவார். “சொல்லிணக் கோட்பாடு தொல்காப்பியம்” ஆசிரியர் செ.வை.சண்முகம். ஆனாலும் அவர் நூல் முழுமையும் பார்க்கும்போது வினையடிகள் பற்றி இலைமறை காயாகப் பாகுபாடுகள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றும் காணப்படுவதைச் சுட்டிக்காட்டுவார்.

“வினையெனப்படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது
நினைபுங் காலை காலமொடு தோன்றும்”

(தொல்: சொல். 195)

இச்சூத்திரத்தில் வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்காமல் கால விசுதிகளை ஏற்று வருவதே வினைச்சொல் எனக் குறிப்பிடுவார் தொல்காப்பியர். மேலும் அவர் பொருளின் புடை பெயர்ச்சியாகிய தொழில் நிகழ்ச்சியையோ, காலத்தையோ அடிப்படையாகக் கொண்டு வினைச்சொல்லை வரைவிலக்கணப்படுத்தவில்லை. ஏனெனில் பொருளின் புடைப்பெயர்ச்சியாகிய தொழிலைப் பற்றாது வழங்கும் வினைச்சொற்கள் தமிழ்மொழியில் உள்ளன.

காலம் காட்டுதலை அடிப்படையாகக் கொண்டும் வினைச் சொல்லை வேறுபடுத்துவது பொருந்தாது. ஏனெனில், காலத்தை உணர்த்தாத வினைகளும் உலகில் உள்ளன. “நினையுங் காலை காலமொடு தோன்றும்” என இதனாலேயே தொல்காப்பியர் வினைக்கு எதிர்முகத்தால் வரைவிலக்கணம் கொடுத்தார் எனக் குறிப்பிடுவார் தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்பு ஆசிரியர். ஆனால் தொல்காப்பியர் தனது வினையியல் பல இடங்களில் வினைச் சொற்களைக் “காலக்கிளவி” எனக் குறிப்பிடுவார். (தொல்.சொ.204, 211, 216) இவ்வாறு குறிப்பிடுவது வினைச்சொல் காலம் உணர்த்துவதன் அடிப்படையில் இவ்வாறுதான் பின் வினையை வினையென்றும் குறிப்பு என்றும் பாகுபாடு செய்வதும் வினைச் சொற்கள் காலம் உணர்த்துதல் எனும் அம்சத்தில்தான். இதில் தொல்காப்பியர் ஏனைய இலக்கணகாரரோடு ஒத்துப்போகிறார். மேலும் காலம் காட்டும் இடைநிலைகளைப் பற்றிய பேச்சு நன்னூலாருடனேயே தமிழ் இலக்கண மரபில் ஆரம்பம் ஆகுவதால்; வினைச்சொல்லுக்கு அவர் நன்னூலார் நேர்முகமாக வரைவிலக்கணம் கூறத்தலைப் பட்டார் போலத் தெரிகிறது.

தொல்காப்பியர் வினைச்சொல் பற்றிக் கூறுகையில்
 “வினை எனப்படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது
 நினையுங்காலை காலமொடு தோன்றும்”

(தொல்: சொல். 198)

“காலந் தாமே மூன்றென மொழிப”

(தொல்: சொல். 199)

“இறப்பின் நிகழ்வின் எதிர்வின் என்றா
 அம்முகக் காலமும் குறிப்பொடு கொள்ளும்
 மெய்நிலையுடைய தோன்றலாறே.

(தொல்: சொல். 200)

“குறிப்பினும் வினையிலும் நெறிப்படி தோன்றிக்
 காலமொடு வரவும் வினைச்சொல் எல்லாம்.”

(தொல்: சொல். 201)

“நினையும் காலை காலமொடு தோன்றும்”, “அம்முக் காலமும் குறிப்பொடுகொள்ளும்” “காலமொடு வருஉம் வினைச் சொல் எல்லாம்” என்கின்ற சூத்திர அடிகள் மேற்கூறிய கருத்துக்கு ஆதாரமாக அமையவில்லை என்றே தோன்றுகின்றது.

மேலும், தொல்காப்பியம் வினைச்சொல்லை வினை, குறிப்பு என்கு பாகுபடுத்தினார். பிற்காலத்திலேதான் குறிப்புவினை அல்லது வினைக்குறிப்பு எனக்குறிப்பை அழைத்தார்கள். பின் வினையையும் குறிப்பையும் சேர்த்து வினைச்சொல்லின் இரண்டு வகையென வாதிட்டனர். தமிழ் இலக்கணகாரர் மேலும் செயல்பற்றிப் பிறப்பதை வினை என்றும் பொருளின் தன்மை பற்றி பிறப்பதைக் குறிப்பு என்றும் சுட்டினார்.

“இறப்பின் நிகழ்வின் எதிர்வின் என்றா
அம்முக்காலமும் குறிப்பொடு கொள்ளும்

(தொல்: சொல். 200)

எனக் குறிப்பது குறிப்புக்கு மாத்திரமா? அல்லது வினைச் சொல்லுக்கும் சேர்த்தா? என; முனைவர் பொ.சுயம்பு அவர்கள் வினாவுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. வினைச்சொற்களை மேலும் முற்றுவினைகள், எச்சவினைகள் எனப் பாகுபடுத்துவார்கள். ஆனால், தொல்காப்பியர். முற்றுவினை என்றால் என்ன? எச்சவினைகள் என்றால் என்ன? என வரைவிலக்கணம் கூறவில்லை. முற்றுவினைகள் எச்சவினைகளைப் பற்றிய தெளிவான கருத்து நிலையை முன்வைத்தவர் நன்னூலாரே ஆவார். முற்றுவினைகளின் வகைகளை வினையியலிற் பாகுபடுத்தும் தொல்காப்பியர்.

01. உயர்திணைக்குரிமையும்

02. அஃறிணைக்குரிமையும்

03. ஆயிரு திணைக்குமோரன்ன உரிமையும்

எனப் பாகுபடுத்தினார். பின் உயர்திணைக்குரியவற்றையும் அஃறிணைக்குரியவற்றையும்.

01. தன்மை; ஒருமை வினைமுற்று

02. தன்மை பன்மை வினைமுற்று

03. படர்க்கை; ஒருமை
04. படர்க்கை; பன்மை
05. முன்னிலை; ஒருமை
06. முன்னிலை; பன்மை
07. ஆண்பால் ஒருமை; படர்க்கை
08. பெண்பால் ஒருமை; படர்க்கை
09. பலர்பால்; படர்க்கை
10. ஒன்றன்பால்; படர்க்கை
11. பலவின்பால்; படர்க்கை

என முற்று வினைகளை அவற்றின் ஈறுகள் அடிப்படையில் திணை, பால், எண், இடம் உணர்த்தும் எனக் குறிப்பிடுவர் இலக்கண ஆசிரியர்கள். இத்தகைய பாகுபாடே தற்கால மொழியியலாளரது உருபனின் அடிப்படையில் அமைந்த பாகுபாடாகும்.

வினை எச்சங்கள் பற்றிய தனது கருத்தில் தொல்காப்பியர் வினை எஞ்சுகிளவி, பெயரெஞ்சுகிளவி பற்றி அவை கொள்ளும் ஈறுகள் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார். பெயரெச்சம், வினையெச்சம், வினைமுற்று பற்றிய வரைவிலக்கணத்தைத் தருவதில் நன்னூலார் வெற்றி கொண்டுள்ளார் போலத் தெரிகின்றது.

“செய்பவன் கருவி நிலஞ் செயல் காலந்
செய் பொருள் ளாறுத்தருவது வினையே”

(நன்னூல் சூ. 320)

அதாவது, கருத்தாவும், கருவியும், இடமும், தொழிலும், காலமும், செயப்படுபொருளும் ஆகிய ஆறுவகைப் பொருளையும் காட்டுவது தெரிநிலை வினைச்சொல்லாகும்.

“பொருள் முதலாறிலும் தோற்றி முன்னாறனுள்
வினைமுதல் மாத்திரை விளக்கல் வினைக்குறிப்பே”

(நன்னூல் சூ. 322)

பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் என்னும் ஆறையும் அடியாகக்கொண்டு பிறந்து முன்னர் சூத்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட செய்பவன், கருவி, நிலம், செயல், காலம், செய்பொருள் என்ற ஆறினுள் கருத்தா ஒன்றையே காட்டுதல் குறிப்பு வினையின் இலக்கணமாகும்.

மேலும் வினையின் வகைகளைப் பின் வருமாறு குறிப்பிடுவார் நன்னூலார்.

அவைதாம்

முற்றும் பெயர் வினையெச்சமுமாகி

ஒன்றற் குரியனவும் பொதுவுமாகும்.

(நன்னூல் சூ. 322)

அவ்வினைச் சொற்கள், வினைமுற்று, பெயரெச்சமும், வினையெச்சமும் என்று மூன்று வகையாக்கி, திணை, பால், இடங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் சிறப்பாக வருவனவும் பலவற்றுக்குப் பொதுவாக நிற்பனவுமாகும். அடுத்து வினைமுற்றைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறும்.

பொதுவியல் பாரையும் தோற்றிப் பொருள் பெயர் முதலாறு பெயரால தேற்பிலமுற்றே.

(நன்னூல் சூ. 323)

பலவகை வினைகளுக்கும் பொதுவாகிய செய்பவன் முதலிய ஆறையும் தோன்றச்செய்து பொருள் முதலிய அறுவகைப் பெயரல்லாத மற்றொன்றையும் ஏற்காதன தெரிநிலை, வினைக் குறிப்பு வினை ஆகிய வினைமுற்றுமாகும்.

பின்னர் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டதுபோல முற்று வினைகளின் வகைகள் கூறுவார்.

01. ஆண்பால் படர்க்கை
02. பெண்பால் படர்க்கை
03. பலர்பால் படர்க்கை
04. ஒன்றன்பால் படர்க்கை

05. தன்மை ஒருமை வினைமுற்று
06. தன்மை பன்மை வினைமுற்று
07. முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று
08. முன்னிலைப் பன்மை வினைமுற்று
09. பலவின்பால் படர்க்கை
10. ஐம்பால் மூவிடத்துக்கும்
பொதுவாகிய குறிப்பு வினைமுற்று எனக் குறிப்பிடுவார்.

பெயரெச்சம் பற்றிக் கூறுகையில்,
 “செய்த செய்கின்ற செய்யுமென்பாட்டில்
 காலமுஞ் செயலுந் தோன்றிப் பாலொடு
 செய்வதாதி அறுபொருட் பெயரும்
 எஞ்ச நிற்பது பெயரெச்சமே”

(நன்னூல் கு. 340)

செய்த, செய்கின்ற, செய்யும் என்று சொல்லப்படுகின்ற மூன்றுவகை வாய்ப்பாட்டிற் சொற்களிலே முறையே இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்கின்ற மூன்று காலங்களும், தொழிலும் தோன்றப்பெற்று; பாலும், செய்பவன், கருவி, நிலம், செயல், காலம் செய்யப்படுகின்ற பொருள் என்கின்ற அறுவகை பொருட் பெயர்களும் ஒழிய நிற்பன “பெயரெச்சம்” ஆகும்.

செய்பவன் - உண்ட பொன்னன்.

கருவி - உண்கிற காலம்

உண்ணும் வீடு

உணன் - செயல்

பகல் - காலம்

சோறு - செய்பொருள்

வினையெச்சம் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுவார்.

“தொழிலுங் காலமுந் தோன்றிப் பால்வினை
 ஒழிய நிற்பது வினையெச்சமே”

(நன்னூல் கு. 342)

செயலும் காலமும் விளங்கி பாலும் கொண்டு முடியும். வினையும், இல்லாமல் நிற்பன தெரிநிலை வினையெச்சமும் குறிப்புவினையெச்சமுமாகும்.

செய்து போ - தெரிநிலை வினையெச்சம்
இன்றிக் காண் - குறிப்பு வினையெச்சம்

தற்கால இலக்கண ஆசிரியரான ஆறுமுகநாவலரும் முற்று, எச்சம் பற்றிய தனது தெளிவான கருத்தை நன்னூலைப் பின்பற்றியே முன்வைப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

- முற்றுவினை - பால்காட்டும் விசுவியோடு கூடி நிறைந்து பெயரைக்கொண்டு முடியும் வினை முற்று வினையாகும்.
- பெயரெச்சம் - பால்காட்டும் விசுவியி முற்றுப்பெறாது குறைச் சொல்லாய் அமைத்து பெயரைக் கொண்டு முடியும் வினைபெயரெச்சமாகும்.
- வினையெச்சம் - பால்காட்டும் விசுவியி முற்றுப்பெறாது குறைச் சொல்லாய் அமைந்து வினையைக் கொண்டு முடிவன வினையெச்சமாகும்.

இவ்வாறு சொற்றொடரியல் அடிப்படையில் அமைந்த பாகுபாட்டைத் தற்காலத்துக்கும் பொருந்தும் வகையில் முதல்முதல் வரைவிலக்கப்படுத்தியவர் நன்னூலாரே என்பதில் ஐயமில்லை.

காலத்தைக் காட்டுவதை அடிப்படையாக வைத்துத் தற்கால இலக்கணகாரர்களுள் ஆறுமுகநாவலர் தெரிநிலைவினை, குறிப்பு வினையைப் பின்வருமாறு வேறுபடுத்துவர்.

தெரிநிலை வினை

காலம் காட்டும் உறுப்பின்மையாலே காலத்தை வெளிப் படையாகக் காட்டும் வினை தெரிநிலை வினையாகும்.

குறிப்பு வினை

காலம் காட்டும் உறுப்பின்மையாலே காலத்தைக் குறிப்பாகக் காட்டும் வினைகள் குறிப்பு வினையாகும்.

தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும்

இத்தகைய தெளிவான பாகுபாடு (உருபனியல் அடிப்படையில் அமைந்த) நன்னூலாரின் பதவியல் என்ற அதிகாரத்திற்குப் பிற்பட்டது என்றே கூறவேண்டும். எனவே, தொல்காப்பியர் அவ்வாறு தெளிவாகக் கூறுவாய்ப்பு இல்லை என்றே கூறவேண்டும். மேலும் வினைச்சொற்களை இரண்டு அடிப்படையில் தற்கால இலக்கணகாரர் பாகுபாடு செய்வார்.

01. உருபனியல் அடிப்படையில்

02. சொற்களஞ்சிய அடிப்படையில்

1) உருபனியல் அடிப்படையில் அமைந்த பாகுபாடு

அ) உடன்பாடு - எதிர்மறை

ஆ) ஏவல் - வியங்கோள் என உருபனியல் அடிப்படையிலும்

2) சொற்களஞ்சிய அடிப்படையில் அமைந்த பாகுபாடு

அ) செயற்படுபொருள் குன்றியவினை - செயப்படுபொருள் குன்றாதவினை

ஆ) தன்வினை - பிறன்வினை

இ) செய்வினை - செயப்பாட்டுவினை என சொற்றொடரியல் அடிப்படையில் பாகுபடுத்தப்பட்டது.

உருபனியல் அடிப்படையில் அமைந்த பாகுபாடு

உடன்பாடு - எதிர்மறை

உடன்பாடு தொழில் நிகழ்ச்சியை உணர்த்துவது.

எதிர்மறை - தொழில் நிகழாமையை உணர்த்தும்.

இல், அல், ஆ. பெற்று; பால்காட்டும் விகுதி பெற்றுவரும் சொற்கள் தமிழ்மொழியிலே எதிர்மறை வினைவடிவத்தை உணர்த்துகின்றது. மேலும் இது பல்வேறு வடிவங்களில் உணர்த்தப்படுகின்றது. இல், அல், ஆ என்றும் எதிர்மறை இடைநிலைகளாலே எதிர்மறை பொருள் தமிழ் வினை வழங்களில் உணர்த்தப்படுகின்றது. தெரிநிலை வினைகளில் காலம் காட்டும் உறுப்பு வராமையும், வருவதும் எதிர்மறை உடன்பாட்டு வினை வடிவங்களை உணர்த்தும்.

உ+ம் படியான், செய்யான்.

ஏவல் - வியங்கோள்

ஏவல்வினை கட்டளைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை.

வியங்கோள் வினைமுற்று வாழ்த்துதல், வைதல், வித்தல், வேண்டல் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. க, இய, இயர், அல், ஆ விகுதி பெற்று உணர்த்துமாயின் அது வியங்கோள் வினை.

செய்வினை - செயற்பாட்டுவினை

செய்வினை - படுவிகுதி புணராத முதனிலை அடியாகத் தோன்றி எழுவாய் கருத்தானவை கொண்டுவரும்.

செயற்பாட்டுவினை - படுவிகுதி புணர்ந்த முதனிலை அடியாகத் தோன்றி வினைமுதல் மூன்றாம் வேற்றுமையிலும் செயற்படுபொருள் எழுவாயிலும் வரப்பெறும் வினையாம்.

தமிழில் செய்வினை செயற்பாட்டு வினையாக மாறும்போது செய்வினையின் எழுவாய் மூன்றாம் வேற்றுமையின் கருவிப் பொருள் உணர்த்தும் உருப்பெற்ற வடிவமாக மாற்றமடைய செய்வினையின் செயப்படுபொருள் எழுவாயாக மாறும்....

நான் பந்தை அடித்தேன்.

என்னால் பந்து அடிக்கப்பட்டது.

செய்வினை வி, பி விகுதி பெற்று செயற்பாட்டு வினையாக மாறும்.

சொற்றொடரில் அடிப்படையில் அமைந்த பாகுபாடு

செயப்படுபொருள் குன்றியவினை - செயப்படுபொருள் குன்றாதவினை

செயப்படுவொருள் குன்றியவினை

செயப்படுபொருளை வேண்டாது வருமுதநிலை அடியாகத் தோன்றிய வினையாம். இதிற் செயப்படுபொருள் அமையாது.

ஓடினான், நடந்தான்

செயப்படுபொருள் தன்றாதவினை

செயப்படுபொருளை, வேண்டி நிற்கும் முதனிலை அடியாகத் தோன்றிய வினையாகும். இங்கு செயப்படுபொருள்வரும்.
உண்டான், கொடுத்தான்

இத்தகைய பாகுபாட்டை முதன்முதல் தெளிவாக முன்வைத்தவர் ஆறுமுகநாவலர் ஆவார்.

தன்வினை

தன் எழுவாய் கருத்தாவின் தொழிலை உணர்த்தி நிற்கும் முதனிலை அடியாகத் தோன்றிய வினையாம். இயற்றுதற் கருத்தாவின் வினையாம். உ+ம்: சாந்தன் அடைந்தான். தச்சன் கோயிலைக் கட்டினான்.

பிறவினை

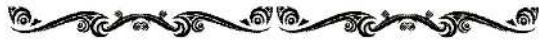
தன் எழுவாய் கருத்தாவல்லாத பிறவினைக் கருத்தாவின் தொழிலை உணர்த்தி நிற்கும் முதனிலை அடியாகத் தோன்றிய வினை. இது ஏவுதற் கருத்தாவைக் கொண்டமையும்.

இத்தகைய பாகுபாடுகள் தொல்காப்பியர் மரபைப் பின்பற்றி நன்னூலார் முன்வைக்க, நன்னூலாரின் புதுமைகளையும் தம்முள் உள்வாங்கிக் கொண்ட தற்கால இலக்கணகாரர் மேற்கூறிய பாகுபாட்டை முன்வைத்தனர். மேலைத் தேசத்தவர்கள் வினைச் சொற்களை மூன்று வகையாகப் பாகுபடுத்துவதாக ஜெபர்சன் எனும் அறிஞரின் கருத்தை முன்வைப்பர். தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்பு. ஆசிரியர், அவரின் பாகுபாடு பின்வருமாறு அமையும்.

செயல்வினைகள் - கட்டுகிறான்
புடைபெயர்ச்சி வினைகள் - வளர்கிறான்
நிலைப்பாட்டு வினைகள் - வாழ்கின்றான்

இத்தகைய வகைப்பாடுகள் தமிழ்மொழியில் வினைச் சொற்களைப் பாகுபடுத்துவது பொருத்தம் அற்றது. ஆகவே தமிழ் இலக்கணகாரர் உருபளியில், சொற்றொடரியல் அடிப்படையில் அமைத்த பாகுபாடு பொருத்தமானது போலத் தோன்றுகின்றது.

வினைகாலம் உணர்த்துதல்

வினைச் சொற்களின் சிறப்பியல்பு காலம் உணர்த்துதல் எனக்கூறும் இலக்கணகாரருள் தொல்காப்பியர் “இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என அம்முக்காலமும் குறிப்பொடு கொள்ளும்” எனக் குறிப்பிடப்பட்டது வினை, இம்மூன்று காலத்தையும் உணர்த்தும் எனவோ? அல்லது அவர் பாசுபடுத்திய குறிப்பு என்பது அம்முக்காலத்தையும் விளக்கும் எனவோ? என ஐயப்பட வேண்டியுள்ளது. ஏனெனில் அவரையே தனது இலக்கணத்தின் மூலமாகக் கொள்ளும் நன்னூலார் “செய்பவன், கருவி, நிலம், செயல், காலம்...” என்ற சூத்திரத்தில் காலத்தைத் தெரிநிலை வினையும், குறிப்பு வினையும் உணர்த்தும் என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் நன்னூலாரைப் பின்பற்றும் நன்னூர் காண்டிகை உரைகாரரான ஆறுமுகநாவலர் “காலம் காட்டும் உறுப்பின்மையாலே காலத்தை வெளிப்படையாகக் காட்டுவன தெரிநிலைவினை” என்றும், காலம் காட்டும் உறுப்பின்மையாலே காலத்தைக் குறிப்பாகக் காட்டுவன குறிப்பிவினை என்றும், அழைப்பர். இந்தவகையில் வினைச்சொல் எல்லாம் காலம் காலத்தை உணர்த்துவன என்பதில் பெரும்பாலான தமிழ் இலக்கணகாரர் ஒற்றுமைப்பட்டிருக்கின்றார். இதனால்தான் தொல்காப்பியர் வினைச்சொல்லைக் குறிப்பிடும்போது அல்லது சுட்டும்போது “கலக்கிளவி” என பல இடங்களில் சுட்டுவதைக் குறிப்பிடுவார் முனைவர் பொ. சுயம்பு” அந்தவகையில் வினைச்சொற்கள் காலத்தை எவ்வெவ் வழிகளில் உணர்த்துகின்றன என ஆராய்வது பொருத்தமானது.

இடைநிலை காலம் காட்டல்

தெரிநிலை வினைச்சொற்களில் பெரும்பாலும் இடைநிலை களே காலத்தைக் காட்டும், த், ட், ற், ண் என்பன இறந்த காலத்தைக் காட்டும் இடைநிலைகளாகும்.

உ+ம்: செய் + த் + ஆள் - செய்தான்

உண் + ட் + ஆள் - உடையான்

தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும்

செல் + ற் + ஆன்

செ + ஆன் - சென்றான்

போன் + ஆன் - போனான்

கின்று, கிறு என்னும் இடைநிலைகள் நிகழ்காலத்தைக் காட்டும்.

செய் + கின்று + ஆன் - செய்கின்றான்

செய் + கிறு + ஆன் - செய்கிறான்

ப், வ் என்பன எதிர்காலத்தை உணர்த்தும் இடைநிலைகளாகும்

செய் + வ் + ஆன் - செய்வான்

உண் + ப் + ஆன் - உண்பான்

விதிகாலம் காட்டல்

இடைநிலைகளைவிட, விசுதிகளும் வினைச்சொற்களில் காலத்தை உணர்த்தும். று, றும், டு, டும், கு, கும், து, தும் என்பன எதிர்காலங்களை உணர்த்தும்.

று, றும், டு, டும், து, தும் என்பன இறந்த காலத்தை உணர்த்தும் இடைநிலைகளாகும்.

சேறு என்பது சென்றேன் என்றும்

சேறும் என்பது சென்றோம் என்றும்

உண்டு என்பது உண்டேன் என்றும்

உண்டும் என்பது உண்டோம் என்றும் இறந்த காலத்தை உணர்த்தும்.

து, தும், ரு, ரும் என்பது எதிர்காலத்தை உணர்த்தும் பண்பு; தற்கால வழக்கில் மிகமிக அருகிக் காணப்படினும் பண்டைத் தமிழில் இது வழங்கி வந்திருப்பது அக்கால இலக்கியங்களிலிருந்து அறியக் கிடக்கின்றது.

பகுதி இரட்டித்து காலம் காட்டல்

விகுதி தவிர பகுதி இரட்டித்துக் காலம் காட்டும் பண்பும் தமிழ்மொழியில் உள்ளது.

பகு + க் + ஆன் - பக்கான்

விடு + ட் + ஆன் - விட்டான்

நடு + ட் + ஆன் - நட்டான்

என பகுதி இரட்டித்துக் காட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறு பகுதி இரட்டித்துக் காலம் காட்டுவது தமிழில் எதிர்மறைப் பொருளை உணர்த்தும் எனச் சில இலக்கணகாரர் குறிப்பிடுவர். ஆனால் அவ்வாறு காலம் காட்டும் உறுப்பு இல்லாமல் வரும் சொற்கள் முக்காலத்தையும் உணர்த்தும் தன்மை வாய்ந்தவை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த வகையில் குறிப்பு வினையும் முக்காலத்தையும் உணர்த்தும் தன்மை வாய்ந்தவை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

எனவே, தொல்காப்பியர் “காலந் தாமே மூன்றென மொழிப” இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என்ற அம்முக்காலமும் குறிப்பொடு கொள்ளும்” “காலமொடு வருஉம் வினைச்சொல்லாம்” என்ற அடிகள்மூலம் வினைச்சொற்கள் காலத்தை உணர்த்துவன என்பதில் தெளிவாக இருந்திருக்கின்றார் என்பது புலனாகின்றது. அவரின் இலக்கண மரபைப் பின்பற்றி நன்னூலாரும், நன்னூலாரின் இலக்கணக் கருத்துக்களை அடியொற்றி ஆறுமுகநாவலர் போன்றோரும் தமிழ்மொழியில் வினைச்சொற்களின் சிறப்பு இலக்கணமாகக் காலம் உணர்த்துதலையே கொண்டுள்ளனர் என்பது அனைவரும் ஒப்புமுடிந்த கருத்தாகும்.

தொடர்யல்

பெயரோடு பெயரும்; பெயரோடு வினையும் தம்முள் தொடர்வது தொடர் ஆகும். இத்தொடர்கள் தமிழ்மொழியில் இரு வகைப்படும்.

- 1) தொகைநிலைத் தொடர்கள்
- 2) தொகாநிலைத் தொடர்கள்

தொகைநிலைத் தொடர்கள்

பெயரோடு பெயரும்; பெயரோடு வினையும் தம்முள் தொடருமிடத்து வேற்றுமை முதலிய உருபுகள் மறைந்து வருமாயின் அவை தொகைநிலைத் தொடர்கள் ஆகும். பவணந்தியார் நன்னூலாசிரியர் தொகை நிலைதொடர் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்,

பெயரொடு பெயரும் வினையும் வேற்றுமை
முதலிய பொருளிவைற்று னுருபிடை
ஒழிய விரண்டு முதலாத் தொடர்ந்தொரு
மொழிபோல் நடப்பின் தொகைநிலைத் தொடர்சொல்
(நன்னூல் சொல். 381)

இச்சூத்திரத்தின் வாயிலாக பெயர்ச் சொல்லோடு பெயர்ச் சொல்லும், வினைச் சொல்லும், வேற்றுமை முதலிய அறுவகைப் பொருட்புணர்ச்சியில் அவற்றினுடைய உருபுகள் நடுவில்நின்று தொக்கு நிற்க; இரண்டு சொற்கள் முதலாகப் பல சொற்கள் தொடர்ந்து ஒரு சொல்போல் நடப்பவை தொகைநிலைத்தொடர்ச் சொற்களாம். இத்தொகை நிலைத்தொடர்கள் தொக்கு நிற்கும் உருபுகள் அடிப்படையில் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தப்படும் என குறிப்பார் நன்னூலாசிரியர்.

வேற்றுமைவினை பண்பு உவமை உம்மை
அன்மொழி என அத்தொகை யாறாகும்.
(நன்னூல். சொல். 382)

அதாவது; வேற்றுமைத் தொகையும், வினைத்தொகையும், பண்புத் தொகையும், உவமைத் தொகையும், உம்மைத் தொகையும், அன்மொழித் தொகையும் என்று ஆறு ஆகும் எனவும் அவர் குறிப்பிடுவார்.

இத்தொகைகள் ஆறு எனத் தொல்காப்பியம் தனது தொல்காப்பியத்தில் சான்றுபடுத்துவார்.

வேற்றுமைத் தொகையே உவமைத் தொகையே
வினையின் தொகையே பண்பின் தொகையே
உம்மைத் தொகையே அன்மொழித் தொகையென்று
அவ்வாறென்ப தொகை மொழி நிலையே

(தொல். சொல். 16)

இத்தகைய தொகைநிலைத் தொடர்கள் ஆறு வகைப்படும்.

- 1) வேற்றுமைத் தொகை
- 2) உவமைத் தொகை
- 3) வினைத் தொகை
- 4) பண்புத் தொகை
- 5) உம்மைத் தொகை
- 6) அன்மொழித் தொகை

வேற்றுமைத் தொகை

பெயரோடு பெயரும்; பெயரோடு வினையும் தம்முள் தொடரும் இடத்து; ஐ, ஆல், கு, இன், அது, கண் ஆகிய வேற்றுமை உருபுகள் மறைந்துவருமிடத்து அவை வேற்றுமைத் தொகைகள் ஆகும். இதைத் தொல்காப்பியரும், நன்னூலாரும் விவரிக்கும் முறை பற்றி நோக்குவது இங்கே பொருத்தமானது என நினைக்கின்றேன்.

அவற்றுள்,

வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமைஇயல்.

(தொல். சொல். 17)

அவற்றுள் முன்பு வேற்றுமையியலில் கூறியதுபோன்று விரித்துப் பொருள் உணர்த்தாது மறைந்துநின்று பொருள் தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும்

உணர்த்துவது வேற்றுமைத் தொகை ஆகும் என்பார் தொல்காப்பியர்.

இரண்டு முதலா மிடையா றுருபும்

வெளிப்படலில்லது வேற்றுமைத் தொகையே.

(நன்னூல். சொல். 383)

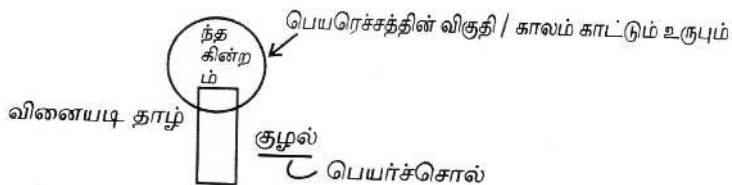
எழுவாய்க்கும் விளிக்கும் நடுவில் நின்ற இரண்டாவது முதலிய ஆறு வேற்றுமை உருபுகளும் வெளிப்படாமல் மறைந்து நிற்கும் தொடர்மொழிகள் வேற்றுமைத் தொகைகளாகும்.

உ+ம்:

நிலம் கடந்தான்	ஐ உருபு மறைந்து வருகின்றது
தலை வணங்கினான்	ஆல்
சாந்தன் மைந்தன்	கு
ஊர் நீங்கினான்	இன்
மாலன் கை	அது
மலைக்குகை	கன்

வினைத் தொகை

பெயரெச்சத்தின் விசுவியும்; காலம் காட்டும் உருபும் மறைந்து நிற்க முதனிலை அடியான வினை அடியுடன் பெயர்ச்சொல் தொடர்வது வினைத் தொகை ஆகும்.

உ+ம்:

கொல்களிறு, சுடுசோறு, எறிகணை

இத்தகைய வினைத்தொகை பற்றி தொல்காப்பியரின் கருத்து பின்வருமாறு அமைகின்றது.

வினையின் தொகுதி காலத்தியலும்

(தொல். சொல். 19)

வினைத்தொகையானது காலத்தை இடமாகக்கொண்டு வருமென்பார்.

உ + ம்:

ஆடரங்கு, செங்குன்று, புணர்பொழுது

காலங் கரந்த பெயரெச்சம் வினைத்தொகை

(நன்னூல், சொல். 384)

காலம் காட்டும் வினையுருபாகிய இடைநிலையும், விசுவியும் முதலியன மறைந்துநின்ற பெயரெச்சங்கள் வினைத் தொகைகளாகும். அதாவது பெயரெச்ச வினையின் உருபாகிய விசுவியும், இடைநிலையும் முதலியன தொக்குநிற்கப் பகுதி மாத்திரமாய் நின்று முக்காலத்திற்குப் பொதுவாய்ப் பெயரெச்சப் பொருளை உணர்த்திப் பெயர்கொண்டு முடிவது வினைத்தொகை ஆகும்.

பெய் மழை என்பது:

பெய்த மழை - இறந்த காலம்

பெய்கின்ற மழை - நிகழ்காலம்

பெய்யும் மழை - எதிர்காலம்

பண்புத் தொகை

பண்புப் பெயரும் பண்பிற் பெயரும் தொடரும் இடத்து; ஆகிய என்னும் உருபு மறைந்து வருமாயின் அது பண்புத் தொகை ஆகும். அது:

வண்ணப் பண்புத்தொகை - செந்தாமரை, கருங்குதிரை

வடிவப் பண்புத் தொகை - வட்டக்கல், சதுரப் பலகை

அளவுப் பண்புத் தொகை - ஒரு பொருள், முக்குணம்

சுவைப் பண்புத் தொகை - துவர்காய், இன்சொல்

இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை - சாரைப்பாம்பு,

பன்மொழித் தொடர - செந்நிறக் குவளை

என வகைப்படுத்துவர் இலக்கண ஆசிரியர்கள். தொல்
காப்பியப் பண்புத் தொகை பற்றிய தனது கருத்தில்,

வண்ணத்தின் வடிவின் அளவின் சுவையினென்று
அன்னபிறவும் அதன்குணம் நுதலி
இன்னதிதுவென வருஉ மியற்கை
என்ன கிளவியும் பண்பின் தொகையே.

(தொல். சொல். 20)

இந்தவகையில் வண்ணம், வடிவு, அளவு, சுவை என்பனவும்
அவை போல்வன. பிறவுமாகிய குணத்தை உணர்த்திப் பின்
தொக்கவிடத்துக் குணமுடைய சொல்; குணமுடைய பொருளை
உணர்த்துவதால் இன்னது இது என ஒன்றை ஒன்று சிறப்பித்து
இரண்டு சொல்லும் ஒரு பொருளின் மேல்வரும் தன்மையை
உடைய எல்லாத் தொகைச் சொற்களும் பண்புத் தொகைகள் ஆகும்.
நன்னூல் ஆசிரியர் பண்புத் தொகைபற்றி தன்கூத்திரத்தில்
பின்வருமாறு குறித்துக்காட்டுவார்.

பண்பை விளக்கும் மொழிதொக்கனவும்
ஒரு பொருட்டு இருபெயர் வந்தவும் குணத்தொகை
(நன்னூல் - சொல். 185)

பண்போடு பண்பிற்கு உள்ள ஒற்றுமையை விளக்குவதற்கு
வருகின்ற ஆகிய என்றும்; பண்புருவு மறைந்து நிற்பனவும்
அப்பண்புருவு தொக்குநிற்க ஒரு பொருளுக்குச் சிறப்புப் பெயரும்
பொதுப் பெயருமான இருபெயர்கள் வந்தவையும் பண்புத்
தொகைகள் ஆகும்.

பண்புத் தொகைகள் பற்றிய கருத்துக்களில் தொல்காப்பி
யருக்கும், நன்னூலாருக்கும் இடையே எவ்விதக் கருத்து
வேறுபாடும் இருக்கவில்லை என்பதற்கு மேற்காணும் சூத்திரங்கள்
ஆதாரம் ஆகும்.

இருபெயர் பலபெயர் அளவின் பெயரே
எண்ணியற் பெயரே நிறைப்பெயர் கிளவி

எண்ணின் பெயரோடு அவ்வாறு கிளவியும்
கண்ணிய நிலைத்தே உம்மைத் தொகையே.
(தொல்காப்பியம் - சொல், 21)

இருபெயர் சேர்த்து ஆகும் உம்மைத் தொகை; இரண்டுக்கு மேற்பட்ட பலபெயரினாலாகிய உம்மைத் தொகை; முகத்தல் அளவுப் பெயரால்வரும் உம்மைத் தொகை; எண்ணைக் குறித்துவரும் உம்மைத் தொகை; எண்ணாகிய இயல்பு பற்றிப் பொருளுணர்த்தும் பெயராகிய உம்மைத் தொகை ஆலும், உம்மைத் தொகை சார்பாகவரும்.

எண்ண லெடுத்தல் முகத்தல் நீட்டல்
எளிதான் களவையு ளும்மில் தத்தொகை

எண்ணளவை, எடுத்தலளவை, முகத்தலளவை, நீட்டலளவை எனும் நால்வகை அளவைகளாற் பொருளை அளக்குமிடத்துத் தொடர்கின்ற அவ்வளவைப் பெயர்களுள் உம் எனும் இடைச்சொல் தொக்கு நிற்குமாயின் அவை உம்மைத் தொகையாகும்.

தொல்காப்பியர் அவர் கால மொழியில் உம்மைத் தொகை ஆறு எனப் பாகுபடுத்த; நன்னூலார் அவற்றை நான்காகப் பாகுபடுத்துவார். நன்னூலாரைப் பின்பற்றியே தற்கால இலக்கணகாரரும் உம்மைத் தொகையை நான்காகப் பாகுபடுத்துவார். அதுவே இன்று பயன்படுவதும் அருகி அவை வெவ்வேறு வடிவில் மாற்றத்தை வேண்டி நிற்கின்றன என்பதுவும் மறுக்கமுடியாத உண்மை ஆகும்.

உவமைத் தொகை

பெயரோடு பெயரும்; பெயரோடு வினையும் தொடரு மிடத்தது போல, புரைய, அன்ன, ஒப்ப, நிகர போன்ற உவமை உருபுகள் மறைந்து வருமாயின் அது உவமைத் தொகையாகும். இவ்உவமைத் தொகைபற்றி தொல்காப்பியர் தனது நூலில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுவார்.

“உவமைத் தொகையே உவம இயல்”

(தொல். சொல். 18)

நன்னூலாசிரியர் பவணந்திமுனிவர் தனது விளக்கத்தில் பின்வருமாறு உவமைத் தொகையை விரித்துக் கூறுவார்.

“உவம வுருபிலது உவமைத் தொகையே”

(நன்னூல்- சொல். 388)

போல முதலிய உருபுகள் மறைந்துநின்ற தொடர் மொழிகள் உவமைத் தொகைகளாகும். இது நான்கு வகைப்படும்.

வினை உவமைத் தொகை - புலிக்கொற்றன்,

குருவி கூப்பிட்டான்

பயன் உவமைத் தொகை - மழைக் கையன், கற்பக வள்ளல்

மெய் உவமைத் தொகை - துடியிடை, வேய்த்தோள்

உருவ உவமைத் தொகை - கார் கூந்தல் பவளவாய்

பன்மொழித் தொடர் - மரகதக் கிளிமொழி, இருள்

மமைக்கை

உம்மைத் தொகை

பெயரோடு பெயரும், பெயரோடு வினையும் தொடரும் இடத்து “உம்” என்ற இடைச்சொல் மறைந்துவருமாயின் அது உம்மைத் தொகை ஆகும். அது நான்கு வகைப்படும்.

எண்ணளளவை உம்மைத் தொகை - ஒன்றோகால்,

கபிலபரணர்

எடுத்தலளவை உம்மைத் தொகை - களஞ்சேகால்,

கிலோகிராம்

முகத்தலளவை உம்மைத் தொகை - கலனேகுறுணி,

லீற்றர் மில்லி லீற்றர்

நீட்டலளவை உம்மைத் தொகை - சாண் அங்குலம், மீற்றர்

சென்ரி மீற்றர்

பன்மொழித் தொடர் - சேர சோழ பாண்டியர்

இவ் உம்மைத்தொகைபற்றிய கருத்துப் பரம்பலிலும் நன்னூலும் தொல்காப்பியமும் பெரிதும் மாறுபடவில்லை என அவர்கள் சூத்திரங்களில் இருந்து அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

அன்மொழித் தொகை

தத்தம் மொழியில் தொகாது தாமல்லாத பிறமொழியில் தொகுவது அன்மொழித் தொகை ஆகும். இவ் அன்மொழித் தொகை ஐந்து வகைப்படும்.

வேற்றுமைத் தொகை புறத்தில் புறந்த அன்மொழித் தொகை
வினைத்தொகை புறத்தில் புறந்த அன்மொழித் தொகை
பண்புத் தொகை புறத்தில் புறந்த அன்மொழித் தொகை
உம்மைத் தொகை புறத்தில் புறந்த அன்மொழித் தொகை
உவமைத் தொகை புறத்தில் புறந்த அன்மொழித் தொகை

இவை ஐந்திற்கும் உதாரணங்களைப் பின்வருமாறு முன் வைப்பர் இலக்கண ஆசிரியர்கள்

வே.தொ.பு.பிற அன்	பூங்குழல்	- இரு. வேற். ஐ
	பொற்றொடி	- 3ஆம் வேற்றுமை
	அணியிலக்கணம்	- 4 ஆம் வேற்றுமை
	பொற்றாலி	- 5ஆம் வேற்றுமை
	சேரன் குடி	- 6ஆம் வேற்றுமை
	சிழ் வயிற்று கழலை	- 7ஆம் வேற்றுமை

பண்பு தொ. பு. பிற அன் ஆண்டகை

வினை. தொ. பு.பிற அ தாழ்குழல்

உம்.தொ.பு.பிற அன் உயிர்மெய்

உவ.தொ.பு.பிற அன் துடியிடை

தொல்காப்பியம் அன்மொழித் தொகைபற்றி விளக்குகையில் பண்புத் தொகை வரூஉம் கிளவி யாலும் உம்மை தொக்க பெயர்வயி னானும் வேற்றுமை தொக்க பெயர் வயினாலும் ஈற்று நின் றியலும் அன்மொழித் தொகையே.

தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும்

பண்புச்சொல் தொடும் சொல்லிலும் உம்மை தொக்க பெயரிடத்தும்; வேற்றுமை தொக்க பெயரிடத்தும்; இறுதி சொல்லிடத்து நின்று அன்மொழித் தொகை நடக்குமென்ப எனக்கூறுவார் தொல்காப்பியர். மேலும், நன்னூலார் அன்மொழித் தொகைக்கு விளக்கம் தரமுற்படுகையில்

“ஐந்தொகை மொழிமேற் பிறறொக லன்மொழி”

(நன்னூல் - சொல், 289)

வேற்றுமைத் தொகை முதலிய ஐவகை தொகைத் நிலைத் தொடர்மொழிக்கும் புறத்தில் அவையல்லாத பிறமொழிகளாகிய உருபுகள் தொக்கு வருபவை அன்மொழித் தொகைகள் ஆகும். ஐந்து தொகைகளுக்கும் உரியன அல்லாத மொழி தொக்குநிற்பது அன்மொழித் தொகையாகும் என விளக்குகின்றது நன்னூல். அந்த வகையில் இலக்கணச் சுருக்கம் மாறுபடாமல் அன்மொழித் தொகையை விளக்குவதால் அன்மொழித் தொகைபற்றித் தமிழ் இலக்கணகாரரிடம் கருத்து வேறுபாடுகள் மிகவும் குறைவு என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

போன்ற வேறுபாடுகளை இலக்கண ஆசிரியர்கள் குறித்துக் காட்டுவார்கள்.

தொகா நிலைத் தொடர்கள்

முற்றீ ரெச்ச மெழுவாய் விளிப்பொருள்

ஆறுருபிடையுரி அடுக்கிவை தொகாநிலை

(நன்னூல் - சொல், 374)

வினைமுற்றும், பெயரெச்சமும், வினை எச்சமும், எழுவாயும், விளியும், ஐவகைப் பொருளில் பெயரர், வினைகள் புணரும் புணர்ச்சியும்; வேற்றுமைப் பொருளில் அவற்றின் உருபுகளாகிய இரண்டாவது முதலிய ஆறு உருபுகளும் இடையில் விரித்து நிற்க; பெயர் வினைகள் புணரும் புணர்ச்சியும், இடைச் சொற்புணர்ச்சியும் உரிச்சொற் புணர்ச்சியும், ஒரு சொல் அடுக்கியும் புணர்ச்சியும் ஆகிய இவ்வொன்றினதும் தொகை நிலைத் தொடர் ஆகும்.

உண்டான் சாந்தன் - தெரிநிலை வினை
கரிய சாந்தன் - குறிப்பு வினை

உண்ட சாத்தான் - தெரிநிலை வினை
கரிய சாந்தன் - குறிப்பு வினை

உண்டு வந்தான் - தெரிநிலை வினை
விருந்தின்றி உண்ணாள் - குறிப்பு வினை

சாந்தன் வந்தான் - எழுவாய் தொடர்
சாத்தன் வா - விளித்தொடர்

குடத்தை வளைத்தான்
வாளாள் வெட்டினான்
இரப்போர்க்கு ஈர்ந்தான்
மலையின் இழிந்தான்
சாத்தனது கை
மணியின் களிஒளி

மற்று ஒன்று - இடைச் சொற்றொடர்
தனி பேதை - உரிச்சொல் தொடர்
பாம்பு பாம்பு - அடுக்குத் தொடர்

வாக்கியம்

சொற்கள் பொருள்படவும்; கருத்துக்கள் முற்றுப்பெறவும் அமைகின்ற தொடர்மொழி வாக்கியமாகும்.

பசு புல் மேய்ந்தது

இவ்வாக்கியங்களை இருவகையாகப் பாகுபடுத்தலாம்.

- 1) தனி வாக்கியம்
- 2) கூட்டுவாக்கியம்

தனி வாக்கியம்

ஒரு எழுவாயையும், ஒரு முற்றுப்பெற்ற பயனிலையையும் கொண்டு அமையும் வாக்கியம் தனி வாக்கியம் ஆகும். இது ஐந்து வகைப்படும்.

- 1) செப்பு வாக்கியம் / கூற்று வாக்கியம்
- 2) வினா வாக்கியம்
- 3) ஏவல் வாக்கியம்
- 4) வியங்கோள் வாக்கியம்
- 5) மெய்ப்பாட்டு வாக்கியம்

01. செப்பு வாக்கியம்

ஒரு செய்தியைக்கூறும் நோக்குடனே அல்லது உண்மையைக் கூறும் நோக்குடனோ அமையும் வாக்கியம் செப்பு வாக்கியம் ஆகும்.

உ+ ம்: இந்து சமுத்திரத்தின் மத்தியில் இலங்கையுள்ளது - உண்மை
இலங்கையில் இன்று மழை பெய்தது - செய்தி

02. வினா வாக்கியம்

ஒன்றைப்பற்றி அறியும் நோக்குடன் மற்றவரிடம் விடையை எதிர்பார்த்து அமைக்கும் வாக்கியம் வினாவாக்கியம் ஆகும்.

உ+ ம்: இந்தப் பெட்டியில் எத்தனை பழங்கள் உண்டு?

03. வியங்கோள் வாக்கியம்

வாழ்த்துதல், வைதல், விதித்தல், வேண்டல் ஆகிய மெய்ப்பாடுகள் தோன்ற க, இய, இயர், அல் விசுதி பெற்று அமையும் வாக்கியம் வியங்கோள் வாக்கியம் ஆகும்.

மணமக்க னே நீங்கள் நீடுழி வாழ்க - வாழ்த்துதல்

மன்னனே உனது கொடுங்கோல் ஆட்சி ஒழிக - வைதல்

மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம் - விதித்தல்

இறைவனே எம்மைக் காப்பாற்றும் - வேண்டல்

04. ஏவல் வாக்கியம்

கட்டளை வடிவில் அமையும் வாக்கியம் ஏவல் வாக்கியம் ஆகும்.

மாணவர்களே, அமைதியாகப் படியுங்கள்

05. வியப்பு வாக்கியம் / மெய்ப்பாட்டு வாக்கியம்

அச்சம், அவலம், மகிழ்ச்சி, சந்தோஷம் ஆகிய உணர்ச்சி பேதங்களை உணர்த்தும் வாக்கியம் மெய்ப்பாட்டு வாக்கியம் ஆகும்.

ஆகா இந்தப் பூஞ்சோலையின் அழகுதான் என்னே!

ஐயகோ அந்தமனிதனின் துன்பம் நெஞ்சை வருத்துகின்றதே!

கூட்டு வாக்கியம்

ஒரு எழுவாயையும், ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பயனிலையையும் கொண்டு அதில் ஒன்று முற்றுப்பெறுமாயின் அது கூட்டுவாக்கியம் எனப்படும்.

பாதையில் பாடியும் ஓடியும் சென்றான்.

இக்கூட்டு வாக்கியம் இரு வகைப்படும்

- 1) நேர்கூற்றுக் கூட்டுவாக்கியம்
- 2) நேரல்கூற்றுக் கூட்டுவாக்கியம்

கலப்பு வாக்கியம்

ஒரு தலைமைத் தொடருடன் பல சார்புத் தொடர்கள் அமைந்துக் காணப்படுமாயின் அது கலப்பு வாக்கியம் ஆகும்.

தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும்

129

உ+ம்: "நாம் எல்லோரும் நற்பழக்கங்களுடன் சீராக
வாழவேண்டும்"
என ஆசிரியர் மாணவனுக்குக் கூறினார்.

இக்கலப்பு வாக்கியம் இரு வகைப்படும்

- 1) நேர்கூற்றுக் கலப்பு வாக்கியம்
- 2) நேரல் கூற்றுக் கலப்பு வாக்கியம்

நேர் கூற்றுக் கலப்பு வாக்கியம்

நாங்கள் எல்லோரும் சிறந்த பண்புகளைக் கடைப்பிடித்து
வாழவேண்டும் என மாணவத் தலைவன் மாணவர்களுக்குக்
கூறினான்.

நேரல் கூற்றுக் கலப்பு வாக்கியம்

தாம் எல்லோரும் சிறந்த பண்புகளைக் கடைப்பிடித்து
வாழவேண்டும் என மாணவத் தலைவன் மாணவர்களுக்குக்
கூறினான்.

உசாத்துணை

01. சீனிவாசன் பி.டி. (2003), மொழியியல் சென்னை.
02. மீனாட்சி சுந்தரம் தெ.பொ. (2004), தமிழ்மொழி வரலாறு காவ்வியா வெளியீடு - சென்னை.
03. அகத்தியலிங்க, ச. (2001), தமிழ்மொழி அமைப்பியல் மணிவாசனைப்பதிப்பகம், சென்னை.
04. வரதராசன், மு. (1961), மொழி வரலாறு திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூல் பதிப்புக் கழகம் சென்னை.
05. விபுலானந்த அடிகள் (1973), இலக்கியக் கட்டுரைகள், கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்.
06. சக்திவேல், சு. (2001), தமிழ்மொழி வரலாறு மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
07. கல்வி அமைச்சு (2006), தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் தரம் -10 கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம், கொழும்பு.
08. அகத்தியலிங்கம், ச. (2000), திராவிட மொழிகள் மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
09. சண்முகதாஸ். அ. (1982), தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்புகள் முத்தமிழ் வெளியீட்டகம், யாழ்ப்பாணம்.
10. வேலுப்பிள்ளை, ஆ. (1979), தமிழ் வரலாற்று இலக்கணம், கொழும்பு.
11. ஜான் சாமுவேல், ஜி. (1996) திராவிட மொழிகளின் ஒப்பாய்வு ஆசியவியல் நிறுவகம், சென்னை.
12. கால்டுவெல், சு. (2001), கால்டுவெல் ஒப்பிலக்கணம் அப்பர் அச்சகம், சென்னை.
13. முத்துச்சண்முகன், அ. (2001), தமிழ்மொழி வரலாறு, சென்னை.
14. மீனாட்சிசுந்தரம், தெ.பொ. (2004) தமிழ்மொழி வரலாறு, காவ்வியா வெளியீடு, சென்னை.

15. முத்துச்சண்முகன், அ. (2001) தமிழ்மொழி வரலாறு, சென்னை.
16. பூபதி, எஸ். (1998), தமிழ்நாட்டின் மொழிச்சூழல், தஞ்சாவூர் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.
17. முத்துச்சண்முகன், (1998) இக்கால மொழியியல் முல்லை நிலையம், சென்னை - 17.
18. ஆரோக்கியநாதன், எஸ். (1986), மொழியியல் தஞ்சாவூர் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.
19. வரதராசன், மு. (1961), மொழி வரலாறு கழக வெளியீடு, சென்னை.
20. மு. சண்முகம்பிள்ளை, (2003), தொல்காப்பியம் சொல்லதி காரம், இளம்பூரணம்.
21. கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கம், இலக்கணச் சுருக்கம் (1933), இந்தியா.
22. கோதண்டராமன், போ. (2003), இக்கால தமிழ் இலக்கணம், சென்னை.
23. ஆறுமுகநாவலர் (1939), இலக்கணச் சுருக்கம், யாழ்ப்பாணம்.
24. சடகோபாராமா நூஜாசாரியார், மு.வை. கிருஷ்ணமாச் சாரியார், சே. (1939), நன்னூல்காண்டிகை உரை. ஆர், ஜி. அச்சுக்கூடம், சென்னை.
25. சண்முகப்பிள்ளை, மு. (2003), தொல்காப்பியம்; சொல்லதி காரம்; இளம்பூரணனார் உரை: பாரிநிலையம், சென்னை.
26. சுயம்பு, பெ. (2004), இலக்கண நூல்களில் கருத்து வளர்ச்சி உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
27. சண்முகம், வை.சே. (1992), "சொல்லிலக்கணக் கோட்பாடுகள்" "தொல்காப்பியம்", மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.

நூலாசிரியர் பற்றி.....

திரு.பாலகணேசன் அவர்கள் எமது யாழ்ப்பாண தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியில் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளராக கடமையாற்றி வருகிறார். தமிழ்ப் பாடத்தை எமது முகிழ்நிலை ஆசிரியர்களுக்கு மிகச் சிறந்த முறையிற் கற்பித்து வரும் இவர் பன்முக ஆளுமை கொண்டவராகத் திகழ்கின்றார். தமிழ் மொழி சார்ந்த பல கட்டுரைகளையும், ஆக்கங்களையும் வெளியிட்டும் வருகிறார்.

தமது ஆரம்பக்கல்வியைத் திருநெல்வேலி இந்து தமிழ்க்கலைவன் பாடசாலையிலும், கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியிலும், உயர் கல்வியை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்திலும் கற்றுப் பட்டதாரியாகி, பட்டப்படிப்பின் கல்வி டிப்ளோமா பாடநெறியைச் சிறப்பாக பூர்த்தி செய்து, தமிழ் முது கலைமாணி அதிவிஷேட சித்தி பெற்றுள்ளார். இலங்கைத் திறந்த பல்கலைக் கழகத்தில் ஆசிரிய கல்வியில் முதுகலைமாணி (ரீவாதேசம்) பட்டத்தையும் பூர்த்தி செய்தவர் ஆவார்.

கல்வியியல் துறையில் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டு உழைத்துவரும் திரு.பாலகணேசன் அவர்கள் கல்விமாணி பாடநெறியில் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளராகவும், மற்றும் ஆசிரியர்களுக்கு நவீன முறையில் தமிழ் மொழியை மாணவர்களுக்கு கற்பிக்கும் முறைகளை ஒழுங்குபடுத்தும் வள வாளராகவும் செயலாற்றி வருகிறார். கற்பித்தல் முறைகளில் தகவல் தொழில்நுட்ப அறிவைச் சிறப்பாகப் பயன்படுத்தும் கல்வியியலாளராகவும் சிறப்பாக செயலாற்றி வருகின்றார்.

இவரது தமிழ்மொழி இலக்கண நூல் எமது முகிழ்நிலை ஆசிரியர்களுக்கும், க.பொ.த.உயர்தரம், G.A.O.B.A., B.Ed. பாடநெறிகளைப் பின்பற்றுவோருக்கும் மிக உகந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. மிக எளிமையான முறையில் தமிழ்மொழி இலக்கணம் கற்கக்கூடிய வகையில் நூல் ஆக்கப்பட்டிருப்பது பாராட்டத்தக் கதாகும். நூலாசிரியரின் இவ் அரிய முயற்சியைப் போன்றுகின்றேன். தொடர்ந்தும் எமது சமூகத்திற்குப் பயன்படக்கூடிய நூல்களை வெளியிட இறையாசியை வேண்டுகின்றேன்.

S.K.யோகநாதன்

பீடாதிபதி

யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி